

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΥΖΥΓΟΣ ΚΑΙ ΕΡΑΣΤΗΣ

I

Τρία ἔτη διέρρευσαν ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἔλαβον χώραν ὄσα ἀνωτέρω ἀφηγήθημεν.

Ὁ Νίκος πρὸ χρόνου ἤδη κάτοχος τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἀποξενωθείς τελείως τῆς γενετικῆς του πόλεως καὶ ὀριστικῶς ἐγκατασταθεὶς ἐν τῇ πρωτευούσῃ, ἐξεποίησε τέλος καὶ τὰ αὐτόσε πατρικὰ κτήματα, ὡς μὴ ἐπιθυμῶν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην πλέον σχέσιν νὰ ἔχη μετὰ τῆς ἐπαρχιακῆς ταύτης πόλεως καὶ ἡ ἀνάμνησις μόνον τῆς ὀποίας, ἡ ἀνατόλησις ἔτι τῆς εἰς αὐτὴν διαρρυσάσης παιδικῆς του ἡλικίας, ἐνόμιζεν ὅτι τῷ προσήπιεν ὄνειδος, ὅτι ἡλάττου τὴν ἐνεσιτῶσαν εὐγένειάν του καὶ ἐπεσκιαζέ πως τὴν ἐπίφθονον θέσιν, ἦν μέσφ τῆς κυανοαίμου κοινωνικῆς τάξεως τῆς πρωτευούσης ὑπερηφανεύετο νὰ πιστεύῃ, ὅτι κατεῖχεν ἤδη.

Καίτοι ἡ περιουσία, ἦν παρὰ τοῦ πατρός του ἐκληρονόμησεν, εἶχεν ἐν μέρει ἐλαττωθῆ, χάρις ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὰ μετὰ τοῦ Ἰσαὰκ συναφθέντα ἐπαυλημιμένως δάνεια, αἵτινα ὁ αἰσχροκερδῆς Ἰουδαῖος ἔσχε προνοίαν νὰ εἰσπράξῃ ἅμα τῇ ἐνηλικιώσει του μέχρι τελευταίου ὀβολοῦ καὶ μετὰ ἐγκληματικῆς πλέον ἀπληστίας, εἰς τὰς ἀπαιτήσεις δ' ἀφ' ἑτέρου τοῦ πολυδαπάνου

ἐκείνου βίου, ὃν συνεχῶς διῆγεν ἀφ' ἧς ὑπεισῆλθεν εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς τάξεις καὶ τοσοῦτον ἠσθάνετο κολακευομένην τὴν ματαιοδοξίαν του ἐπιδεικνύων σκαιῶς καὶ διωσπαθῶν μυριστρόπως τὴν περιουσίαν του, τῷ ἐναπέμενον ἐν τούτοις ἱκανὰ κεφάλαια, ἐπιτρέποντα εἰς αὐτὸν νὰ συνεχίξῃ τὴν ἱκανοποίησιν πάσης του φαντασιοπληξίας καὶ ἐκκεντρικότητος.

Πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ τὸ πρῶτον εἶχε κατοικήσει, ὅτε ἀφίκετο εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐνοικιάσας ἰδιαιτέρον διαμέρισμα ἐν μεγαλοπρεπεῖ χανίφ ἐπὶ τινος ἀριστοκρατικῆς παρόδου τῆς Μ. Ὀδοῦ, παρὰ τὸ Ἀγᾶ-Χαμάμ, ὅπερ διαμέρισμα διακόσμηθῆν δι' ἀπάσης τῆς πολυτελείας, ἧτις ἠδύνατο νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐξημμένης του φαντασίας, ἀπετέλει ἐν τῇ σμικρότητί του ἀληθὲς ἡγεμονικὸν ἐνδιαίτημα.

Περὶ αὐτὸν εἶχε σχηματισθῆ ὁ κατὰ κανόνα πλέον ἀπαραίτητος ἐκεῖνος φαῦλος κύκλος τῶν ἀχρείων κολάκων, τῶν προσφιλῶν φίλων τῶν εὐδαιμόνων μόνον ἡμερῶν τ. ὤ βίου ἡμῶν, οἵτινες ἐν πάσῃ κοινωνίᾳ ὡς ἔργον ἔχουσι νὰ περιστοιχίζωσι καὶ ἀπομυζῶσιν ἀπαύστως τὰ ἀφρονα θύματά των, δίκην πειναλέων κοράκων καὶ γυπῶν μεγάλοις κρωγμοῖς ἵτταμένων ὑπερθευ τῶν θνησιμαίων καὶ ραμφιζόντων αὐτὰ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν.

Περὶ τὸν νὰ προστεθῆ, ὅτι τοῦ κύκλου τούτου τῶν φαυλοβίων τὸ κέντρον ἀπετέλει ὁ Μεχμέτ, ἡ πλήρης ἐλαττωμάτων ὑπαρξὶς αὐτῆ, ἧτις οὕτω μοιραίως παρασχοῦσα τὰ πρῶτα ὀλέθρια διδύγματα εἰς τὸν ἀπειρον νέον, ὑπῆρξε καὶ ἡ κυριωτέρα αἰτία τοῦ ὄλοσχερ ὡς αὐτοῦ ὀλέθρου.

Οὗτος μόνον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων διαρκῶς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τὴν εὐμάρτυριαν, ταχέως ἠδυνήθη νὰ ἐπιβληθῆ τῆς ἀνισχύρου θελήσεως τοῦ φίλου του, ὃν ἤγε καὶ ἔφερε κατὰ τὰς ὀρέξεις του, κατὰ τὰς δι' αὐτὸν τὸ μοιραῖον τοῦ ὀλέθρου του φάσμα, ὅπερ οὐδέποτε ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ καὶ ἡ κολασμένη ψυχὴ, ἡ πιστῶς ἀκολουθοῦσα αὐτὸν καὶ βραδέως πλὴν ἀσφαλῶς κατεργαζομένη τὴν καταστροφὴν του.

Κορεσθεὶς πλέον ἐκ τῶν τέρψεων τῆς σαρκός, παραιτηθεὶς τὰ πλεῖστα τῶν ὀνείρων του πραγματοποιηθέντα ἤδη καὶ τὴν ματαιοδοξίαν του πλήρως ἱκανοποιηθεῖσαν, εἶχεν ἀφικθῆ εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ζωῆς, καθ' ὃ αἰσθάνεται τις, ὅτι οὐδὲν πλέον ὁ βίος δύναται νὰ ἐπιπροσθέσῃ εἰς τα ἀγαθὰ, αἵτινα κατέκτησε καὶ κατὰ τὸ ὅποιον μιὰ ἀόριστος ἐπιθυμία λαμβάνει ὑπαρξίν ἐν τῇ ψυχῇ του, ἵνα ὑπερασπισθῆ τὰ κτηθέντα ἀγαθὰ κατὰ τῶν παιταχόθεν ἀπειλητικῶν ἢ καταστρεπτικῶν δυνάμεων. Ἡ εὐτυχία του πλέον ἦτο ἡ νεότης του ἢ ἐπιβαλλομένη διὰ τῆς ρώμης καὶ ἀνθηρότητός της ἦτο ὁ πλοῦτός του ὁ προσελκύνων τὰ βλέμματα ὡς ἡ φλόξ τὰς ψυχάς ἦτο ἡ κλίσις του πρὸς τὰς

SISMANOGLIO
MISGANO

έρωτικας περιπετειάς, ἢ ἀνάγκη, ἦν βαθέας ἠσθάνετο πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃ ἐν πάσι, νὰ ἐντυφίῃ παρὰ πάσαις, νὰ θριαμβεύσῃ, νὰ ὑπερνικήσῃ, νὰ ἐπιβληθῇ, νὰ διεγείρῃ ψίθυρον περὶ αὐτόν.

Ἡ ἀνωτάτη ἐκείνη κοινωνία ἐν ἣ ἀπὸ μικροῦ ἤδη ἐβίου, ἢ ἀνωτάτη ἐκείνη τάξις, ἦτις κατὰ τὸν ποιητὴν: «διαφθείρει πνεῦμα ἐλαφρὸν καὶ παγώνει πνεῦμα ἰσχυρόν» εἶχε πλέον συμπληρώσει τὴν καταστροφὴν παντός ὅ,τι ὑπελείπετο τὸ ἀρρενωπὸν ἐν τῷ πνεύματι του. Τῷ εἶχε πλέον διδάξει νὰ περιορίσῃ τὴν δάμνα τῆς δόξης εἰς τὸ νὰ προκαλῆ μόνον τὰ βλέμματα ἐν τινὶ διαχρῶσφ αἰθούσῃ, καὶ ἡ κενοδοξία του ἤρκειτο μόνον εἰς τὰ ψυχία καὶ τὰ θρόνυματα ἐκεῖνα τῆς προκαλουμένης ἐπιτυχίας, ἅτινα ἢ ἀληθῆς φιλοδοξία περιφρονεῖ συνήθως καὶ παρέργεται.

Αἱ μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Βῆτα πασαὶ σχέσεις τοῦ Νίκου ἐξηκολούθουν ἔτι ὑπὲρ ποτε θερμαὶ καὶ ἐγκάρδιοι. Τὸ πάθος του διὰ τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἦτις διὰ τῶν θελητῶν καὶ ἐπιτηδεύσεών της ἐξήσκει ἐπ' αὐτοῦ ἀκαταγώνιστον ἐπιρροήν, ἀντὶ νὰ ἐλαττοῦται σὺν τῷ χρόνῳ καὶ νὰ ἐξασθενῇ, καθίστατο τοῦναντίον φλογερότερον καὶ διακαέστερον μετατραπὲν θραδέως εἰς ἀληθῆ ψυχικὴν τύφλωσιν, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ ἐπιτευχόμενος νέος ἀσμένως ἠδύνατο νὰ προβῆ καὶ εἰς τὴν μεγαλειτέραν θυσίαν, καὶ εἰς τὸ μᾶλλον παρακεκινδυνευμένον διάβημα.

Οὐδὰμῶς λαμβάνων ὑπ' ὄψει τί τῷ ἐστοίχιζεν ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος, οὐδὰμῶς ὑπολογίζων ἀντὶ τίνος ἐξηγόραζε τὴν εὐνοίαν τῆς γυναικὸς ταύτης, μὴ δυνάμενος νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ψυχὴν ἐπαισχοῦς μοιχαλίδος, καὶ διῶδῃ τὸ ἀληθὲς πρόσωπον, ὑπερ ὅτιω ἀσυνειδήτως ἐναντι αὐτῆς ὑπεδύετο ἠλιθίως, ὀλοσχερῶς τυφλώτιων ἠδύναται νὰ ἐννοήσῃ εἰς ποῖον πράγματι ἀπηυθύνοντο αἱ ἐκάστοτε θωπεῖαι ἐκείνης καὶ τὰ παθητικά της βλέμματα καὶ αἱ πλήρεις παραφόρον πάθους ἐρωτικά της διαχύσεις, καὶ ἐξηκολοῦθει νὰ τρέφῃ δι' αὐτὴν αἰσθημα ὄντως παράδοξον καὶ καινοφανὲς ἐν τῇ ἀγνοητικῇ αὐτοῦ καὶ τῇ θέρμῃ του, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν συνθηκῶν ὑφ' ἃς συνελήφθη καὶ τῶν ποταπῶν κατ' ἀρχὰς σκέψεων ἐξ ὧν ὠρμήθη.

Καὶ οὕτω ἀσυνειδήτως, ἐξηκολοῦθει νὰ καίῃ θυμιάμα καὶ λιβανωτῶν εἰς τὸν ἀδηφάγον βωμὸν τοῦ ἔρωτος τῆς γυναικὸς ταύτης, ἦτις ἐξ ἄλλου εἰς τὸ σφοδρὸν ἐκεῖνο πάθος, ὅπερ ἠδυνήθη νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ, εἶχεν εὖρει πηγὴν ἀνεξάντλητον διττῆς εὐδαιμονίας: πηγὴν ἐξ ἧς εὐχερῶς ἤντικει τὸ εὐρέως καὶ τὴν ἐλαχίστην φαντασιοπληξίαν της ἱκανοποιῶν χρυσίον ἀφ' ἐνός, καὶ τὴν ἀπείμιτον ἐκείνην καὶ ὀργιστὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὀρμῶν τῆς ἀκολάστου φύσεώς της ἀφ' ἑτέρου.

Παντοῖα, πάντοτε λαμβάνοντες προφυλάξεις ἀμφοτέροι, ἐξ ὅλων ἀντι

θέτων ὀρμώμενοι σκέψεων πλὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ κοινοῦ καὶ ἀόριστου διαρκῶς φόβου κατελιμμένοι, τῆς ἀπώλειας δῆλονότι τῆς ἐνεστώσης τῶν εὐδαιμονίας καὶ εἰς οὐδὲν παρατόλμον διώβημα προβαίνοντες, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον δυνηθῆ νὰ διατηρήσωσι τὰς σχέσεις τῶν τελείως ἐν παραβύσφ καὶ οἱ οὕτω στεγῶς ἐνοῦντες αὐτοὺς δεσμοὶ νὰ παραμένωσιν ἐν τῷ κρυπτῷ, περιβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ βαθυτέρου μυστηρίου.

Κατόπιν ὀρμωτέρων σκέψεων, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν ἐν τῷ καταστήματι τῆς κυρίας Λεστονὲ πρῶτην ἀδιῶν ἐρωτικὴν φωλεάν.

Ἄμφοτεροι ἠσθάνοντο τὴν ἀνάγκη τῆς καθ' ἡμέραν συναγνῆσεώς των καίτοι δὲ τὸ κατάστημα τῆς Γαλίδος, ὡς κέντρον τῶν κυριῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἦτο ἐκτὸς πόσης ὑπανοίας, οὐχ ἦτιον ἐφοβοῦντο μὴ ἢ τακτικὴ πλέον καὶ ἀνελλιπῆς εἰς αὐτὸ εἰσοδός των, καθ' ὀρισμένην σχεδὸν τῆς ἡμέρας ὥραν, κεραιτηρηθῆ τέλος ὑπὸ φθογεροῦ τινος βλέμματος. Καὶ ἐν τῇ προβλεπτικότητι των οἱ ἔρασταί, μετέφερον ἀλλαγὴν τὴν φωλεάν των μεριμνήσαντες νὰ περιβάλωσιν αὐτὴν διὰ τοῦ μεγαλειτέρου μυστηρίου.

Οὕτω ἀπὸ τινος χρόνου συνηγνῶντο εἰς τι δωμάτιον, ὅπερ ὁ Νίκος εἶχεν ἐνοικιάσει ἐν τινὶ πενιχρῇ οἰκίᾳ ρυπαρῆς τινος καὶ ἀκαθάρτου στενωποῦ τοῦ Ταρλάμπαση, ὅπερ δωμάτιον, ἂν ἐν τῇ πενιχρῇ καὶ στοιχειώδει ἐπιπλώσει του δὲν τοῖς παρεῖχε τὴν εὐμάρειαν, ἣν ὁ πολυτελὴς θάλαμος τῆς κυρίας Λεστονέ, οὐχ ἦτιον ἐν τῇ ἀφρονείᾳ του παρεῖχεν εἰς αὐτοὺς μεῖζονα ἐκεῖνου ἀσφάλειαν καὶ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἑκατοντάκις ἠδύναντο τῆς ἡμέρας νὰ συναντῶνται ἐν αὐτῷ, χωρὶς νὰ διατρέχωσι τὸν κίνδυνον, νὰ παρατηρηθῶσιν ἐκ τινος τῶν γνωρίμων των ἢ ἐκ τῶν προσώπων τοῦ συνήθους περιβαλλόντός των.

Ὑπὸ τὴν ταπεινὴν στέγην τῆς ἀθλίου ἐξωτερικοῦ οἰκίας ἐκεῖνης, ἐξη πτωχὴ χήρα μετὰ τῆς θυγατρὸς της. Ἀδυνατοῦσα νὰ ἀνταποκριθῆ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, διὰ τῶν γλίσχρων πόρων, οὗς τῇ ἀπέφεραν ἢ ἰδίᾳ αὐτῆς ἐργασία ὡς καὶ τὸ πενιχρὸν ἡμερομίσθιον τῆς θυγατρὸς της, ἐργαζομένης παρὰ τινὶ καταστήματι τεχνητῶν ἀνθέων, ἠναγκάζετο νὰ ἐπενοικιάσῃ δωμάτια τινὰ τῆς οἰκίας της.

Ἐνάρετος συζυγὸς σιδηροδρομικοῦ ὑπαλλήλου, οἰκτρὸν εὐρόντος θάνατον κατὰ τινὰ σιδηροδρομικὴν συγκρούσιν, εἶχεν ἐναπομείνει μετὰ τὴν σκληρὰν καὶ πρῶτον ἐκεῖνου ἀπώλειαν, τελείως ἀπροσάκτετος, ἐν ἀγρία πενία καὶ ἀξιοθηρήτῳ ἀθλιότητι, μόλις ἐξοικονομοῦσα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Καίτοι δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἶχεν ἐννοήσει τοὺς δεσμούς, οἵτινες συνέδεον τοὺς νέους ἐκείνους καὶ πλουσίους καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐνοικιαστῆς της, δελεασθεῖσα ὁμῶς ὑπὸ τοῦ δυσαναλόγου ποσοῦ, ὅπερ ὁ Νίκος

τῇ εἶχε προσφέρει ὡς ἐνοίκιον τοῦ πενιχοῦ ἐκείνου δωματίου, εἰς δὲ δὲν εὐρίσκοντο ἢ ὀλίγα πεπαλαιωμένα καὶ σκωληκόβρωτα ἔπιπλα καὶ ἐνδίδουσα τέλος εἰς τὰς πολυεῖδεις αὐτῆς ἀνάγκας, συγκατένευσε νὰ τοῖς τὸ παραχωρήσῃ.

Καὶ ὅτε ἐνίστε τύχη ὅλως συνηντᾶτο ἐν τῇ κλίμακι ἢ ἐν τῷ διαδρόμῳ μετὰ τῆς πελοφόρου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκείνης κυρίας, τῆς Ζενῆς, ἣς μετὰ πολλῶν προφυλάξεων καὶ ταχεῖ τὸ βήματι διηυθύνετο εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἡ πτωχὴ πλὴν ἐνάρετος αὕτη γυνή, ἡ ἐκ τῶν κατωτέρων στρωμάτων τῆς κοινωνίας ἐξελεθῆσα, ἡ ἀπαίδευτος καὶ ἀμόρφωτος πλὴν δυνηθεῖσα συνάμα μέσῳ τῶν δοκιμασιῶν τῆς καὶ πικρῶν ἀπογοητεύσεων τοῦ πολυμόχθου βίου τῆς νὰ διατηρήσῃ ἀμείωτον τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς καὶ ἀξιοπρεπείας τῆς, κατεβίβαζε τὰ βλέμματα καὶ ἀπέστρεφε μετ' ἐνδομύχου εἰδεχθείας καὶ περιφρονήσεως τὸ πρόσωπον, αὐτὴ μια πτωχὴ ἐργάτις ἀπὸ τῆς πλουσίας καὶ ἀριστοκρατίας κυρίας, ἣτις χάρις εἰς ὀλίγα χρήματα διεσκέδαζεν εἰς τὴν πενιχρὰν πλὴν ἐντιμον ἐκείνην οἰκίαν σὺν τῷ δριμεῖ ἀρώματι τῶν θροουσῶν πολυτελῶν ἐσθητῶν τῆς καὶ τὸ εἰδεχθὲς ἄρωμα τῆς γυμνότητός τῆς καὶ τοῦ αἰσχους τῆς, τὸ ἄρωμα μιᾶς ἐπονειδίτου προᾶξεως, τῆς συντελουμένης βδελυρᾶς μοιχείας!...

Ἦτο ἡ ἕκτη περίπου ἑσπερινὴ ὥρα μιᾶς βροχερᾶς ἡμέρας τοῦ Νοεμβρίου. Τὸ ψῦχος, τὸ πρῶτον χειμερινὸν ψῦχος, ἦτο δριμύτατον καὶ οἱ καιροσκοποὶ παρατηροῦντες τὸν ὑπερθεν τῆς πρωτευούσης ἀπλούμενον ἀχανῆ μολυβδόχρουν ὀρίζοντα ἐβεβαίουν ἀσφαλῶς, ὅτι ἐὰν τὸ ψῦχος ἐπετεινέτο πλειότερον ἔτι κατὰ τὰς μεταμεσονυχτίους ὥρας, ἀφρεύτως τὸ κλεινὸν ἄστρὸν θὰ ἐφιλοξένοι τὴν πρωΐαν τὴν ἄσπιλον τοῦ Βορρᾶ παρθένον.

Εἶχον ἀναφθῆ ἤδη οἱ πρῶτοι φανοὶ τῆς πόλεως καὶ οἱ διαβάται ἀραιοὶ πῶς ἔσπευδον εἰς τὰς οἰκίας τῶν μέσῳ τῶν εἰς ἀτεράντους καὶ δυσπεράτους λίμνας μεταβληθεισῶν βορβορωδῶν ὁδῶν, ριγοῦντες πρὸ τῶν παγερῶν ριπῶν τοῦ ψυχροῦ βορρᾶ, τοῦ ἐπισήμως οὕτω ἐγκαινίζοντος τὴν χειμερινὴν περίοδον.

Ἐκ τινος μεγάλου καταστήματος τῆς Μ. Ὀδοῦ τοῦ Πέραν ἐξῆλθεν

ὁμιλος νεανίδων, ἐργατῶν προφανῶς αὐτοῦ, καὶ μὲ μορφὸς παιδρῶς, διασκεδάων ἀπανταχοῦ μειδιάματα καὶ βλέμματα ἤρχισε ταχέως νὰ ἀνέρχεται αὐτήν.

Πρὸ τοῦ Λυκείου τοῦ Γαλατα-Σεραίου, μία ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ δεκαοκταετίας, μὲ συμπαθεῖ χαρακτηριστικὰ καὶ ὀφθαλμοὺς γλυκυτάτους, ἀπεχωρίσθη αἴφνης τῶν συνοδῶν τῆς καὶ οἰκείως ἀποχαιρετήσασα αὐτὸς ἔκαμψε τὴν πρώτην πάροδον καὶ ταχεῖ τῷ βήματι διηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν, ἵνα ἐκεῖθεν λάβῃ τὴν εἰς Ταρλάμπαση ἄγουσαν.

Διερχομένη τοῦ Μπαλοῦκ-Παζάρ εὐρέθη αἴφνης πρὸ συγκεντρωμένου πλήθους, ὅπερ, παρ' ὅλον τὸν ἀθλιὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας ἐκείνης, ὑπομονητικῶς ἀνέμενε τὴν ἐκεῖθεν διέλευσιν τοῦ πυροσβεστικοῦ λόχου, σπεύδοντος, ὡς ἀνηγγέλλετο διὰ τῆς μακρᾶν ἔτι ἠχοῦσης σάλπιγγος, εἰς τὴν κατὰσβεσιν μεγάλης πυρκαϊᾶς πρὸ τινος ἐκραγείσης εἰς μεμακρυσμένην συνοικίαν τῆς Πόλεως.

Ἡ νεᾶνις, καίτοι ἐφαίνετο σπεύδουσα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιβραδύνῃ τὸ βῆμά τῆς προσπαθοῦσα νὰ διανοίξῃ ὁδὸν μέσῳ τοῦ συνωστιζομένου πλήθους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεσηλιεὶ κύριος ἀμέμπτου περιβολῆς, χειροκτιφορῶν καὶ ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένος ἐν τῷ ἀδρῶ του ἐπενδύτη, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐπεθύμει νὰ διέλθῃ διαγκωνιζόμενος μέσῳ τοῦ πλήθους, ἀναιδῶς πῶς ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς καὶ μετὰ θρασυτήτος συνέθλιψεν ἐν τῇ παλάμῃ του τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ νεᾶνις πρὸ τῆς ἀναιδοῦς ταύτης καὶ ὅλως ἀπροσδοκῆτου ἐπιθέσεως, ἀπέσυρε βιαίως τὸν βραχίονά τῆς καὶ ἀκουσίως ἐστράφη πρὸς τὸν ἀναιδῆ ἐκείνον περιβαλοῦσα αὐτὸν δι' ὀργίλου βλέμματος. Ἀλλ' εἰς τὸ μεθ' ὄλην τὴν ἀγανάκησιν, ἦν ἐξέφραζε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, γλυκὸ πίντοτε βλέμμα τῆς, ὃ ἀγνωστος κύριος ἔστη ἀποτόμως καὶ προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἀναιδῶς ἐπ' αὐτῆς.

Ἐκείνη, πρὸ τοῦ βλέμματος ἐκείνου ταπεινώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ συστολῆς, ὑπεχώρησε βήματά τινα ἵνα ἀπομακρυνθῇ αὐτοῦ καὶ παρατηροῦσα ὅτι ἀδύνατον τῇ ἦτο νὰ διέλθῃ τοῦ πλήθους, ἐστράφη ἀποτόμως καὶ ἐπιταχύνουσα τὸ βῆμά τῆς ἠκολούθησεν ἑτέραν ὁδόν, ἵνα ἀνέλθῃ μέχρ' ἰστοῦ Ταρλάμπαση. Ἡ ἐκπληξίς τῆς ὅμως ὑπῆρξε μεγάλη, ὅτε εἰς τὸ ὑπότρεμόν πρὸ τοῦ σφοδρῶς πνέοντος ἀνέμου φέγγος φανοῦ τινος, διέκρινε τὸν ἀγνωστον ἐκείνον κατὰ πόδας παρακολουθοῦντα αὐτήν.

Ἐπέλπευσε πλειότερον ἔτι τὸ βῆμά τῆς ὑποθέσασα, ὅτι ἤθελε καιρο-

SISMANOGLIO MEGALIO

θώσει νὰ διαφύγη τὴν κατάδιωξιν ταύτην, ὅτε εἰς κάμπην τῆς ὁδοῦ, μὴ καλῶς φωτιζομένην, οὐχὶ μετὰ μικροῦ τρόμου παρετήρησεν αὐτὸν πλησιάζοντα καὶ ἀποτεινόντα αἰφνιδίως αὐτῇ τὸν λόγον :

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, νὰ σᾶς συνοδεύσω, .. δεσποινίς; .. τὴν ἠρώτησεν ἀναιδῶς.

Καὶ μὴ λαμβάνων ἀπάντησιν, τινὰ προσέθηκεν εἰς θρασύτερον τόνον :

— Ὁ κινδὺς εἶναι τόσον ἀθλιὸς ἀπὸψε... εἰν θέλετε νὰ δευτερώσωμεν εἰς κανένα κινδὸν ξενοδοχεῖον... καὶ ἔπειτα νὰ διασκεδάσωμεν ὥραϊα...

Ἡ νεάνις καίτοι ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον καὶ μυρίας καταβάλλουσα προσπαθείας, ὅπως μὴ ἀκούσῃ τι ἐκ τῶν ὑβριστικῶν ἐκείνων λόγων, πρὸ τῆς τελευταίας ὁμως ὑβρεως, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν της.

Ἔστη ἀποτόμως καὶ στρεφομένη πρὸς αὐτὸν ἔξαλλος :

— Εἶναι ἐντροπή σας, .. κύριε ! .. τῷ ἀνέκραξε μετ' ἀγανακτήσεως καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐτοιμοὺς νὰ πληρωθῶσι δακρῶν. Εἶμαι μία πτωχὴ ἑργάτις καὶ ἠπατήθητε ἐὰν μὲ ἐξελάβετε διὰ γυναῖκα, ἢ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὰς προτάσεις σας...

Ἐκεῖνος πρὸ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης, ἣς ἔτυχεν ἡ πρότασις του, ἐθεώρησε συνετὸν νὰ μὴ προσθέσῃ τι καὶ ἐπιβραδύνας τὸ βῆμά του ἠρέσθη νὰ ἀκολουθῇ αὐτὴν ἀπὸ τινος ἀποστάσεως.

— Εἶναι ἀρκετὰ νόστιμη αὐτὴ ἡ μελαχροينوῦλα ! .. ἔσκέπτετο ὁ Βῆτα πασᾶς, διότι πράγματι αὐτὸς ἦτο ὁ θρασὺς διώκτης τῆς πτωχῆς ἑργάτιδος. Μοῦ ἀρέσει ἀρκετὰ καὶ πιστεύω ἢ ἀνίστασις της : νὰ μὴ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν. Ἄς μάθωμεν ἀπὸψε ποῦ κάθεται καὶ αὔριον βλέπομεν... ἐπιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ἀκολουθῶν πάντοτε κατὰ πόδας τὴν ταχέως πρὸ αὐτοῦ προχωροῦσαν νεανίδα.

Ἐκείνη ἠκολούθησεν ἐπὶ τινὰ χρόνον τὴν εὐρείαν ὁδὸν τοῦ Ταρλάμπαση καὶ ἀνελθοῦσα μέχρι τοῦ ἄκρου σχεδὸν αὐτῆς ἐστράφη ἀποτόμως καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὰν αὐτῆς πάροδον κατωφερῆ καὶ βορβορώδη, ἀθλίως φωτιζομένην ὑπὸ μοναδικοῦ τινος, μόλις ἀνάπτοντος δέ, φανοῦ.

Προὐχώρησεν εἰς αὐτὴν ἐφ' ἱκανὸν καὶ ἔστη τέλος πρὸ τῆς θύρας πεπαλαιωμένης καὶ ἀθλίου ἐξωτερικοῦ οἰκίας. Ἐκρουσε βιαίως αὐτὴν καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐξηφανίσθη ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Μεσηλιεῖ τις γυνή, ἡ μήτηρ της προφανῶς, ἥτις τῇ εἶχεν ἀνοίξει τὴν θύραν, τὴν περιέβαλε μόλις εἰσελθοῦσαν δι' αὐστηροῦ τινος βλέμματος.

— Ἦργησε; πολὺ, Ἐλένη, τῇ εἶπεν εἰς αὐστηρὸν τόνον. Ἐγὼ ἀνησυχισσα πολὺ... Σοῦ συνέβη τίποτε ; ..

— Ὅχι μητέρα ... ἐπιθύρισε ἐκείνη προσπαθοῦσα νὰ φανῇ ἀδιάφορος. Ἄλλὰ εἶναι πυρκαϊὰ σ' τὴν Πόλι καὶ ἐκεῖ σ' τὸ Μπαλοῦκ-Παζάρ ἦτο τόσος κόσμος ποῦ μόλις κατώρθωσα νὰ περάσω.

— Καλὰ ... τῇ εἶπεν ἡ μήτηρ της, ὡς τειθεῖσα εἰς τοὺς λόγους της. Πήγαινε μέσα καὶ μὴ ἐλθῃς, ἂν δὲν σὲ φωνάξω... Εἶναι οἱ ξένοι ἐπάνω καὶ ἔξυρεις... δὲν θέλω νὰ φαίνεσαι προτροπὴ φύγουν. Τὰ ρουχὰ σου εἶναι βρεγμένα, νομίζω, .. κάνει πολὺ κρῖο ἀπόψε... Ἄναψε ἄλιγη φωτιά καὶ κάθησαι νὰ ζεσταθῆς ...

Ἡ νεάνις ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς διαταγὰς τῆς μητρός της καὶ διευθυνθεῖσα εἰς τὸ παραπλεύρως δωμάτιον ἤρχισε νὰ ἀποβάλῃ τὰ ἐνδύματά της, ἅτινα ἦσαν διάβροχα καὶ κατασπλωμένα ἐκ τῆς ἐσπευσμένης ἐκείνης πορείας μέσφ τῶν β. βορβορώδων ὁδῶν καὶ ὑπὸ τὴν βροχὴν.

Ἀποβαλοῦσα ταχέως ταῦτα καὶ περιβληθεῖσα τὴν οἰκιακὴν της περιβολὴν κατέπεσεν ἐξηντημένη ἐπὶ τινος χθαμαλοῦ ἀνακλίντρου καὶ βαθύς στεναγμὸς ἀνακουφισέως διέφυγε τὸ στήθος της. Αἱ ἐνδροσοὶ νεανικαὶ παρειαί της ἦσαν ἔτι περιπόρφυροι καὶ αἱ ὑβριστικαὶ ἐκεῖνα λέξεις ἐβόμβουν εἰς τὰ ὦτά της, ὡς σηῆνος ἐνοχλητικῶν μυϊῶν. Ἡ τὸ στήθος της ἐξογκοῦσα ἀγανάκτησις δὲν εἶχεν εἰσέτι καταπραυνθῆ καὶ πρὸ τῆς ἀναιδείας καὶ θρασύτητος τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ἠσθάνετο τοὺς ὀφθαλμοὺς της πλημμυροῦντας δακρῶν, δακρῶν ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

— Τὸν ἀναιδῆ ! .. ἐπιθύρισε μετ' ὀλίγον ἐν ὀργῇ.

Ἄλλὰ μετὰ τινὰ χρόνον καταστεῖλασα τὴν συγκίνησίν της πρὸ τῆς εἰς ὁδοῦ τῆς μητρός της καὶ ἐπιδοθεῖσα εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ λιτοῦ ἐσπερινοῦ των δειπνοῦ, κατώρθωσε νὰ λησμονήσῃ τελείως τὸ μικρὸν ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ ἐπεισόδιον, ὅπερ πρὸς στιγμὴν μόνον εἶχεν ἐπισκιάσει τὸν ἀφρόντιδα τῆς νεανικῆς αὐτῆς ἡλικίας βίον.

SISMANGOLIO

... ὅτι μὲν ἔστιν ἡ ἀρετή, ἡ δὲ ἀρετὴ ἡ ἀρετή... ὅτι μὲν ἔστιν ἡ ἀρετή, ἡ δὲ ἀρετὴ ἡ ἀρετή...

II

Ὁ Βῆτα πασαῖς παρακολουθήσας αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας της καὶ εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, μόλις ἐκείνη ἐξηφανίσθη ἐν αὐτῇ προὐχώρησεν ὀλίγα βήματα ἔτι προσπαθὼν εἰς τὸ ἀμυδρὸν τοῦ φαινοῦ φέγγος νὰ διακρίνη τὸν ἄνωθεν τῆς χθαμαλῆς ἐκείνης θύρας δι' ἐρυθρᾶς βαφῆς κακοτέχνως γεγραμμένον ἀριθμὸν. Πλὴν τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἐκείνην βηματισμοὶ ἠκούσθησαν ἔσωθεν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ Βῆτα πασαῖς ἐπιθυμῶν νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν δυσάρεστον ἐκπληξίν ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ταύτης, προχωρήσας βήματά τινα περαιτέρω καὶ ἐν τῷ σκοτεινῷ πλέον ἀναμένων νὰ παρατηρήσῃ τὸν μέλλοντα νὰ ἐξέλθῃ.

Ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ παρετήρησε νέον τινά, ὅστις ἔσπευσμένως ἔλαβε τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν κατευθυνόμενος εἰς Πέραν.

Εἰς τὴν θέαν αὐτοῦ ὁ Βῆτα πασαῖς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐφάνη βυθισθεὶς ἀποτόμως εἰς σκέψεις, ἐν ᾗ παράδοξόν τι μειδίαμα ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων του. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἐκείνου εἶχε δυνηθῆ νὰ διακρίνη, εἰς τὸ στιγμιαίως ἐκ τῆς ἀνοιχθείσης θύρας διασκεδασθὲν φῶς, γνωστὸν εἰς αὐτὸν πρόσωπον.

— Ὁ Χρῦσογλους !... ἐψιθύρισεν. Τί ἄρα γε ζητεῖ ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὄραν !... ἐσκέφθη.

Δὲν ἐπεράτωσε τὴν φράσιν του· τὰ βλέμματα αὐτοῦ μόνον ἐφέροντο διαδοχικῶς ἐκ τοῦ ταχέως ἐξακολουθοῦντος νὰ ἀπομακρύνεται καὶ νὰ ἐξαφανίζεται τέλος εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ νέου, εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην οἰκίαν ἐξ ἧς εἶχεν ἐξέλθῃ.

Ἀδιάφορος τώρα, φαινόμενος ὡς λησμονήσας τὸν πρό τινος φόβον του μὴ φωραθῆ ὑπὸ τινος, ἢ μᾶλλον κυριευθεὶς ἀφηνιδίως ὑπὸ σκέψεως ὅπως ἂ προσδοκῆται κατισχυσάσης τοῦ φόβου του ἐκείνου, ἴστατο ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του κατοπτεῶν προσεκτικῶς τὴν οἰκίαν.

Στιγμαί τινες διέρρευσαν οὕτω. Ἡ βροχὴ λεπτὴ καὶ ἐπίμονος ἐξηκολοῖα

SISMANOGLIO

Τὸν παρετήρησε διευθυνόμενον ἐν ιαροσχῇ πρὸς πύσας τὰς γωνίας καὶ ἐπανεργόμενον νὰ ἴσταται ἐνώπιόν της.

... θει ἂ πύατη διαρκῶς, ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρότερος καὶ εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πάροδον ἐκυριαρχεὶ ἀπόλυτος ἐρημία καὶ σιγή.

Μετὰ τινα χρόνον ἡ θύρα ἠνοιχθή καὶ αὐθις, ἀσθενὲς τι φέγγος διε-

χύθη εκ νέου εις τ' ν ὁδὸν καὶ ταυτοχρόνως μία γυνὴ ἐπεφάνη ἐπὶ τῆς φλοιᾶς αὐτῆς.

Προιοῦ ἐξέλθη ἔρριψε δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν αὐτῆς ἐρεινητικὸν βλέμμα.

Τὴν στιγμήν ὁμοῦς ἐκείνην καὶ ὁ Βῆτα πασαῖς, ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινήθεις, ἐβάδισεν αἰφνιδίως καὶ διὰ δύο ἀλμάτων εὐρέθη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας ταύτης.

Μεθ' ὅλον τὸν πυκνὸν πέπλον, ὅστις ἐκάλυπτεν ὀλοσχερῶς τοὺς χαρακτῆρας τῆς μορφῆς τῆς, εἶχεν ἀναγνωρίσει εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, τὴν σύζυγόν του.

Ἐκείνη, οὕτω ἀπροσδοκῆτως εὐρεθεῖσα πρὸ αὐτοῦ, ἔμεινε πρὸς στιγμήν ἀναυδος εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς καὶ διὰ τινος κινήσεως τρόμου, ὡς ἔξ ἐνστίκτου ὀπισθοχώρησε βήματά τινα εὐρεθεῖσα καὶ αὐθις εἰς τὸν διάδρομον τῆς οἰκίας ἔνθα ἴμας καὶ ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἠκολούθησεν.

Πλὴν ἡ ἔτοιμότης ἐν ὀλοσχερεῖ καὶ ἀπολύτῳ μετὰ τῆς ὑψίστης ἀναιδείας καὶ θρασύτητος συνδυασμῷ, ἀπειτέλουν μίαν τῶν κυριωτέρων ἰδιοτήτων τοῦ χαρακτῆρός τῆς καὶ ἐν τῇ κραισίμῳ ταύτῃ θέτει εὐρεθεῖσα δὲν ἀπώλεσε τὸ παράπαν τὴν ψυχραιμίαν τῆς.

— Σὺ ... ἰδῶ ... φίλε μου!... ἀνέκραξε μετὰ αἰρωτοφανοῦς κυνισμοῦ καὶ σπανίας ὄντως ἀπαθείας. Ποτέ, ἀληθῶς, δὲν ἠμποροῦσα νὰ φαντασθῶ τοιαύτην συνάντησιν... Ἐζήτουν τὴν μοδίστραν μου, ἡ ὁποία ἤλλαξε πρὸ τινος κατοικίαν, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ τὴν νέαν τῆς διεύθυνσιν...

Πλὴν καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀπάθειαν, ἣν προσεπάθει νὰ ἀναλάβῃ, ἡ φωνὴ τῆς ἦτο τρομαδῆς καὶ ὁ σύζυγός τῆς εὐκόλως διέκρινε τὴν κακῶς ὑποκρυπτομένην συγκίνησιν τῆς πρὸ τοῦ βλέμματος δι' οὗ τὴν περιέβαλλεν.

— Ἄλλὰ τί ἔχεις λοιπόν, ... ἀγαπητή μου; ... τὴν ἠρώτησεν εἰς τόνον τραχὺν καὶ ἀνυπίμονον. Μήπως μὲ θεωρεῖς ὡς κανένα ἐκ τῶν ζηλοτύπων καὶ ἠλιθίων ἐκείνων συζύγων; ... Μήπως πάντοτε δὲν σὲ ἀφῆσα κυρίαν, ἐλευθέραν τῶν πρῦξεών σου; ... Ἀπάντησόν μου εὐλικρινῶς καὶ ἀφόβως. Πρέπει, διότι ἔχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω πολὺ σοβαρὰ πράγματα... Τώρα εἶδον νὰ ἐξέρχεται ἀπ' ἐδῶ ὁ κύριος Χρῦσογλός; ... Εἰπέ μου, εἰσθε μαζῆ; ...

— Ἐγὼ; ... Ὄχι... σοῦ ὀφείζομαι...

— Σὲ παρακαλῶ, ... ὄχι ἀνοησίας, ... ἔχ' ἀνωφελεῖς διαμαρτυρίας... Ἄς μὴ γινώμεθα παιδιὰ... Ἐπανέλαβεν ὁ σύζυγός τῆς σοβαρῶς. Ἀπάντησόν μου εὐλικρινῶς... ὡς εἰς ἓνα φίλον. Κρατεῖτε κανένα δωμάτιον εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίτι; ...

Μάλιστα... λοιπόν... ἐπιθύρισε τέλος ἐκείνη ἐνδῶσασα πρὸ τοῦ ἐπισημοῦ τόνου τῆς φωνῆς του καὶ πεισθεῖσα εἰς τοὺς λόγους του.

— Εἶναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἢ εἰς τὴν αὐλήν; ...

— Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ... ...

— Τότε ἄς ἀναβῶμεν ἀμέσως, τῆ εἶπεν. Θὰ ὀμιλήσωμεν ἐκεῖ μὲ δὲ τὴν μίαν τῆν ἠσυχίαν.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη ἐδίσταζεν εἰσεῖτι.

— Εἶναι περιττὸν νὰ ἀμφιβάλῃς... τῆ προσέθηκεν ἐνθαρρυντικῶς. Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἔχω ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς σου καὶ πρὸς τὸ κοινὸν μας συμφέρον πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν, διὰ νὰ μοῦ παράσχῃς τὴν βοήθειάν σου αὐτήν... Ἐννοεῖς; ... Κινδυνεύει ἡ περιουσία μας!... τῆ προσέθηκε μυστηριωδῶς.

— Ἡ περιουσία μας; ... Ἐπανέλαβεν ἐκείνη ἐν τρόμῳ.

— Ἀκριβῶς!... Πιστεύσόν με καὶ μὴ διστάξῃς...

Ἡ κυρία Ζενὴ κλιῶς ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες προφέρουσι τοιαύτας λέξεις ἀσπίτως. Καὶ χωρὶς πλέον τὸ παράπαν νὰ ἀμφιβάλῃ, ἀνήλιθεν ἀθροῖβας τὴν κλίμακα ποιοῦσα εἰς αἰὸν σημεῖον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐξήγγυσε τοῦ μικροῦ σακκίου τῆς κλειδιά τινα καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ὅπερ μετὰ τοῦ Νίκου εἶχον ἐνοικιάσει, ἵνα συναντιῶνται.

Ὁ Βῆτα πιασαῖς εἰσηλθε κατόπιν αὐτῆς.

Ἐρρίφθη νωχελῶς ἐπὶ τινος ἔδρας, φαινόμενος, ὅτι δὲν παρετήρησε τὴν ἐν τῷ δωματίῳ κυριαρχοῦσαν ἀταξίαν, τὴν ἀπεστρωμένην κλίβην, ἓνα ροδάκρον διττανῆ μετὰ τριχάπτων κοιτανίτην ἀτημελήτως ἐρριμμένον ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου ἔδρας τινός καὶ πολὺ ἄς καρφίδας τῆς κόμης διασκεδασμένας ἐπὶ μικρᾷ τραπέζῃ.

Ἡ σύζυγός του ἔστη ὀρθία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου παρὰ τὴν θύραν καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ ἀνίσυχόν βλέμμα. Πρὸ τῆς παρεσκευασμένης σιωπῆς του ἀπώλεσε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸν ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας:

— Λοιπόν; ... εἶπεν.

— Ὅ,τι σοῦ εἶπον πρὸ δλίγου, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Βῆτα πασαῖς, δὲν ἦτο ἐντελῶς ὑπερβολή. Αὐτὴ εἶναι ἡ καθάρᾳ ἀλήθεια. Πιστεύσόν με, διότι τὴν στιγμήν αὐτὴν σοῦ ὀμιλῶ σοβαρῶς.

— Δηλαδή; ...

SISMANGOLIO MEDIANO

— Κινδυνεύει η περιουσία μας, ... η εδύχια μας αυτή... 'Απειλούμεθα υπό τρομεράς και ανεπανορθώτου καταστροφής...

— 'Υπό καταστροφής!... επανέλαβεν άσυνειδήτως εκείνη.

— 'Ακριβώς... υπό δλοσχερούς καταστροφής!...

— 'Αλλά τέλος πάντων... ανέκραξε μη συγκρατουμένη πλέον, τί είδους καταστροφή είναι αυτή; Μὲ τρομάζεις τόσον διὰ τῶν λέξεών σου αὐτῶν καὶ δὲν μοῦ ἐξηγεῖς τίποτε...

— Μὴ βιάζεσαι... ἀπήντησεν ἐκείνος ὑπομειδιῶν πρὸ τῆς ἀγωνίας της. Δὲν πρέπει νὰ φανταζώμεθα ὑπερβολικώτερον τὰ πράγματα τοῦ ὅτι εἶναι... Θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὰ γεγονότα λεπτομερῶς καὶ οὐ θὰ κρίνης περὶ τῆς σοβαρότητός των.

'Ηγέρθη, ἔλαβεν ἠσύχως τὴν χειρὰ της καὶ τὴν ἔσυρε νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον του. Μεθ' ὃ παρατηρῶν διαρκῶς αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, ὅπως διακρίνῃ τὴν ἐντὶ ἑωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ τῇ προὔξενει ἡ ἀποκάλυψις τοῦ κρισίμου τῆς θέσεώς των :

— Γνωρίζεις, βεβαίως, τῇ εἶπε βραδέως, ὅτι ἀπὸ μηνῶν ἤδη ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ φίλου μου κυρίου Βαρωντοῖδου καὶ διὰ τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του αὐτὸς διαθέτει, προσπαθοῦμεν νὰ μᾶς παραχωρηθῇ, φαινομενικῶς μὲν εἰς τρίτον πρόσωπον τῆς ἐμπιστοσύνης μας, πραγματικῶς ὁμως εἰς ἡμᾶς, ἡ χορηγία τῆς τροφῆς τοῦ προσωπικοῦ ἀνοκλήρου τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Αὐλῆς. 'Η ἐπιτυχία τῆς ἐπιχειρήσεως συνήντησε μέχρι σήμερον πολλὰς καὶ μεγάλας δυσχερείας, διότι εὔρομεν πολλοὺς ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι μεγάλα καὶ αὐτοὶ διαθέτοντες μέσα, προσεπάθησαν νὰ ἐπιτύχουν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν.

»'Ημεῖς ὁμως λαμβάνοντες ὑπ' ὄψει τὰ κέρδη, τὰ ὁποῖα θὰ ὠφελοῦμεθα ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως, ἡ ὁποία ὑπολογιζομένων τοῦ ὑπερβολικοῦ ποσοῦ ἀφ' ἑνὸς ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἠλπίζομεν νὰ ἀναλάβωμεν τὴν χορηγίαν, καὶ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς ἀφ' ἑτέρου τῶν χορηγοιμένων εἰδῶν, θὰ μᾶς ἀπέφερε κατὰ μέσον ὄρον καθαρὸν κέρδος ἐτησίως τριάντα ἕως σαράντα χιλιάδας λίρῶν, ἔδαπανήσαμεν μεγάλα ποσὰ, διὰ νὰ προδιαθέσωμεν ὑπὲρ ἡμῶν ἰοὺς κύκλους τοῦ Γιλδίτζ καὶ ἐπιτύχωμεν τοιοῦτοτρόπως τοῦ σκοποῦ μας.

»Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα καὶ ἡ ἐπιτυχία μας ἐθεωρεῖτο ἐξησφαλισμένη, ὅτε ἡ ὑπόθεσις περιῆλθεν εἰς γνῶσιν ἑνὸς ἰσχυροτάτου προσώπου, ἀπολαύοντος τῆς ἀμερίστου εὐνοίας τοῦ Σουλτάνου, τὸ ὁποῖον, ἐννοεῖς, θέλον νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, μᾶς ἐδήλωσεν ἐμμέσως καὶ ρητῶς, διὰ τὴν κατέστρεφεν ἀνεπανορθώτως, ἐὰν δὲν ἰκνυλοποιεῖτο ἱκανῶς. 'Η ἐπι-

τυχία λοιπὸν εὐρίσκειτο εἰς τὴν χεῖρὸς τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ὡς παντοδύναμον εἰς τὸ Γιλδίτζ, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλήν του· καὶ δ. ' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἠναγκάσθημεν νὰ προβῶμεν εἰς διαπραγματεύσεις. Αἱ ἀξιώσεις ὁμως τοῦ ἀχρείου αὐτοῦ ὑπερβαίνουν πᾶν ὄριον, διότι μὲ ὄλον τὸ θράσος καὶ τὴν ἀναίδειαν, ὅπλα τὰ ὁποῖα τοῦ παρέχει ἡ εὐνοία τοῦ κυριάρχου του, μᾶς ἐξήτησεν ὠρισμένως καὶ ἄνευ ἄλλης συζητήσεως εἴκοσι χιλιάδας λίρας!

— Εἴκοσι χιλιάδας;... ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Ζενῆ ἐκπληκτος.

— Μάλιστα... εἴκοσι χιλιάδας... Καὶ τὸ χειρότερον ὅτι διὰ τὴν καταβολὴν τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ μᾶς ἔταξε βραχεῖαν προθεσμίαν, παρελθούσης τῆς ὁποίας, ὡς μᾶς ἐδήλωσε ρητῶς, θὰ παραχωρήσῃ τὴν ἐπιχείρησιν εἰς ἄλλους...

» Τὸ ποσὸν λοιπὸν αὐτὸ κατόπιν τῶν μεγάλων διαπανῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐπεβλήθημεν, διὰ νὰ ἐξαγοράσωμεν ἄλλα ὡσαύτως ἰσχυρὰ πρόσωπα, δὲν τὸ διαθέτομεν σήμερον, οὔτε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ δυνηθῶμεν νὰ τὸ ἐξεύρωμεν. 'Η ταχθεῖσα προθεσμία ἐκπνέει μετ' ἑνα μῆνα. 'Η ἐπιχείρησις θὰ ἀπολεσθῇ διὰ παντός καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ κατορθώσωμεν τίποτε...

» Λοιπὸν... ἄς σοῦ ὁμιλήσω ἀπρο αλύπτως, ... ἐὰν καὶ ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ ἀπολεσθῇ καὶ ὑποστῶμεν μόνον τὴν ζημίαν τῶν ποσῶν, τὰ ὁποῖα ἔδαπανήσαμεν μέχρι σήμερον, ... κατόπιν τῆς ζημίας, τὴν ὁποίαν ὑπέστην κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν ἐκείνην τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν 'Ανατολήν... μετὰ λύπης μου, σοῦ ὁμολογῶ, ὅτι ἡ θέσις μας δὲν θὰ ἦναι διόλου εὐχάριστος.

'Η κυρία Ζενῆ ἤκουσε τὴν δυσάρεστον αὐτὴν εἶδησιν, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν τινὰ καὶ ἄνευ φαινομενικῆς τινος συγκινήσεως.

'Ὁχρίασεν ἑλαφρῶς, παρέμεινεν ἐν τῇ θέσει τῆς σκεπτικῆ καὶ σιωπηλῆ παρακολουθεύσα μόνον προσεκτικῶς διὰ τοῦ βλέμματος τὸν σύζυγον αὐτῆς, ὅτις ἐγερθεὶς αἰφνιδίως ἐβημάτιζε κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου μὲ ὕφος περιφροντι.

Τὸν παρετήρησε διευθυνόμενον ἐν προφανεῖ ταραχῇ πρὸς κάσας τὰς γωνίας, πλησιάζοντα πρὸς τὸ παράθυρον, συμπλέκοντα σπασμοδικῶς διὰ τῶν δακτύλων τοῦ τῆν χρῆσιν τοῦ ὄρολογίου του ἄλυσιν καὶ αἴφνης ἐπανερχόμενον νὰ ἰσταταὶ ἐνώπιόν της καὶ νὰ τὴν πορατηρῇ δι' ἑνὸς βλέμματος πλήρους ἀμηχανίας.

'Ἐλαβε θεωπευτικῶς τὴν χεῖρά της, ἦν ἐσφιγξεν ἑλαφρῶς ἐν τῇ παλάμῃ του καὶ εἰς τινὰ τόνον ἰκετευτικὸν ἄμα καὶ ἐρωτύλον:

— 'Αγαπητῆ μου, ... τῇ εἶπεν. Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ... ἀλλὰ πρέπει νὰ

SISMANGIJO MEGARO

μου, επιτρέψης, να σου αποδείνω αδυνακίους τινάς, ερωτήσεις... Θα μου δώσης μίαν μεγάλην απόδειξιν τῆς φιλίας σου, ἂν μου αποκριθῆς εὐλικρινῶς...

Ἐκείνη ἐποίησεν ἕν ἀόριστον κίνημα συγκατανεύσεως, μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ ὑπόσχεθῆ κατηγορηματικῶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται.

— Ἄκουσε... ἐξηκολούθησε τότε ὁ σύζυγός της λαμβάνων πλησίον αὐτῆς θέσιν, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὴν χεῖρά της. Γνωρίζεις καλῶς, ὅτι εἶμαι τελείως ἀπρόσβλητος ἀπὸ μερικὰς προλήψεις τοῦ λαοῦ καὶ εὐὰ ἐλυπούμην ἀληθῶς μεγάλως, ἐὰν παρεξήγεις τὴν αἰτίαν, ἢ ὅποια μὲ ἀναγκάζει νὰ σοῦ ὑποβάλω ἐρωτήσεις τινάς... Ἡ ζηλοτυπία, γνωρίζεις, ὅτι δὲν ἔχει θέσιν εἰς ἐμὲ καὶ εἶσαι πολὺ ὠραία, ὥστε νὰ μὴ ἐκπλήσσομαι παρατηρῶν, ὅτι καὶ ἄλλοι αἰσθάνονται δι' σὲ τὰ αὐτὰ μὲ ἐμὲ αἰσθήματα.

— Ἄς ἐλθωμεν εἰς τὰ γεγονότα... τὸν διέκοψε ζωηρῶς ἐκείνη. Ποῦ τέλνου αἱ φιλοφρονήσεις αὐταί;

— Ἡ θέσις μου, ἀγαπητή μου Ζενῆ... εἶναι, ὡς καὶ σὺ καλῶς ἐννοεῖς, λίαν ἐπικίνδυνος καὶ διέροχομαι κρίσιμοι ἐποχὴν... Ἐὰν λοιπὸν ἤθελες νὰ μὲ βοηθήσῃς...

— Ἀλλὰ βεβαίως... τὸ γνωρίζεις καλῶς αὐτό... τὸν διέκοψεν αὐτὴς ἐκείνη. Καθ' ὅσον εἰμπορῶ τοῦλάχιστον, εἶμαι πρόθυμος, ἀφ' οὗ αὐτὸ εἶναι τὸ κοινόν μας συμφέρον.

— Λοιπὸν, ἠμπορῶ τώρα νὰ σοῦ ἀπευθύνω μίαν ἐρώτησιν, μὲ τὴν πεποιθήσιν, ὅτι θὰ μου ἀπαντήσῃς εὐλικρινῶς;... τὴν ἠρώτησε δειλιῶς πῶς.

— Ἄλλ' ὁμῶς λοιπὸν!... ἀνέκραξεν ἀνυπομονοῦσα ἡ κυρία Ζενῆ. Τίσημαίνουσι οἱ ρητορικοὶ αὐτοὶ πρόλογοι, αὐταὶ αἱ περιφράσεις;... Μήπως τὰ πάντα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθοῦν μεταξύ μας;...

Ἐχει καλῶς... ἀπήντησεν ὁ σύζυγός της. Τότε θὰ φανῶ ἀδιάκριτος... πολὺ ἀδιάκριτος!... ἀλλ' ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν συγκαταβατικότητά σου... Ἦθειον, δηλαδὴ, νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ τοῦ κυρίου Χρυσόγλου...

Ἀληθῶς... ἀγαπητέ μου Μικέ, τὸν διέκοψεν ἐκείνη εἰς τόνον δηκτικῆς εἰρωνείας. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον οὐδέποτε θὰ ἐπιήρχει ἡ ἰδέα, νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ τῆς δεινῆς ἢ τῆς τῆδε κυρίας ἢ δεσποινίδος!...

Ἄν μὲ ἠρώτας ὁμοίως, ἀνέκραξεν ὁ Βῆτι πασαῖς προσπαθῶν νὰ προσδώσῃ τόνον εὐλικρινείας εἰς τὴν φωνὴν του, θὰ σοῦ ἀπήντων ἀδιστακτικῶς, ὅτι δὲν ἀγαπῶ παρὰ μόνον σέ... καὶ ὁσονδήποτε παραδοξὸς καὶ ἂν σοῦ ἐφαίετο ἢ ἀπαντήσῃς μοι αὕτη, θὰ ἦτο ὁμοίως ἡ μόγη ἀλήθεια...

— Πρόπει νὰ εἶμεθα εὐλικρινεῖς;... ἠρώτησε μὲ προκλητικὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων ἡ κυρία Ζενῆ. Ἐ... λοιπὸν, θὰ σὲ ἐπίστευα, διότι καὶ ἐγώ, παρ' ὅλα ἐκεῖνα... παρ' ὅλα τὰ γεγονότα... αἰσθάνομαι πρὸς σὲ αἰσθημάτων ἀνάλογα πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὅποια μου ἐκφράζεις... Ἀμφεβάλλε ἂν θέλῃς. Ὁ ἰο λογῶ, ὅτι σήμερον περισσότερον ἢ ἄλλοτε ποτε, ἔχεις τὸ δικαίωμα αὐτῶ... καὶ ὁμοίως, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια! Καὶ ἐγώ σὲ ἀγαπῶ καὶ πάντοτε σὲ ἠγάπησα... παρ' ὅλα ἐκεῖνα... ἐπανέλαβε ἡ νέου ἐμφαντικῶς, τογίζουσα τὰς τελευταίας λέξεις.

— Σὲ πιστεύω, ἀπήντησεν ἐκείνος περιβύλλων ἐλαφρῶς τὴν ὀσφὺν αὐτῆς διὰ τοῦ βραχίονός του, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἀπάντησιν ἀνέμενον ἐκ μέρους σου. Οὕτω λοιπὸν, ἐὰν διὰ νὰ ἐξέλθωμεν τῆς δυσσερέστου αὐτῆς θέσεως, παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ διακινδυνεύσῃ ἢ εὐτυχία τοῦ κυρίου Χρυσόγλου ἢ ἡ ἰδική μου... ὁ εἰς ἡ ὁ ἄλλος... θὰ ἐδίσταζες νὰ θυσιασθῶ ἐγώ ἢ ἐκεῖνος;...

— Δὲν θὰ ἐδίσταζον ἐντελῶς νὰ σὲ σώσω... ἀνέκραξεν ἡ σύζυγός του ζωηρῶς. Καὶ λαμβάνουσα αἴφνης ὕψος σοβαρόν.

— Ἴδωμεν, εἶπεν, ἄς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὴν ἀβροσέπειαν καὶ τοὺς φιλόφρονας λόγους, οἱ ὅποιοι ἐκτός τοῦ ὅτι εἶναι γελοῖοι, κινδυνεύουν καὶ νὰ μεταβάλλουν τὴν ἔκφρασιν τῶν σχέψεών μας...

Εἶναι ἰστέ δυνατόν μία ἰδιοτροπία... μία ἐφήμερος καὶ παροδικὴ φαντασιοπληξία, νὰ ὑπερισχύσῃ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος, τῆς εὐτυχούς ζωῆς, τὴν ὅποιαν ἠδυνήθημεν νὰ παρασκευάσωμεν οἱ εἰς εἰς τὸν ἄλλον, δι' ἑνὸς ἀπολύτου συνταυτισμοῦ τῶν αἰσθημάτων μας, διὰ μιᾶς ἀμοιβαίας ἀνοχίς, διὰ τῆς περιφρονήσεως τῶν δῆθεν ἀρετῶν τῶν κάτω τάξεων τῆς κοινωνίας, αἱ ὅποια μεταβάλλουν τὸν συζυγικὸν ἔρωτα εἰς ἀληθὴ δουλείαν, εἰς μίαν ἀνυπόφορον ὑποταγήν;... Ὑποθέτεις λοιπὸν, ὅτι θὰ ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ προτιμήσω τὴν καταστροφὴν σου, ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἑνὸς ἄλλου!... Εἶναι ἀδύνατον, ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ σοῦ ἐπῆλθεν αἰτὴ ἢ σκέψις...

— Ὁχι... ὄχι... οὐδέποτε ἐπίστευσα αὐτό... δεματωρήθη ζωηρῶς ὁ σύζυγός της, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ σοῦ ὁμιλήσω προσαύτως λάβω τὴν κατηγορηματικὴν αὐτὴν διαβεβαίωσιν, τὴν ὅποιαν τώρα μοὶ ἔδωσες... Καὶ τώρα, ἀκουσὸν με, σὲ παρακαλῶ, μετὰ προσοχῆς. Διὰ νὰ ἐξέλθω τῆς δυσσερέστου αὐτῆς θέσεως, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐπικερδῆ αὐτὴν ἐπιχείρησιν, διὰ νὰ ζήσωμεν τέλος ἐπὶ μακρὰ σκόμπη ἔτη πλούσιοι καὶ εὐτυχεῖς... ἔχω ἀνάγκη τὴν βοήθειάν σου... ἀπόλυτον αὐτῆς ἀνάγκην...

© ΣΙΜΩΝΟΣ ΓΙΩ

— Τὴν βοήθειάν μου;...

— Ἀκριβῶς αὐτήν... Εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ σωθῶμεν.

— Ἔστω... ἀπήντησεν ἡ κυρία Ζενῆ, γνωρίζεις, ὅτι εἶμαι ἐτοιμὴ νὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ. Τί ἤμπορῶ λοιπὸν νὰ κάμω;...

— Ἀπλούστατα... Διὰ νὰ ἐπιτύχη ἡ ἐπιχείρησις πρέπει νὰ δοθοῦν εἰκοσι χιλιάδες λίραι εἰς τὸ πρόσωπον, περὶ τοῦ ὁποίου σοῦ ὁμίλησα. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρωμεν σήμερον τόσον μέγα ποσόν... Ὑπάρχει ὁμοῦς ἓνας τρόπος, νὰ εὐρεθοῦν εὐκόλως αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ διευκολυνθῆ θυμασιῶς ἡ ἐπιχείρησις μας, μὲ τὸ ἀζημιώτόν μας μάλιστα... Ἐγκοεῖς;...

— Ὁχι καλῶς... ἐπιθύρῃσεν ἐν ἀμηχανίᾳ ἐκείνη.

— Ἐξηγοῦμαι, ἐξηκολούθησεν ὁ σύζυγός της. Ὑπάρχει ἐν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον πολὺ εὐκόλως ἤμπορεῖ σήμερον νὰ μᾶς δώσῃ τὴν εἰκοσι χιλιάδας αὐτὰς λίρας... Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτό...

— Εἶναι ὁ κύριος... Χρῦσογλου;... συνεπλήρωσεν ἡ κυρία Ζενῆ.

— Ἀκριβῶς... καὶ θὰ τὰς δώσῃ προθύμως τῇ μεσολαβήσῃ σου...

— Τῇ μεσολαβήσῃ μου;... ἠρώτησεν ἐκπληκτος ἐκείνη παρα ηροῦσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

— Βεβαίως... Περὶ αὐτοῦ τοῦλάχιστον εἶμαι πεπεισμένος...

— Εἶσαι πεπεισμένος, ὅτι ὁ κύριος Χρῦσογλου θὰ προθυμοποιηθῆ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ ποσὸν αὐτό; ἠρώτησεν ἡ σύζυγός του. Ἀπατάσαι φίλε μου, σὲ διαβεβαιῶ... Ὁ κύριος Χρῦσογλου ἤμπορεῖ νὰ ἦναι πολὺ πλούσιος, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ἡ μεγαλοδωρία του νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ σημείου νὰ δίδῃ εἰκοσι χιλιάδας λίρας...

Ἐπὶ τῆς Βῆτα πασᾶς τὴν παρετήρησιν μειδιῶν.

— Μὴ βιάζεσαι... τῆς εἶπε, δὲν μοῦ ἐπέτρεψε, νὰ ἐξηγηθῶ. Δὲν πρόκειται περὶ δανείου... δὲν θὰ μεσιτεύσῃς νὰ μᾶς δανείσῃ τὸ ποσὸν αὐτό... Ἀπλῶς θὰ μεσιτεύσῃς, ἵνα καὶ ὁ κύριος Χρῦσογλου γίνῃ συνέταιρός μας, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐταιρείαν μας καὶ εἰσερχόμενος φέρῃ καὶ τὸ κεφάλαιόν του... Ἀντὶ νὰ ἔχῃ τοποθετήσῃ τὸ κεφάλαιόν του αὐτὸ εἰς μίαν Τράπεζαν, θὰ τὸ τοποθετήσῃ πολὺ ἐπικερδέστερον εἰς τὴν ἐπιχείρησίν μας... Δι' αὐτὸ μάλιστα ἤμπορεῖ νὰ σοῦ ἦναι εἰγνώμων μίαν ἡμέραν...

Ἡ σύζυγός του τὸν παρετήρει ἑταστικῶς ὡς προσπαθοῦσα νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς σκέψεις του καὶ κατανοήσῃ καλῶς τὸν προτεινόμενον συνδυασμόν.

Ἐγνώριζεν, ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀπολέσει μεγάλα ποσὰ εἰς προη-

γουμένας ἐπιχειρήσεις καὶ ὅτι ἡ περιουσία των κατὰ δὴ ἡ προῖξ αὐτῆς, κατόπιν μάλισται τοῦ πολυδαπάνου βίου, ὃν διήγον, εἶχεν ἐπαισθητῶς μειωθῆ. Κατενόει ἤδη τὸ κρίσιμον τῆς θέσεώς των καὶ ὡς συμφριζομένη πλήρως τοὺς φόβους, οὓς τῇ ἐξέτριμυζεν ὁ σύζυγός της, ὡς καταπεισθεῖσα τελείως ὑπὸ τῶν λόγων του:

— Θὰ προσπαθῆσω, ἐπιθύρῃσεν καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω... ἴσως δὲ ἐντὸς ὀλίγου...

— Ἐντὸς ὀλίγου;... ἡ φράσις εἶναι λίαν ἀόριστος... ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ σύζυγός της. Αἱ ἡμέραι παρέρχονται ταχέως καὶ ἡ δοθεῖσα προθεσμία πλησιάζει. Ὅταν παρέλθῃ, τότε πᾶσα προσπάθεια ἀποβαίνει ματαία... Πρέπει νὰ οπεύσωμεν... ὁ καιρὸς ἐπείγει!...

— Καλά... ἀπήντησεν ἐκείνη. Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ εἶναι δυνατόν, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸ ταχύτερον ἡ ὑπόθεσις... Θὰ πείσω τὸν κύριον Χρῦσογλου νὰ γίνῃ συνέταιρός σας καὶ καταβάλῃ τὸ ποσὸν αὐτό. Ἐλπίζω, ὅτι διὰ τὸ ἐξηγήσω τὰς λεπτομερείας τῆς ἐπιχειρήσεως, νὰ συγκατατεθῆ εὐχαρίστως...

— Εὖγε... ἀνέκραξεν ὁ Βῆτα πασᾶς. Οὐδέποτε ἀμφέβαλλον, ὅτι εἶσαι θυμασία καὶ εὐφροεστάτη γυναῖκα... Ἔσο πεπεισμένη, ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν ἢ τὸ κοινόν μας συμφέρον, τὴν εὐτυχίαν μας.

— Δὲν ἀμφισβόλλω ποσῶς περὶ αὐτοῦ... ἀπεκρίθη ἐκείνη, καὶ ἔχω μεγαλύτεραν ἐμπιστοσύνην πρὸς σέ, ἐκείνης τὴν ὁποίαν σὺ τρέφεις πρὸς ἐμέ...

— Αὐτὸ ἀποτελεῖ κατηγορίαν, ἀγαπητῆ μου Ζενῆ... ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ σύζυγός της καὶ σὲ διαβεβαιῶ, ὅτι δὲν τὴν ἐννοῶ ποσῶς.

— Ληθομονεῖς λοιπὸν ὅτι πρὸ ὀλίγου μόλις μὲ ἠρώτησες, ἐὰν προὔτιμων νὰ θυσιασθῆς σὺ ἢ ἓνας ἄλλος... ἐὰν προὔτιμων νὰ ἴδω καταστρεφομένη τὴν ἰδικήν σου εὐτυχίαν ἢ ἐνὸς ἄλλου προσώπου; Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν ἦσο βέβαιος περὶ τῆς ἀπαντήσεώς μου... καὶ τοῦτο, μοῦ φαίνεται, δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν ἐμπιστοσύνης...

— Ἀλλά, φίλη μου, τὸ ὀλολογῶ, ἐδικαιολογήθη ὁ Βῆτα πασᾶς, δὲν σοῦ τὸ ἀποκρίπιω, ἢ ἐλπίζον, ἢ ἐννοῶ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ εἶδεις... ἀλλὰ δὲν εἶχον ἀπόλυτον βεβαιότητα...

— Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ κατηγορῶ καὶ ἐγώ... ἀνέκραξε ζωηρῶς ἐκείνη.

— Ὁμολογῶ ὁμοῦς τὰ σφάλματά μου... τὴν διέκοιπεν ὁ σύζυγός της καὶ ὀφείλεις νὰ εἶσαι ἐπιεικής...

— Ὑπὸ τὸν ὄρον ὁμοῦς, συνεπλήρωσεν ἐκείνη, νὰ μὴ ὑποπέσης ἀλ-

SISMANGIOLIO MEDIANO

λοτε εις αὐτὴν καὶ οἶε τοῦ λοιποῦ θὰ ὑπολογίζῃς πάντοτε ἐπὶ τῆς εὐκρινούς φιλίας μου, ὡς καὶ ἐγὼ βασιζομαι πάντοτε ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σου...

— Ἐπὶ τῆς φιλίας μου, ἢ μόνον;... ἐπιθύρουν ἐκεῖνος ἐλκίων αὐτὴν ἑλιφρώς πρὸς ἑαυτὸν ἐν θεομῇ περιτυχεῖ. Ἡ φράσις αὐτῆ, μοῦ φαίνεται τόσον ψυχρά!.. Τώρα καὶ εἰς ἐμὲ δίδεται τὸ δικαίωμα νὰ σὲ καταγγέλω, ὅτι πραγματικῶς δὲν βασιζεσαι, ὡς εἶπες, παρὰ ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπὶ τῆς φιλίας μου!...

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ λέγεις, ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ ἀόριστόν τι ἐπὶ τῶν χειλῶν μειδίαμα, ... εἶναι λεπτὴ φιλοφρόνησις!... Το σκέπτεσαι ἀρά γε καὶ κατὰ βάθος;... Ἀμφιβάλλω ὀλίγον...

Χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ ἐκεῖνος, τὴν ἐθλίψε θερμότερον ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τὰ χεῖλη του ἀνεζήτησαν τὰ ἰδικά της.

Τὰ πάντα ἄλλως τε ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, τὸ περιβάλλον αὐτῷ, ἡ σταξία τῶν ἀντικειμένων, ἡ μυστηριώδης εἰσοδὸς του, τὰ πάντα τέλος τὸν ἐμέθυον τὴν στιγμήν ἐκείνην, τὸν ἐξῆπτον, τῷ ἐγέννων τόσας ὀρμάς...

Ἡ σύζυγός του καὶ ἐκείνη ὡσαύτως, ὑπὸ τῶν συγκυμένων αἰσθημάτων κατελιημμένη, ἔφρισεν ἐν τῇ περιτυχεῖ του καὶ ἐέδιδεν ὡσαύτως.

Μέσω τῶν ἡμικλειστών βλεφάρων της τὸν παρετήρησε διὰ προκλητικῆς τινος ἐκφράσεως καὶ ζωηρὸν ἐρύθημα ἐπορφύρου τὰς χνοῶδεις παρειάς της.

Ἐμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἀκίνητοι, ἀνταλλάσσοντες μόνον θερμούς ἀσπασμούς.

Καὶ κατόπιν, αἰφνιδίως ἐκεῖνος τὴν παρέσυρε μετὰ παραφορᾶς...

III

Τὴν δεκάτην περίπτου ὥραν τῆς αὐτῆς ἑσπέρας, καθ' ἣν διεδραματίζοντο τὰ ἀνωτέρω, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Βῆτα πασαῖ εἰσήρχετο εἰς τὴν Λέσχη, ἐν ἣ συνήθως διήρχετο τὰς νυκτερινὰς του ὥρας, εἰς κύριος, ὅστις μό-

νος καθήμενος παρὰ τινὰ τράπεζαν μετ' ἀνυπομονησίας ἐφαίνετο ἀναμένων τὴν ἔλευσιν του, ἠγέρθη ζωηρῶς καὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Καλησπέρα... Γιώργο... τῷ εἶπεν οἰκαίως ὁ Βῆτα πασαῖ. Μὲ ἐπερίμενες πολλὴν ὥραν;

— Βεβαίως... ἀπὸ τὰς ὀκτῶ εἶμαι ἐδῶ, ἀπίνησεν ἐκεῖνος. Ἐχω μίαν ἀνυπομονησίαν...

— Ἐχεις δίκαιον, ὑπέλαβεν ὁ Βῆτα πασαῖ. Ἐλα λοιπὸν νὰ ὀμιλήσωμεν, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω πολλὰ καὶ εὐχάριστα...

Καὶ ὁ Βῆτα πασαῖ μετὰ τοῦ φίλου του Γεωργίου Βαρουτσιδίου, ὃν εἶδομεν ἤδη εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς παρουσίας ἀφηγήσεως, διευθυνθέντες εἰς ἰδιόκερον τῆς Λέσχης διαμέριον ἐκάθησαν παρὰ τινὰ τράπεζαν ἐγγὺς ἀλλήλων.

— Λοιπὸν;... ἠρώτησεν ὁ κ. Βαρουτσιδῆς ἐναγωνίως εὐθύς ὡς ἐκάθησαν.

— Ἐχω πολλὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας... ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ Βῆτα πασαῖ. Ἡ τύχη φαίνεται, ὅτι μᾶς εὐνοεῖ, καὶ ὅταν ἔχωμεν τὴν τύχην μαζῇ μας, δὲν φοβούμεθα τίποτε...

— Ἐξηγήσου σὲ παρακαλῶ, τὸν διέκοψεν ὁ φίλος του, διότι ἐννοεῖς τὴν ἀγωνίαν μου...

— Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀπεχωρίσθημεν χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐξηκολούθησεν ὁ Βῆτα πασαῖ, δὲν ἠμπόρεσα οὔτε στιγμήν νὰ ἡσυχάσω... Ἡ σκέψις, ὅτι ὅλα ὅσα ἐδαπανήσαμεν μέχρι σήμερον θὰ ἐχάνοντο διὰ παντός, μὲ εἶχε καταστήσει παράφρονα καὶ τὸ χειρότερον, ὅτι μὲ ὄλας τὰς σκέψεις μου, δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὔρω διεξοδὸν τινὰ... νὰ εὔρω ἐν σωτήριον μέσον. Χρήματα, ὡς ἐλείσθημεν ἤδη, εἶναι ἀδύνατον νὰ εὔρωμεν ὅσα μᾶς ἀναγκαιοῦν... καὶ ἡ προθεσμία, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ ἀλιτῆριος ἐκεῖνος λήγει...

Ἡμῶν τελείως ἀπηλπισμένος, ὅτε ἡ τύχη πλέον αὐτῆ ἦλθεν εἰς βοήθειάν μας... Ὅλος τυχαίως δηλαδὴ, συνήντησα ἐν πρόσσωπον... τὸ ὁποῖον διὰ τῶν σχέσεών του μὲ ἕνα νέον, τὸν ὁποῖον καὶ σὺ γνωρίζεις... τὸν κύριον Χρύσογλου, θὰ κατορθώσῃ νὰ μᾶς σώσῃ...

— Ὁ κύριος Χρύσογλος; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ κ. Βαρουτσιδῆς.

— Βεβαίως αὐτός... ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ Βῆτα πασαῖ. Ὡς εἶπὲ τὸν ἠλέθιτες; Ἐχει καθὼς ἐπληροφόρηθην, μεγάλην περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐκίτησεν ἀπὸ τῶν πατέρων του, ἕνα γέροντα φιλάρετρον τῆς Σαμμουνης, καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὸς διασκορπίζει δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ... Διατί λοιπὸν νὰ μὴ βιτηθῇ καὶ ἐμᾶς;

— Ναι, αλλά θα δεχθῆ νὰ καταβάλῃ τόσον ποσόν ;... ἠρώτησεν ἐν δισταγμῷ ὁ κ. Βαρουτσιδῆς.

— Ἐάν τοῦ τὸ ἐπροτείνωμεν ἡμεῖς, ἴσως ἢ μᾶλλον βεβαίως ὄχι. Ἀλλὰ σοῦ εἶπον, ὅτι ὅπως τυχαίως συνήντησα ἐν πρόσωτον, τὸ ὁποῖον συνδέεται μαζὶ τοῦ καὶ εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀρνηθῆ τὴν γὰριν αὐτὴν...

— Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτό;

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ παρασιωπήσω τὸ ὄνομά του... τῷ ἀπήντησεν ἐν ποιᾷ τινι ἀμηχανίᾳ ὁ Βῆτα πασᾶς. Ἄλλως τε δὲν σὲ ἐνδιαφέρει ἐντελῶς αὐτό... δὲν τὸ γνωρίζεις οὔτε ἐξ ἀκοῆς...

— Καὶ ὑποθέτεις, ὅτι θὰ δεχθῆ ἐκεῖνος;

— Τὸ ἐλπίζω ἢ μᾶλλον εἶμαι βέβαιος... Εἶναι ἄπειρος νέος καὶ δὲν θὰ ἐμβαθύνῃ πολὺ εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἐπιχειρήσεως, οὔτε θὰ προβῆ εἰς μεγάλας ἐρεῦνας. Ὄταν δὲ πεισθῆ, ὅτι εἶναι ἐπικερδῆς ἐπιχείρησις, ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως τοῦλάχιστον φαίνεται, θὰ καταβάλῃ προθυμῶς τὸ χρῆμα.

Ὁ κ. Βαρουτσιδῆς παρέμεινε σκεπτικός, βυθισμένος εἰς ὑπολογισμούς. Ὁ φίλος του μετὰ ποιᾷ τινος ἐκπλήξεως παρατηρῶν τὴν σκυθρωπότητά του, ἐν ᾧ τοῦναντίον ἀνέμενε νὰ τὸν πρᾶξη ἡ χαίροντα ἐπὶ τῷ εὐχαρίστῳ ἀγγέλματι, ὅπερ τῷ ἐκόμισεν :

— Ἄλλ' ἰ τί λοιπὸν σκέπτεσαι; τὸν ἠρώτησεν. Ἀμφιβάλλεις ἀκόμη περὶ τῆς ἐπιτυχίας μας;

— Ὅχι... δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βαρουτσιδῆς, ἀφ' οὗ μὲ διαβεβαίωσις. Ἀλλά... Ἰδού, θὰ σοῦ ἀποκαλύψω εἰλικρινῶς τὰς σκέψεις μου. Ὁ κ. Χρῦσογλους συγκατατιθέμενος βεβαίως νὰ καταβάλῃ τὸ ποσὸν αὐτό, θὰ τὸ καταβάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον μετοχικοῦ κεφαλαίου, εἰσερχόμενος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐταιρείαν μας καὶ συμμετέχων καθ' ὅλα τῆς ἐπιχειρήσεως... Λοιπὸν, δὲν σοῦ τὸ ἀποκρύπτω... αὐτὸ εἶναι τὸ ὁποῖον μὲ στενοχωρεῖ ὀλίγον. Ἡ ἐπιχείρησις εἶναι λαμπρὰ καὶ τὰ κέρδη, τὰ ὁποῖα μᾶς ὑπόσχεται λαμπρότερα... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἀρχοῦν δύο συνέταροι... ἢ πρῶτος τρίτου, φοβοῦμαι, ὅτι θὰ ἔχῃ δυσαρτίους συνεπείας. Ἄλλως τε ἡμεῖς καταβάλλομεν τόσους κόπους καὶ ὑπεφέρομεν ἐπὶ τόσους μῆνας τώρα πρῶτοι συνελάβομεν τὸ σχέδιον καὶ μόνον ἠλπίζομεν νὰ τὸ φέρωμεν εἰς πέρας καὶ καρπωθῶμεν τῶν ὠφελειῶν του... Τώρα λοιπὸν... νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ τρίτος μεταξὺ ἡμῶν...

— Δηλαδή... σὺ θὰ ἤθελες νὰ καταβάλῃ τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίζωμεν διὰ τίποτε... τὸν διέκοψεν μειδιῶν ὁ Βῆτα πασᾶς.

— Ὅχι... αὐτό... ἀλλὰ σχεδόν...

— Ἄ... φῦε μου... ἀνέκραξε πάλιν ὁ Βῆτα πασᾶς. Αὐτὴ εἶναι παράλογος ἀπαίτησις καὶ σχεδὸν ἀπραγματοποίητος.

Ὁ κ. Βαρουτσιδῆς ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ λαμβάνων μετ' οὗ πολὺ ὕφος μυστηριῶδες:

— Μοῦ εἶπες πρό τινος... τῷ ἐψηθύρισεν, ἀν δὲν ἀπαιτῶμαι, ὅτι ὁ κύριος Χρῦσογλους εἶναι νέος ἀκόμη ἄπειρος...

— Δὲν ἐφάνην ἐντελῶς ὑπερβολικὸς εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ αὐτόν, ἀπήντησεν ὁ φίλος του. Εἶναι ἕνας νέος ποῦ ἐκληρονόμησε μεγάλην περιουσίαν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔμαθέ ποτε τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς νὰ ἐξοδεύῃ εὐκολώτερα τὰς λίρας, τὰς ὁποίας εὗρεν εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ πατρός του... ἕνα χαϊδεμένο τέλος παιδι τῶν σαλονιῶν μας... ἢ ἂν θέλῃς ἀκόμη ἐν ὥραϊον ὄνειρον μερικῶν δεσποινίδων μας, τὰς ὁποίας ἐθιμβώσεν ἡ πολυτέλεια μὲ τὴν ὁποίαν ζῆ...

— Αἱ πληροφορίες σου αὐταὶ μὲ ἐνθαρρύνουν πολὺ... ἀνέκραξε ζσηρῶς ὁ κ. Βαρουτσιδῆς. Ἐὸν δηλαδὴ κατορθωθῆ νὰ πεισθῆ ὁ νέος μας, ὑποθέτω, ὅτι δὲν θὰ μᾶς ἦναι καὶ πολὺ ἐνοχλητικὸς συνέταρος καὶ αἱ λοιπαὶ του ἀσχολοῦν μὲ τὰς κυρία; καὶ τὰς δεσποινίδας τῶν σαλονιῶν, δὲν θὰ τοῦ ἐπιτρέπουν, νὰ ἀσχοληθῇ καὶ πολὺ μὲ τὴν ἐπιχείρησιν μας...

— Δι' αὐτὸ εἶμαι ὑπερβέβαιος... ἐπεβεβαίωσεν ὁ Βῆτα πασᾶς. Θὰ ἦναι ἐν βωβὸν πρόσωπον εἰς τὴν ἐταιρείαν μας, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ σκεφθῆ νὰ μᾶς ζητήσῃ λογοδοσίαν. Διὰ νὰ καταπαύωμεν ἐνίστε τοὺς κλαυθμηρισμοὺς τοῦ νηπίου αὐτοῦ, θὰ τοῦ δίδωμεν ἀπὸ κυροῦ εἰς καιρὸν κατὰ τι, εἰς τὸ ὁποῖον αὐτὸ θὰ ἀρχῆται, διότι οὐδέποτε θὰ κατορθώσῃ νὰ μάθῃ ἀκριβῶς τὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ τὰ ἀληθῆ κέρδη της!... Διὰ τί λοιπὸν νὰ σκεπτόμεθα τὸν συνεταιρισμὸν αὐτόν;... Αὐτὰ εἶναι δευτερεύοντα ζητήματα, ὅλος ἐλουσιώδη καὶ ἀσήμαντα. Τὸ κυριώτερον πάντων εἶναι νὰ δεχθῆ... καὶ ὅταν ἀπαξ συλληφθῆ εἰς τὴν παγίδα, τὰ κατόπιν τὰ κανονίζομεν ὅπως θέλομεν... ὦ... δι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος· μὴ σκέπτεσαι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐντελῶς...

— Εὐγε... ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς ὁ κ. Βαρουτσιδῆς. Εἶσαι θαυμάσιος ἄνθρωπος καὶ ἐνίστε σὲ φθονῶ διὰ τὴν ἐπιδεξιότητά σου καὶ τὴν ἀκριβειαν πάντοτε τῶν ὑπολογισμῶν σου... Ἐμπρὸς λοιπὸν... ἄς πάρωμεν μίαν σαμπάνιαν, ... εἰς ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας καὶ ἐὰν θέλῃς εἰς εὐδόξωσιν τῶν... ἐρώτων τοῦ νεαροῦ μας συνεταίρου... προσέθηκε ἀνυλόπτως μειδιῶν.

— Εὐχαρίστως!... ἀπήντησε μὲ προσποιητὸν μειδίημα ὁ Βῆτα πασᾶς

SISMANOGLIO
MEGARO

ρίπτων θύπτιον βλέμια επί του φίλου του ὡς ἐπιθυμῶν νά διεισδύσῃ εἰς τὰς σκέψεις του.

Μετά τινας στιγμᾶς οἱ δύο φίλοι ἐκέλευον εὐθύμως τὰ πλήρη ἀφρόεντος καμπανίου κύπελλά των, συνομιλοῦντες ταπεινῇ τῇ φωνῇ περὶ τῶν εἰς τὸ μέλλον ἐνεργειῶν των.

Τὸ μεσονύκτιον εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ παρελθῆ ὅτε ἀπεχωρίσθησαν πλήρεις ἐλπίδων.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Β. τα πασὰ πάντες ἤδη ἠσυχάζον.

Ἡ οἰκοδέσποινα μόλις πρὸ τινος εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τοῦ θεάτρου καὶ ἀφ' αὐτῆς ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον της, ἥτις τὴν ἐβόηθησε νά ἐκδυθῆ, κατεκλίθη ἀμέσως. Αἱ ἀλληλοδιμάδοχοι συγκινήσεις καὶ αἱ ἀπροσδόκητοι ἐκπλήξεις, ἃς εἶχε δοκιμάσει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὴν εἶχον καταβάλει ὀλίγον καὶ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Οἱ ὑπὸ τῆς εἰχον ἀποσυρθῆ εἰς τὰ δωμάτια των καὶ ἠσυχία ἀπόλυτα; ἐβασίλευε κατ' ἕνα τὸ εὐρύχωρον οἶκημα, μέσῳ τῆς ἧσυχίας εὐκρινῶς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντήχον οἱ ἐρρηθμοὶ κτύποι τοῦ τῶς ὥρας σημαίνοντος ἐν τῷ εὐρεὶ πρὸ θαλάμῳ ἐκκρεμοῦς.

Εἰς τὸν τρίτον ὄροφον μόνον τὸ φῶς, ὅπερ διυκρύνετο εἰς τὸ παράθυρον, σαφῶς ἐδείκνυεν, ὅτι ὁ εὐνοικὸς αὐτοῦ ἠγγύπνει ἐτι. Ἦτο τὸ δωμάτιον τῆς μῆς Ἰουμᾶς, ἥτις ὄντως ἀδυνατώσα νά ἠσυχάσῃ, ἠγγύπνει κατὰ τὰς ὥρας ἐκείνας.

Πρὸ τινος ἐτι, προτοῦ ἐπιστρέψει ἡ κυρία αὐτῆς, κατελήφθη ὑπὸ τῆς παραδόξου ἐπιθυμίας νά μάθῃ, εἴαν ὁ κύριος εὐρίσκετο εἰς τὸ γυμνασίον του.

Ἡ Μαντώ, ἥτις εἰς τοσαύτας δοκιμασίας τὴν ἐπέβαλλεν ἀπαύσιως, ἐκομᾶτο ἤδη βαθῶς εἰς τὸν παραπλευρῶς θάλαμον. Ἡ κυρία εὐρίσκετο εἰς τὸ θέατρον. Ἐάν λοιπὸν ἠδύνατο νά τῷ ὁμιλήσῃ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην!...

Ἀπὸ δύο μηνῶν ἤδη δὲν τῇ εἶχεν ἀποτείνει οὐδὲ μίαν λέξιν, οὐδὲ κἄν εἶχεν ὑψώσει τὰ βλέμματα διὰ νά τὴν παρατηρήσῃ. Καὶ ἡ σκληρὰ αὕτη περιφρόνησις ἀπῆλπιζε τὴν πτωχὴν παιδαγωγόν.

Ἀσμβάνουσα παντοίας προφυλάξεις μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ ὑπὸ τῆς μητρίας της, τῆς γλώσσης τῆς ἧσυχίας τόφω πικρὰν πείραν ἤδη εἶχεν, ἐξῆλθεν ἀθορύβως τοῦ δωματίου της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μαγειρεῖον. Ἐκεῖ ὡρισμένως θὰ ἐπιηροφροεῖτο παρὰ τοῦ θυρωροῦ, εἴαν ὁ κύριος εἶχεν ἐξέλθῃ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Ἐν τῷ μέσῳ διαδρομῆς συνήντησε τὸν θαλαμηπόλον. Ἦτο ὁ εἰκοσιπενταετής ἐκεῖνος νεὸς, ὁ ἠψηλὸς καὶ συμπαθὴς ἐκεῖνος ἐπιμελῶς δὲ ἐξυρισμένος καὶ ἀμέμπτου πάντοτε περιβολῆς θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου Βητά, ὃν ἤδη εἶδομεν κατὰ τὸ συμπόσιον τῶν ὑπηρετῶν, μὲ ὕφος τόσῳ ἀγέρωχον καὶ αὐθαδῆς. Ὡς ἐπιτήδειος κόλαξ ἀπῆλαυε τῆς ἰδιαιτέρας εὐνοίας τῶν κυρίων του, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς τὸν εἶχεν ἀποθρασύνει τελείως καὶ εἶχεν ἐπαυξήσει τὴν ἀναίδειαν καὶ τὸλμην του.

Οἱ ἐρωτῆς του μετὰ τῆς Ζαμπέττας, τῆς ἰδιαιτέρας θαλαμηπόλου τῆς κυρίας, τῆς δεκάοκταέτιδος ἐκείνης ξανθῆς ἐπαρχιώτιδος, γνωστότατοι ἄλλως τε εἰς πάντας, διεξήγοντο κατὰ τὸ ὅσον λίαν σκανδαλώδη καὶ οὐχὶ σπανίως μέσῳ τοῦ μαγειρείου τὸ τρυφερὸν ζεύγος ἐπιειρᾶτο λίαν παρατόλμως νά σβύσῃ τὴν ἐρωτικὴν του φλόγα διὰ κινήσεων ἢ στάσεων ἥκιστα εὐπρεπῶν.

Ἡ ἐν πασὶν ἀναίδεια τοῦ θαλαμηπόλου τούτου ἐξώργιζε μεγάλως τὴν μῆς Ἰουμᾶν, ἥτις ὡς ἐκ τῆς ἀπαδούρης οἰκειότητος, ἦν καὶ πρὸς αὐτὴν ἐτι ἐδεικνυεν, ἠσθάνετο δι' αὐτὸν μῖσος καὶ περιφρόνησιν. Σπανίως τὸν παρατήρει ἢ τῷ ἀπηθύνετο τὸν λόγον, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐρεθείσα οὕτω μοιραίως πρὸ αὐτοῦ ἐρρηφικινδύνευσε νά τὸν ἐρωτήσῃ:

- Εἰς τὴν σάλαν εἶναι οἱ κύριοι;
- Ὅχι... δὲν εἶναι κανεὶς καίω. Ἡ κυρία εἶναι εἰς τὸ θέατρον;...
- Ἀπῆντησεν ἐκεῖνος παρατηρῶν αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄναιδῶς.
- Καὶ ὁ κύριος;... ἠρώτησεν ἡ μῆς Ἰουμᾶ.
- Οὐτε αὐτός... Μὰ τί τον θέλεις;
- Αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει... τῷ ἀπῆντησεν ἐν ὀργῇ ἡ παιδαγωγὸς στρεφόμενη νά ἀπέλθῃ.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἔδραμεν ὀπισθὲν της καὶ στάς πρὸ αὐτῆς:

- Νά σοῦ ἴπῳ κἄν... τῇ εἶπεν μετ' ἰθυσίτητος καὶ ἀναιδείας ἡμικλείων τὸν ἕνα ὀφθαλμόν. Ἄν στενοχωρηῖσαι ἐπάνω μόνη σου... ἠμπορῶ νά σὲ συντροφεύσω ἀπόψε...
- Ἄθλιε!... ἀνέκραξεν αὐτῷ ἡ Ἀγγλὶς στρέφουσα τὰ νῶτα καὶ ἀπερχομένη ἔω τοὺς εἰρώνας καγχασμούς του.

SISMANOGLIO MEGARO

Ἡ μὲν Ἰριμα ἀνελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐρρίφθη, ὡς ἦτο ἐνδεδου-
μένη, ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

Μία παράδοξος κρίσις τὴν εἶχε καταλάβῃ προερχομένη ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ
τῆς θλίψεως της, ἐκ τῶν θλιβερῶν ἀναμνήσεων καὶ διαφεύσεων τοῦ πα-
ρελθόντος, ἐκ τῶν δισταγμῶν καὶ φόβων τοῦ μέλλοντος.

Καὶ μέσῳ τῆς ἡρεμίας καὶ σιγῆς, ἣτις περιβάλλεν αὐτὴν τὴν ὥραν
ἐκείνην, ἀσυνειδήτως ὁ λογισμὸς της ὀπισθοδρομήσας εἶη τινὰ πρότερον, δι-
ἤλθεν ἐν ἀλγεινῇ τινι ἐπισκοπῇ, προκαλοῦσα τὸ δειδῶς καὶ τὴν ἀπογοήτευαι
τὰ κυριώτερα γεγονότα τοῦ διαρρέυσαντος βίου της, τὰ τόσῳ ἀνωφελῆ καὶ
μάταια, τὰ τόσῳ ταπεινωτικὰ καὶ θλιβερά.

Ἀνεμνήσκετο τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ διὰ σιωπηρᾶς συμφωνίας βιασμοῦ,
δι' οὗ εἶχε παραδοθῆ εἰς τινα παραγωγέα τοῦ πειρικοῦ κτήματος, ὅτε δὲν
ἦτο ἡ δεικαεξαέτις μόλις νεᾶνις, ἀνεπόλει τὰς βρογχυχρονίους ἀλλὰ στενωτάτας
σχέσεις της μετὰ τινος ὑπαλλήλου κατοικοῦντος εἰς τὸ ἔγγυς τοῦ ἰδικοῦ της
δωματίου, ἐν τῷ οἰκοτροφίῳ ἐκείνῳ τοῦ Λονδίνου, προτοῦ λάβει τὸ πιγχίον
τῆς διδασκαλίας, καὶ ἐνεθυμῆτο φρικῶσα ἐν ἀπάσῃς αὐτοῦ ταῖς λεπτο-
μερείαις τὸ ἐπεισόδιόν της μετὰ τινος ἐπιμελῶς ἐξυρισμένου καὶ προγαστοῦ
Ιερῶς, ὅστις ἐκτελῶν χρέη ἐπιθεωρητοῦ ἐν τῷ παρθεναγωγίῳ της, τὴν εἶχε
καταλάβει ἡμίγυμνον ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸν λουτρῶνα!...

Εἰς ταῦτα συνωψίζετο ὀλόκληρον τὸ παθητικὸν τῆς μὲν Ἰριμας.

Καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἀπὸ τῆς ἀναπολήσεως τῶν μεμακρομένων
πλέον γεγονότων τούτων μετεπήδησεν αἰφνιδίως εἰς τὴν ἐνεστῶσαν θέσιν
της, εἰς τὰς νέας ἐκείνας σχέσεις της, αἵτινες τοσοῦτον τὴν εἶχον βαυκαλήσει
μὲ ἀπαιτητὰ ὄνειρα. Καὶ τότε ἐν πρὸς ἐν ἀνεμέτρα τὰ διατρέξαντα, τὰς ἀπει-
ροκάλους θωπείας τοῦ κυρίου της, τὸ σκαπτικὸν καὶ εἰρωνικὸν πως ὕψος
δι' οὗ πάντοτε σχεδὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἐδέχετο, τὰς ἀναιδεῖς ἀστείότη-
τάς του, τὴν ἀδιαφορίαν του, τὴν ἰκρὸν κατὰ μικρὸν ἀπομάκρυνσίν του,
καὶ τὴν ἔλλειψιν τέλεις ἐκ μέρους αὐτοῦ πάσης ἀβρότητας καὶ τῆς στοιχειωδε-
στέρας φιλοφροσύνης.

Καὶ ἐν τιτι σκληρᾷ ἀγωνίᾳ διηρωτάτο εἶη, ἂν θὰ κατώρθου νὰ προσελ-
κυσεν αὐτὴς τὴν προσοχὴν τοῦ μετὰ τοσοῦτον κυνισμοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου, ἂν θὰ
κατώρθου νὰ ἤρθεκεν αὐτὴς εἰς αὐτόν, τὸν εἰθισμένον εἰς τὰ ἐντέχνους φι-
λοφροσύνας καὶ τεχνησσίας θωπείας τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος, πλέον ἐκείνων ρυ-
στίδων τῆς ἐρωτικῆς τέχνης.

Θὰ ἠδύτατο ἄρα γε νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ τὸν πόθον τοῦ νὰ ἐπαναρχίσωσι τὸ
εἰδυλλιονίον τῶν, ἐξ οὗ τοσαύτας ὠραίας χιμαίρας ἐκείνη εἶχεν ἀντλήσει;..

Θὰ ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸν περιπλέξῃ εἰς τὸν διαρκῆ ἐκεῖνον σύνδεσμον, τὸν
ὁποῖον ὠνεῖρωτε καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ὁποῖου μόνον ἐδικαιολόγει πως εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς της, τὸ διάβημά της;... Ἡ ἀπειρία της, ἡ ἀγνοια αὐτῆς περὶ
τὰ μυστήρια ἐκεῖνα τοῦ ἔρωτος τὴν ὑπέβαλλον ἤδη εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν,
διότι καλῶς κατενόει, ὅτι τὴν περὶ τὰ αἰσθητήματα ἢ τὴν ἠδυπύθειαν ἀποδει-
κνυομένην ἀδεξιότητά της δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ δικαιολογήσῃ παρθε-
νικῆ αἰδῶς καὶ νεανικῆ συστολῆ, ἰδιότητες πρὸ πολλοῦ μὴ ὑφιστάμεναι πλέον...

Ἐπὶ πλέον δέ, ἡ τρομερὰ καὶ ἀνοικτίμων μυθήτριά της εἶχε τὰ
πάντα μαντεύσει καὶ τὴν ἠπεῖλει διαρκῶς, ἀνέχουσα ἀπαύστως, ὡς ἀπειλη-
τικὴν σπάθην ὑπερθεν τῆς κεφαλῆς της, τὴν φοβερὰν ἀπειλὴν τοῦ σκανδα-
λου, ὅτε διὰ μιᾶς αὐτῆς λέξεως ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ καὶ τῆς ἐπονειδί-
στου ἀποπομπῆς της ὑπὸ τοὺς σαρκασμοὺς τῶν ὑπηρετῶν, ἦν ἀναγκαίως
θὶ ἐπηκολούθει ἢ ἀποκάλυψις τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου.

Τὴν σειρὰν τῶν θλιβερῶν τούτων διαλογισμῶν της διέκοψεν αἰφνιδίως
ὁ κώδων τῆς μεγάλης θύρας, ὅστις εὐκρινῶς ἀνιήχησε μέσῳ τῆς νυκτερι-
νῆς σιγῆς.

Ἡ μὲν Ἰριμα ἐνέτεινε τὴν προσοχὴν της καὶ μετ' οὐ πολὺ ἠκούσθησαν
τὰ βαρῆα βήματα τοῦ ἀνερχομένου τὴν κλίμακα οἰκοδεσπότου.

Μία αἰφνιδία σκέψις διήλθε τῆς κεφαλῆς της καὶ ταχεῖα, ἤνοιξε τὴν
θύραν τοῦ δωματίου της καὶ ἀκροποδητὶ βαίνουσα διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖον
τοῦ κυρίου της.

Ὁ Βῆτα πασᾶς εἰσελθὼν εἰς αὐτὸ ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ
μὲ δὴν τὴν προκεχωρημένην ὥραν, ἠτοιμάσθη νὰ γράψῃ ἐπείγουσάν τινα
ἐπιστολήν.

Ἐξῶθεν ἐν τῷ σκότει τοῦ διαδρόμου, ἡ παιδαγωγὸς παρεκολούθησε
πρὸς στιγμὴν ἀπάσας τὰς κινήσεις του. Ἡ κυρία της μόλις πρὸ τινος ἐπαν-
ελθοῦσα εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὰ διαμερίσματά της. Ἦτο ἡ κατάλληλος στιγμή,
ἦν ἀπὸ πολλοῦ ἀνέμενε.

Εἰσῆλθεν ἀθορύβως εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ πλησιάσασα αὐτὸν ἔστη
ἀκίνητος. Ἐκεῖνος, κατὰ τινα κίνησίν του ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν, τὴν πα-
ρετήρησεν καὶ ἐν δεδικαιολογημένῃ ἐκπλήξει:

— Σὺ ἐδῶ;... Αὐτὴν τὴν ὥραν Ἰριμα;... τὴν ἠρώτησεν.

— Θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω... τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη πόρφυρουμένη μ' ἄρι-
των ὤτων. Δὲν ἤμποροῦσα νὰ εὗρω ἄλλην εὐκαιρίαν...

Ὁ οἰκοδεσπότης ἠγέρθη, ἐκλείσε τὴν θύραν καὶ ἐπέστρεψε πρὸς αὐτήν.

— Εἰπέ μου λοιπόν... τί θέλεις; τὴν ἠρώτησεν.

Καὶ πρὸ τῆς σιγῆς παιδαγωγοῦ τῆς θυγατρὸς του, ἥτις ἐν ἀγαλματώδει σάτει ἴστατο σιωπηλὴ καὶ περιπόρφυρος, χαμαὶ νεύουσα καὶ ἀγνοοῦσα πόθεν ὤφειλε νὰ ἀρχίσῃ :

— Ἐχεις ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα;... τὴν ἠρώτησεν ἐκ νέου.

— Ὅχι... ἀπήντησεν ἐκείνη ξηρῶς χωρὶς νὰ τὸν παρατηρῇ. Ἦθελα νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι ἄλλο...

— Εἰπέ μοῦ το λοιπόν... ἀνέκραξεν ὁ Βῆτα πασᾶς ἀνεπομονῶν.

— Ἦθελα νὰ σοῦ εἰπῶ, νὰ σοῦ παραπονεθῶ, ὅτι δὲν σοῦ ἀρέσω πλέον... τῷ ἐπιθύρισε ἐν συστολῇ.

— Ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσεις πλέον;... ἐπανελάβε καγχάζων ἐκεῖνος. Καὶ πῶς τὸ ἐνόησες αὐτό;...

— Τὸ ἐνόησα, τὸ ἐνόησα... ἐπιθύρισε πάλιν μεμψιμοίως ἡ μὴς Ἴσμα ἐτοίμη σχεδὸν νὰ ἀναλυθῇ εἰς λυγμούς, γιὰ τὴν ἔχεις τόσον καιρὸν νὰ μὲ προσκαλέσῃς εἰς τὸ γραφεῖον... γιὰ τὴν δὲν μοῦ ῥίπτεις πλέον οὔτε ἓνα βλέμμα... δὲν μοῦ λὲς οὔτε μιὰ λέξι...

Ἐκεῖνος τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς τὸ παρακείμενον ἀνάκλιτρον. Τὴν ὤθησε νὰ καθίσῃ ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ θωπεύων τὰς ἐνδρόσους καὶ περιπορφύρους πορείας τῆς :

— Παιδί ποῦ εἶσαι, τῇ εἶπε θωπευτικῶς. Μὰ δὲν βλέπεις λοιπὸν ποῦ ἔχω τόσας ἀσχολίας;... ποῦ ποτὲ δὲν εὐκαιρῶ;... Πότε ἤθελες νὰ συναντώμεθα;...

— Ὅχι... ὄχι... ἐπέμεινε ἡ μὴς Ἴσμα λαβοῦσα ὀλίγον θάρρος ἐκ τῶν θωπειῶν του. Δὲν σοῦ ἀρέσω πλέον... μὲ ἐβαρέθη, τὸ καταλαμβάνω ἐγώ...

— Οὐρί!... μὴν εἶσαι ἀπαιτητικὴ!... ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Πρέπει νὰ εἶσαι λογικώτερα. Ἄλλως τε τί σημαίνει, ἐὰν δὲν συναντώμεθα; Μήπως δὲν σοῦ δίδω πάντοτε τὸ ἐπίδομά σου; Ὅσακις μοῦ ἐζήτησες τίποτε αὐτὸ τὸ ἡρηγήθη;

— Ἐπροτίμων νὰ ἔχω περισσότερον τὴν συμπάθειάν σου παρὰ τὰ δῶρά σου... διέκοψεν ἡ Ἄγγλις μετὰ ψυχρότητος.

Ὁ Βῆτα πασᾶς τὴν ὤθησεν ἑλαφρῶς καὶ ἠγέρθη. Τὸ ὄψος τῆς παιδαγωγοῦ τὸν εἶχεν ἐξοργίσει καὶ ἐφαίνεται, ὅτι ἀπώλεσε τὴν ὑπομονὴν του.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, παιδί μου... τῇ εἶπε σοβαρῶς. Εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν πρέπει νὰ μάθῃς, νὰ μένης εὐχαριστημένη μὲ ὅ,τι ἡ τύχη σοῦ δίδει καὶ νὰ μὴ ζητῇς περισσότερα... Αὐτὸ εἶναι μίτ μεγάλη ἀλήθεια, τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ ἐννοήσῃς καλῶς... Καὶ σὺ δὲν ἔχεις δίκαιον τῶρα νὰ παραπονησῇς μὲ τὴν τύχην σου...

— Βέβαια, πρέπει νὰ εἶμαι εὐχαριστημένη... ἐκλαυθμύρισε σχεδὸν ἡ μὴς Ἴσμα. Ἐπρεπε ὅμως νὰ προῖδω, ὅτι θὰ ἤρχετο ἡ ἡμέρα αὐτή, ἡ ἡμέρα νὰ μὲ βαρεθῇς καὶ νὰ μὲ εἰρωνεύσαι... Ἐπρεπε νὰ γνωρίζω τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀνδρῶν καλλίτερον... Τώρα νομίζεις, ὅτι μὲ τὰ χρήματα ποῦ μοῦ δίδεις ἐξώφλησες τὸν λογαριασμὸν σου πρὸς ἐμέ... Ἀυποῦμαι... ἀλλ' ὅταν ἔδωσα ἀκρόασιν εἰς τὰς ὥραιάς σου ὑποσχέσεις καὶ ἐνέδωκα εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου ἐνόμιζα, ὅτι θὰ ἐφέρεσο μὲ περισσοτέραν εὐγένειαν πρὸς ἐμέ, πρὸς μίαν πτωχὴν κόρην... καὶ ἤλπιζον, ὅτι τὸ πάθος, τὸ ὁποῖον μοῦ ὀρκίζεσο, ὅτι δῆθεν ἠσθάνθης δι' ἐμέ, θὰ διήρκει περισσότερον...

Ἦμιλει ταχέως καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἔρρεον ἄφθονα δάκρυα. Ἦ ἀγανάκτησις τὴν ἔπνιγε καὶ ἠσθάνετο τὸ αἷμα σφύζον ἐπὶ τῶν κρατῶν τῆς.

Ὁ Βῆτα πασᾶς ἔστη πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν παρετήρησε μὲ μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων πλήρες σαρκασμοῦ καὶ εἰρωνείας.

— Εἶσαι τρελλή... δὲν ἠξεύρεις πῶς ὀμιλεῖς αὐτὴν τὴν στιγμὴν... τῇ εἶπε τίλος.

— Εἶμαι τρελλή, γιὰ τὸν λόγον ὅλην τὴν ἀλήθειαν καὶ στιγματίζω τὴν διαγωγὴν σου πρὸς ἐμέ;... Διὰ τῶν χρημάτων σου ἠμποροῦσες νὰ ἀποκτήσῃς οἰαδήποτε γυναῖκα... εἰς τί σοῦ ἔπαισα ὅμως, ὥστε ἡ πλεονεξία σου νὰ στραφῇ καὶ πρὸς ἐμέ;...

— Καλὸ... καλὰ... τὴν διέκοψεν ἐκεῖνος ἀποτόμως. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος ἀπόψε... Ἐλα αὔριον εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐκεῖ μοῦ λέγεις ὅλα σου τὰ παρίονα... Νά... προσέθηκε, θέτων ἐν τῇ παλάμῃ τῆς δύο στίβοντα χρυσᾶ νομίσματα· πάρε αὐτὰ τώρα διὰ τὰ μικρά σου ἔξοδα... καὶ πάλιν θὰ γίνωμε φίλοι, ἂν φανῇς λογικώτερα...

Οἱ λόγοι του οὗτοι ἐξήσκησαν μαγικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς πτωχῆς παιδαγωγοῦ. Καὶ πρὸ τῶν τελευταίων του λέξεων, τὰ δάκρυά τῆς ἐστείρευσαν ὡς διὰ μαγείας ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ ἐπιλαθομένη τὰ ν θλιβερῶν αὐτῆς σκέψεις καὶ σχεδὸν εὐθυμοῦ πλέον καὶ μειδιῶσα τὸν ἐπλησίασε καὶ περιβάλλουσα τὸν τρήχλόν του διὰ τῶν λευκῶν τῆς βραχιόνων :

— Νὰ τὸ πιστεύσω... πῶς θὰ γίνωμε πάλιν φίλοι;... τῷ ἐπιθύρισε θωπευτικῶς προσπαθοῦσα νὰ προσδώσῃ εἰς τὴν φωνὴν τῆς, εἰς τὴν ἐκφρασιν, εἰς τὸ πρόσωπόν τῆς ἡδυπάθειάν τινα καὶ γλυκύτητα.

Ἐκεῖνος ὑπεγείρων ἠρέμα τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ ἐπικολλῶν τὰ παχέα καὶ λάγνα χεῖλη του, τὰ ὄζοντα φρικωδῶς πότου καὶ ἐκ τῆς καταχρήσεως τοῦ καπνοῦ, ἐπὶ τῶν κατερύθρων, ὡς ὄριμα κεράσια, ἰδικῶν τῆς :

— Ναί... σοῦ λέγω... τῇ ἀπήντησεν. Καλλίτεροι ἀφ' ὅτι εἴμεθα ἕως τώρα... ἀλλὰ νὰ μὴν εἶσαι ἀπαιτητικὴ καὶ νὰ ἔχῃς ὑπομονήν...

Τὴν ἠσπάσθη ἄπαξ ἔτι καὶ τὴν ὠδήσε ἠλύχως πρὸς τὴν θύραν. Καὶ ἐν ᾧ ἰκείνη εὐτυχῆς σχεδόν, ἐξηφανίζετο ἀθουρῶως εἰς τὸ βαθὺ τοῦ διαδρόμου σκότος διευθυνομένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὃ Βῆτα πασαῶς ξεπαλούμενος νωχελῶς ἐπὶ τῆς πρὸ τοῦ γραφείου του ἀναπαυτικῆς ἔδρας καὶ ἀναπέμπων πυκνάς τολύπας εὐώδ' υς κεινοῦ ἀπὸ τοῦ στόματός του:

— Πρέπει νὰ εὐρῶ ἓνα μέσον καὶ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνόητη... ἐμψύρισην. Ἐγείνε πολὺ ἐνοχλητικὴ πλέον καὶ ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ νὰ τὴν ἀκούω...

Καὶ ὡς ἐν συμπεράσματι φιλοσοφῶν προσέθηκεν:

— Τί ἡλίθιος εἶναι ὁ κόσμος!...

IV

Δύο μῆνες παρήλθον ἔκτοτε.

Ὁ Βῆτα πασαῶς καὶ ἡ σύζυγός του παρέθετον τὴν ἐσπέραν ἰκείνην μέγα δεῖπνον, ὅπερ θὰ ἐπηκολούθει λαμπρὰ δεξίωσις.

Πρὸ τινος εἶχον ἐγερεθῆ τῆς τραπέζης. Οἱ πλεῖστοι τῶν κυριῶν διηυθύνθησαν εἰς τὸ καπνιστήριον, ἢ λοιποὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν πλησίον τῶν κυριῶν, μετὰ τῶν οἰκοδεσποτῶν.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων εὐρίσκετο καὶ ὁ Νίκος.

Πρὸ χρόνου ἤδη ἀπετέλει μέλος τῆς ἀφανοῦς ἐταιρείας Βῆτα πασαῶ— Βαρουτσιδίου καὶ χίρις εἰς τὸ προσκομισθὲν παρ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐταιρείαν κεφάλαιον ἐξ εἰκοσακισχιλίων λιρῶν, ἢ ἐπιχειρήσις εἶχε στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Πρὸ τῶν θεημάτων καὶ ἐμμόνων παρακλήσεων τῆς κυρίας Ζενῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστη ἐπὶ μακρὸν καὶ ὡς εἶχον προῖδει οἱ δύο συνέταιροι, ἀνευ πολλῶν διατυπώσεων συγκατετέθη νὰ κατοβλή τὸ συμφωνηθῆν ποσόν, χωρὶς ἐπακριβῶς νὰ γνωρίζῃ οὐδὲ τὸ εἶδος αὐτῆς ἐπιχειρήσεως.

Δι' αὐτὸν ἀρκετὸν ἦτο, ὅτι ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀπολύτου

τῆς καρδίας του κυριάρχου, καὶ πρὸ ἐκείνων, ἅτινα καθ' ἑκάστην σχεδὸν πρὸς διατρένωπιν τοῦ πάθους του ἔδαπάνα, τὸ ἐφ' ἄπαξ καταβληθὲν ποσὸν αὐτό, τῷ ἐφαίνετο μηδαμινὸν καὶ ἀσήμαντον.

Ἡ ἐπιχειρήσις εἶχεν ἐπιτύχει θαυμασίως καὶ οἱ δύο κυρίως συνέταιροι ἐφαίνοντο περιχαρεῖς.

Ὁ Βῆτα πασαῶς μόλις πρὸ τινος εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Εὐρώπης. Γενικὴ ἰδέα ἐπεκράτει, ὅτι τὸ ταξιδίον του ὄφειλετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνεννοηθῆ μετὰ διαφόρων ξένων τραπεζιτῶν ἐπὶ τῆς ἰκδόσεως μετοχῶν πιστωτικοῦ τινος ἰδρύματος, ὅπερ προϋτίθετο νὰ ἰδρῦσῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει μεγάλη ἐταιρεία κεφαλαιούχων, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας εὐρ σκειο οὐτίς. Πλήν πράγματι εἶχεν ἐπιχειρήσει τὸ ταξιδίον, ὅπως κανονίσῃ μετὰ μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν τὰ τῆς προμηθείας τῆς τροφοδοσίας τοῦ προσωπικοῦ τῆς Αὐλῆς, ἣς χορηγία εἶχεν ἤδη παραχωρηθῆ εἰς αὐτοὺς.

Ἡ μορφή τοῦ Νίκου τιμητικῶς παρὰ τῇ οἰκοδεσποίνῃ κεινημένου καὶ περιβαλλομένου ὑπὸ δαιτυλῶν καὶ ἀβροτάτων ἐκ μέρους τοῦ οἰκοδεσπότη περιποιήσεων, προέδιδε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὄψιν ἀνθρώπου ἀπολύτως εὐδαίμονος, ἀμοίρου σκέψεων διὰ τὸ παρὸν καὶ πλήρους ἐμπιστοσύνης διὰ τὸ μέλλον.

Μὲ τὸ μειδίημα ἐπὶ τῶν χειλέων ὁμίλει φιλοφρόνως μὲ τ' ἑς κυρίας, περιποιεῖσά τας δεσποινίδας, εὐρισκὲ πάντοτε ὑποχρεωτικὴν τινα λέξιν δι' ἓνα ἕκαστον.

Τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει ἐξ εὐδαιμονίας καὶ ἐφαίνετο συμπαθέστερος. Αἱ κυρίαι τὸν παρῆσαν συμπαθῶς καὶ εἰ κίριοι κατέβαλλον προσπαθείας, ὅπως μὴ ἐπιτρέψωσι καὶ ἐξωτερικευθῆ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τοῦ φθόνου, ὅπερ τοῖς ἐνέπνεεν ἡ παρουσία τοῦ κομποῦ ἐκείνου συνδαιτυμόνος των.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν οἰκοδέσποιναν, τὸ εἰς τὸ ἑακρον ἀπέριττον τῆς ἀμφισβήτησός της δὲν κατώρθου νὰ μειώσῃ τὸ παράπαν τὴν καλλονὴν καὶ γοητείαν της. Ἄνθη τινὰ ἰσότητος διασκεδασμένα ἐπὶ τῆς πλουσίας κόμης της, ἀπετέλουν τὸν μόνον κόσμιον τῆς κομμώσεώς της.

Δὲν ἔφερον ἕτερον κόσμημα ἢ τὸν θαυμασίως ἀκτινοβολοῦντα διακτύλιον ἐκείνον, ὃν τῇ ἔδωρῆσάτο ὁ Νίκος. Τεκμήριον καὶ τοῦτο τῆς εὐνοίας καὶ στοργῆς της πρὸς πᾶν ὅ,τι ἐξ αὐτοῦ προήρχετο.

Καὶ ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς ἐφαίνετο ἀναδυομένη γοητικὴ καὶ ἐλκυστικὴ, θελκτικὴ καὶ ἐπέραστος μέσφ τῆς βαρυτίμου ἐσθῆτός της, ἥστινος ἡ μέταξα

SISMANGIOLIO MEGARDO

χοιᾶς ἑλαφρῶς ροδίνης, προσελάμβανεν ὑπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν ἀπείρων ἐκείνων τῆς αἰθούσης φώτων, τὴν ἡδεῖαν τῆς σαρκὸς ἀνταύγειαν.

Ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ, θαυμασίως πεφωταγωγημένη, περικοσμουμένη διὰ μεγάλων κατόπτρων, πληρουμένη ὑπὸ μεγάλων ἀνθοδοχείων μετὰ σπανίων φυτῶν καὶ ἀνθέων καὶ ἐπιπλωμένη δι' ἀναπαικτικῶν ἀνακλίντων καὶ πλουσίων ἑδρῶν ἐκ περιλεύκου πολυτίμου ξύλου, εἶχε λάβει θέσιν μὴ χαλεσσά ὄλη πληθὺς εὐειδῶν κυριῶν μὲ βαρυτίμους καὶ παρατόλμως ἐξώμους ἐσθῆτας, αἵτινες συνδιελέγοντο ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μετὰ προμελετημένων πως κινήσεων καὶ ἀπείρων ἐλιτηδέυσεων, διότι ἡ ἄνευ ἐνδιαφέροντός τινος συνδιάλεξις δὲν ἦτο ἢ ἐν πρόσχημα, ἵνα ἀπασαὶ αὐταὶ αἱ θελκτικαὶ ὑπάρξεις προσλάβωσιν ὠραίας στάσεις.

Ἡ κυρία Ζενῆ ἐκάθητο πλησίον παχυσάρκου τινός καὶ βραχυσώμου κυρίας, ἧτις μυρίας κατέβαλλε προσπαθείας, ὅπως προσδώσῃ εἰς τοὺς πετυχημένους χαρακτήρας τοῦ πλοσώπου τῆς, ὕφος τι ἡγεμονικῆς ἐπιβλητικότητος, μὴ ὅμως κατορθούσα ἢ νὰ ἀποκρύπτῃ μόνον, χάρις εἰς τὸν κακότεχνον καὶ λίαν παρακεκινδυνευμένον ψιμυθισμόν τῆς μορφῆς τῆς, τὰ ἐξήκοντα πέντε ἀκριβῶς ἔτη αὐτῆς, ἐξ ὧν, εὐκαιρίας διδομένης, δὲν ὠμολόγει ἢ ὀλίγον τι πλειότερα τοῦ ἡμίσεως.

Ἦτο ἡ κυρία Ραῖση, σύζυγος ἐξ ἐπαγγέλματος φιλανθρώπου, οὐτινος ἢ θορυβώδης ἔσσει καὶ πολύκροτος φιλανθρωπία ἐξετελεῖτο διὰ χρημάτων τρίτων.

Ὁ σύζυγός τῆς δὲν ἦτο ἄλλως τε ἢ ἐν ἀνδρείῳ ἄνδρῳ, οὐτινος ἐκείνη διηύθυνεν ἔσσει τὰ κινουντά αὐτὸ νήματα. Ἀλλὰ διηύθυνεν αὐτὰ τόσῳ ἐπιδεξίᾳ, ὥστε μεθ' ὄλην τὴν πανθομολογουμένην καὶ κλασικὴν ἡλιθιότητά του, κατώρθωσε νὰ τὸν περιβάλλῃ δαψιλῶς διὰ πασῶν τῶν ἐξαιρετικῶν ἐκείνων τιμῶν, ἰῶν λίαν κολακευτικῶν ἐξ ἴσου διὰ τε τὸν ἑγωῖσμόν ὅσον καὶ διὰ τὸ θυλάκιον, αἵτινες τιμαὶ δυσκόλως ἐπιτυγχάνεται νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐπὶ μιᾷ καὶ τῆς αὐτῆς κεφαλῆς.

Ἡ κυρία Ραῖση ἐγίνωσκε νὰ ὑπολογίῃ θαυμασίως καὶ διέπρεπε κυρίως εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ κατορθοῖ νὰ ἐπιβαρίνη ἐκάστοτε τὸ βαλλάντιον τοῦ πλησίον τῆς διὰ τῶν δαπανῶν τοῦ γοήτρου, διὰ τοῦ ὁποίου περιεβιάλετο ἢ κενοδοξία τῆς, χωρὶς ἢ φιλαργυρία τῆς νὰ υποβάλληται ποτε εἰς σκληρὰν τινα δοκιμασίαν.

Ἀφιερῶτο προθύμως καὶ μετ' αὐταπαρητήσεως εἰς πάντα τὰ φιλανθρωπικά ἔργα, μετὰ τοσοῦτου δὲ πάντοτε ζήλου, ὥστε ἡ δραστηριότης τῆς

καὶ ἡ ἀφοσίωσίς τῆς, παρεκώλυον νὰ παρατηρηθῇ, ὅτι τὸ ποσὸν τῶν ἀτομικῶν τῆς προσφορῶν ἦτο πάντοτε ἢ μηδὲν ἢ λίαν ἀσήμαντον.

Αἱ προεδρεῖαι καὶ αἱ ἀντιπροεδρεῖαι παντός φιλανθρωπικοῦ σωματείου ἢ ἔργου, δικαιοματικῶς πλέον τῇ ἀνήκον καὶ τὸ εὐπιστον καὶ τυφλῶτον κοινόν, ὅπερ δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἦτο πεπεισμένον ἐκ τῶν ἐν τῷ τύφ ἀναγραφομένων ἐκάστοτε ἐκθειαστικῶν ἐγκωμίων, ὅτι ἡ ὁσία αὕτη γυνὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ ἀπολαύσῃ τῶν θεληγῆτρων εὐθύμων τινός ἢ πολυδαπάνου βίου, ὑποβαλλομένη ἐπὶ πλέον εἰς θυσίας καὶ στερήσεις τινάς, ἀπλῶς καὶ μόνον ἵνα δύναται, νὰ βοηθῇ εὐαγγελικώτατα τοὺς δεινοπαθοῦντας ἀδελφούς τῆς.

Ἡ πολιτεία τοῦ ζεύγους Ραῖση δὲν εἶναι σπανία ἐν τῇ κοινῇ τῆς σήμερον καὶ οἱ λεπτιολόγοι πολλάκις βεβαίως θὰ ἐσημείωσαν τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἀφέλεια καὶ ἡ ἀγαθότης πολλῶν ἀνεπὸπτω αἰτῶν καιοβάλλει τὰς δαπάνας τοῦ γινομένου θορύβου περὶ τὸ ὄνομα μεγατίμων τινῶν δωρητῶν καὶ μεγαλοσημόνων φιλανθρώπων. Καὶ ἡ κυρία Ραῖση ἐξεπροσώπει ἀκριβῶς τὸν ἰδιαιτέρου αὐτὸν τύπον, ὃν ἐμόρφωσαν τὰ κατὰ συνθηκὴν κοινωνικὰ ψεύδη τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος.

Ἡ κυρία Ζενῆ ἦτο πάντοτε μίαν τῶν πολυτιμωτέρων συνεργατῶν αὐτῆς καὶ ἀκριβῶς ὅπως τῇ παράσχη πληροφορίας ἐπὶ τῆς τοποθετήσεως τῶν γραμματίων λαχείου τινός διοργανουμένου τῇ μερίμνῃ αὐτῶν, ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ πάντοτε ἔργου, εἶχε λάβει αὐτὴν κατὰ μέρος τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Πλὴν ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἔτιραι κυρίαι ἔλαβον περὶ αὐτὰς θέσιν, ὁ κύκλος τῶν ἠρῦνθη καὶ ἡ συνδιάλεξις γενικευθεῖσα μετέπεσε περὶ ἄλλα θέματα.

Τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας εἰς τοὺς ἀριστοκρατικούς κύκλους τῆς πρωτευούσης, οἵτινες πικριλοτρῶπως καὶ πολυειδῶς ἐσχολίαζον αὐτό, ἦτο οἱ πρό τινος μόλις τελεσθέντες γάμοι τεσσαρακονταετοῦς κυρίου, πλουσίου καὶ ἱκανῶς γνωστοῦ εἰς τοὺς χρηματιστικὸς κύκλους, μετὰ δεκαοκταετίδος νεάνιδος, μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ὁποίας, μεσήλικος ἤδη κυρίας, ὁ γαμβρὸς ἐπὶ μακρὰν σειρὰν συναπτῶν ἑσῶν εἶχε διατηρήσει πλέον ἢ φιλικὰς σχέσεις, σκανδαλῶδῶς ἄλλως τε εἰς πάντας γνωστάς. Καὶ ἤδη περὶ τὸν ἀνάρμοστόν πως γάμον αὐτὸν περιστρέφετο ἡ συζήτησις τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

— Λέγουσιν, ὅτι ἡ μητέρα τῆς νύμφης δὲν παρέστη εἰς τοὺς γάμους, παρετήρησε κυρία τις ἐκ τοῦ κύκλου.

— Αὐτὸ ἦτο φυσικώτατον!... ἀλήνησε κικεντρεχῶς ἡ κυρία Ραῖση. Ἀλλὰ, δὲν βαρύνεσθε... ἡ ψυχρότης αὐτῆ, εἶμαι βεβαία, ὅτι δὲν θὰ διαρ-

κῆση ἐπὶ πολὺ. Πρὸ τοῦ τετελεσμένου πλέον γεγονότος, θὰ ἐννοήσῃ ταχέως, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν της εἰς τὴν... θυγατέρα της... προσέθηκεν εἰρωνικῶς μειδιῶσα.

— Καὶ μάλιστα πρὸ τοιαύτης γενναιοδωρίας τοῦ γαμβροῦ... συνεπλήρωσεν ὁ Βῆτα πασῶς, ὅστις εἶχε πλησιάσει ἐν τῷ μεταξί.

— Δῆλαδή;... Τί ἐννοεῖτε;... ἠρώτησεν ἡ κυρία Ραῖση.

— Ὡστε δὲν τὸ γνωρίζετε; ὑπέλαβεν ὁ οικοδεσπότης. Ὁ γαμβρὸς διὰ νὰ ἀποζημιώσῃ, ὡς λέγουν, μᾶλλον τὴν ἤδη πενθεράν του παρὰ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν σύζυγόν του, προσέβη εἰς προγαμιαίαν δωρεάν ἐκ τριάκοντα χιλιάδων λιρῶν.

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει τὴν γενναιοφροσύνην του, συνεπλήρωσεν ἡ κυρία Ζενῆ.

— Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν γνώμην σου, φιλτάτη μου,... διεμαρτυρήθη ἡ κυρία Ραῖση.

— Ἀλλὰ ἡ οἰκογένεια αὐτῆ, ἡ ὁποία δὲν ἦτο καὶ τόσῳ πλοισία, τώρα θὰ ἦναι εὐτυχής, ἐπιθυροῦσε τις ἐκ τοῦ κύκλου.

— Ναί, ἀνέκραξεν ἡ φιλάνθρωπος κυρία, ἀλλὰ ἐπὶ ἱκανὰ ἔτη ἡ οἰκογένεια αὐτῆ ἀπεμύζησε τὸν σήμερον γαμβρόν της... ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ ἀποδείξῃ ἄλλως τὴν γενναιοφροσύνην του. Εἶναι ἀληθὲς θλιβερόν, ὅτι τόσον ποτὸν διετέθη τοιοῦτοτρόπως, ἐν ᾧ τόσαι δυστυχεῖς ὑπάρξαις ἠδύναντο μὲγάλως νὰ ἀνακουφισθοῦν. Διὰ μιᾶς τοιαύτης φιλανθρώπου πράξεώς του ἄλλως τε, θὰ ἠδύνατο νὰ φημίωσῃ τὰ στόματα ὄλων καὶ νὰ ῥίψῃ ἓνα πέπλον ἐπὶ τοῦ σκανδαλώδους παρελθόντος...

Εἰς γενικὸς ἐπιδοκιμασίας ψήθυρος ὑπεδέχθη τὰς τελευταίας τῆς κυρίας Ραῖση λέξεις.

— Ἰδού!... ἐπανέλαβεν ἐκείνη ἀναθαρρήσασα πλέον ἐπὶ τῷ τεκμηρίῳ ἐκείνῳ τῆς ἐπιδοκιμισίας. Ἀκριβῶς πρὸ τινος ὠμιλοῦμεν διὰ τὸ λαχεῖον, τὸ ὁποῖον διοργανοῦμεν διὰ νὰ προικισθοῦν τρεῖς ἄπαιροι νεάνιδες. Ἔχομεν ἀνάγκην ἐννεακοσίων λιρῶν, καὶ ἠλπίζομεν, ὅτι διὰ τοῦ λαχείου αὐτοῦ θὰ ἐπετυγχάνομεν τοῦ σκοποῦ μας. Ἀλλὰ μέχρι σήμερον μόλις καταρθώσαμεν νὰ διαθέσωμεν γραμμᾶτια διὰ πεντακοσίας λίρας... Δὲν νομίζετε λοιπόν, ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς θὰ ἔκαμνε μυριάκις καλλίτερον, ἐὰν ἴσκέπτετο καὶ τὸ ἔργον μας, ἀντὶ νὰ φανῇ τόσῳ γενναιοδωρὸς πρὸς τὴν σύζυγόν του ἢ μᾶλλον πρὸς τὴν πενθεράν του, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἴποτε πλέον δὲν ἀναμένει;...

Καὶ ῥίπτουσα ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὴν ἱσταμένων κυρίων πονηρὸν βλέμμα:

— Τέλος, ἐξηκολούθησεν, ἄλλοι κύριοι, ἐλπίζω, ὅτι θὰ ἐννοήσῃν καλλίτερον ἐκείνου πῶς ὀφείλει κανεὶς, νὰ φαίνεται γενναιοδωρὸς καὶ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὸ ἔργον μας...

Παγερὰ σιγὴ ὑπεδέχθη τὸν ὑπαινιγμὸν αὐτόν, τὸν ἀποτελοῦντα προφανῶς ἀπειλὴν διὰ πάντα γνωρίμων τῆς κυρίας Ραῖση.

Πολλοί, οἵτινες εἶχον σχηματίσει τὸν περὶ αὐτὴν κύκλον, ἔσπευσαν νὰ ἀπομακρυνθῶσι μὲ ἕνος ἀδιάφορον, ὡς μὴ ἀκούσαντες δῆθεν τὴν τελευταίαν ἐκείνην παρατήρησιν.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ οἱ εἰς τὴν ἑσπερίδα προσκεκλημένοι κατέφθανον ἀθρόοι.

Εἰς τὴν κομπήν καὶ χαρίεσαν ἐκείνην ἠδύνατο τις νὰ διακρίνῃ τὰς μᾶλλον θαυματοζόμενας τόσῳ διὰ τὴν καλλονὴν των, ὄσῳ καὶ τὸν πλοῦτόν των κυρίας καὶ τοὺς γνωστοτέρους καὶ μᾶλλον διακρινόμενους διὰ τὰς ὑψηλὰς καὶ ἐπιφθόνους θέσεις των ἢ τὰ μεγάλα ὀνόματά των καὶ τὴν σεβαστὴν των περιουσίαν κυρίου τῆς διεθνούς κοινωνίας τῆς πραιτενούσης.

Ὁ Νίκος, εὐτυχὴς ὑφ' ὄλας τὰς ἐπόψεις, ὡς ἠδύνατο τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῆς φαιδρᾶς καὶ ἀκτινοβόλου μορφῆς του, διέσχισε τὴν αἴθουσαν ἱστάμενος ἐνίοτε, ἵνα ἀνταλλάξῃ θερμὴν χειραψίαν μετὰ τινος κυρίου ἢ προσκλίνῃ εὐγενῶς πρὸ τινος ἐκ τῶν κυριῶν, αἵτινες ἀπῆντων εἰς τὸν χαιρετισμὸν του διὰ τοῦ θελκτικωτέρου μειδιήματός των.

Ἐφαίνετο ὡς προωρισμένος νὰ ἀρέσκη εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον, νὰ προσελκύῃ ἀπαύστως τὰ βλέμματά του καὶ νὰ ἀποκελῇ ἀντικείμενον τῶν κατ' ἰδίαν συζητήσεών του ἢ τῶν μυχαιτάτων του σκέψεων, ἐν ᾧ ἐξ ἄλλου αἰ μεμετρημένοι καὶ σοβαραὶ κινήσεις του, ἢ μετὰ χάριτος καὶ ἐπιμειρίας φερομένη ἀμεμπτος ἐν πᾶσι μέλαινα περιβολή του καὶ ἡ ἀφέλεια ἐν γένει ἐν τοῖς λόγοις καὶ τῇ συμπεριφορᾷ του οὐδόλως προὔδιδον ἐν αὐτῷ τὸν ὀμίλουτον ἐπαρχιώτην ἢ κατήγγελλον τὴν τοιαύτην καταγωγὴν του καὶ δυσχερῶς ἐν τῷ προσώπῳ του ἠδύνατο τις ἤδη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν νέον ἐκείνον, ὅστις πρὸ τινων ἑτῶν συνεσταλμένος καὶ δειλιῶν ἀπεβίβαζετο πρῶταν τινὰ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἵνα συνεχίσῃ τὰς σπουδὰς του.

Ὁ Βῆτα πασᾶς καὶ ἡ εὐγενεστάτη σύζυγός του ἐφέροντο πρὸς αὐτόν μετ' οἴκειότητος, ἥτις εἶχε κινήσει τὸν φθόνον πᾶλλων. Ἄπασαι αἱ ἀριστοκρατικαὶ αἴθουσαι ἠνοίοντο πρὸ αὐτοῦ προθύμως, πρόσωπα διακεκριμένα, ὑψηλὰς κατέχοντα θέσεις, ἀπροκαλύπτως, διὰ πολλοὺς ἄλλως τε λόγους, ἐθῆρευον τὴν φιλίαν του καὶ διάφοροι θρύλοι περὶ τῆς περιουσίας του, ἀπὸ στόματος εἰς στόμα φερόμενοι καὶ ἐπαυξάνοντες καὶ πολλαπλασιαζόντες αὐτὴν

συνφά τῇ φαντασίᾳ ἐνὸς ἑκάστου, τῷ προσέδιδον χροιάν μεγαλοῦτου ὁμογενοῦς, ὅστις ὡς ἐκ τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας του καὶ τοῦ ἀγνώστου τῆς καταγωγῆς του, ἀνεφαίνετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων ὑπὸ ὅλως ἰδιαιτέραν μορφήν, ἑλκυστικωτέραν καὶ θελκτικωτέραν.

Ἡ οἰκοδέσποινα εἰς αἰτήσῃ νεαρῶν τινῶν κυρῶν καὶ φοιδρῶν νεανίδων, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὁποίων ἡ ἑσπερίς ἀνευ χοροῦ θὰ διήρχετο μονοτόνως πῶς, ἐπρουθυμοποιήθη νὰ διοργανώσῃ μικρὸν ἔγκυκλον.

Ἄλλ' ἐνασχολουμένη περὶ τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποίνης προσεπάθει νὰ διακρίνῃ διὰ τῶν βλέμματων τῆς τὸν Νίκον, ὃν ἀπὸ τινος εἶχεν ἀπολέσει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ ἑσπερίς ἐκείνη διοργανοῦτο ἐν μέρει δι' αὐτὸν καὶ σκριβῶς τὴν ἐοσιτὴν αὐτὴν τοῦ οἴκου τῆς ὡς μέσον μεταχειριζομένη πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς, ἦτο ἤδη ὑπερχαρῆς παρατηροῦσα τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εὐδόωσιν τοῦ σχεδίου τῆς.

Ἐσκόπει νὰ ἐφορμήσῃ καὶ αὐτὴς γενναίως κατὰ τοῦ βαλλαντίου τοῦ ἔραστοῦ τῆς καὶ ὁ θρίαμβος, ὃν τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἤρατο ὁ κενόδοξος νέος, ἐσκέπτετο, ὅτι θὰ σ. νέτεινεν, ἵνα μὴ τῇ ἀρνηθῇ τι. Ἡ ἀναμενομένη στιγμή, ὅπως ἐκμεταλλευθῇ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν, εἰς τὴν βεβαίως θὰ εὐρίσκετο ἐκεῖνος ἐνόμισεν ὅτ' εἶχεν ἐπιστῆ καὶ ἔσπευσεν ἵνα ἐπωφεληθῇ ταύτην.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὰ ζεύγη ἐστρουβίλιζον ἐν τῇ αἰθούσῃ μετὰ θερμῆς καὶ ἡ κυρία Ζενῆ ἐπωφελουμένη τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀσφαλίσῃ ἐσαυτῇ, εὐγενῶς ἀποποιηθεῖσα ἕνα βαλλισμὸν, ἐπλησίασε τὸν Νίκον, ὅστις ἐν τῷ καπνιστηρίῳ εὐρισκόμενος συνδιελέγετο μετὰ τινῶν κυρίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο καὶ ὁ σύζυγός τῆς.

Μετὰ τινὰς τυπικῆς λέξεως ἀνταλλαγείσας μετὰ τοῦ κύκλου ἐκείνου ἐξήρχετο τοῦ καπνιστηρίου στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονά του.

Διασχίζουσα μετ' αὐτοῦ τὴν αἰθουσαν ἔκυψε καὶ τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς:

— Νίκο, πνίγομαι ἐδῶ μέσα... Ἦθελα νὰ ἀναπνεύσω ὀλίγον ἀέρα... μὲ συνοδεύεις;..

— Εἶναι περιττὸν νὰ μὲ ἐρωτᾷς... Καὶ εἰς τὴν κόλασιν αὐτὴν, σοῦ ὀρκίζομαι.. τῇ ἀπεκρίθη ἐρωτύλως ἐκεῖνος.

— Ἐ... τότε ἄκουσε, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Ζενῆ χαμηλοτάνω. Καλὸν θὰ ἦναι νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἡ ἀπουσία μας. Ἐδῶ χορεύουν καὶ καιεῖς δὲν θὰ προσέξῃ εἰς ἡμᾶς. Ἀποχωριζόμεθα λοιπὸν μιὰ στιγμή καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ σὲ περιμένω εἰς τὸ γραφεῖόν μου... Ἐκεῖ, πιστεύω, νὰ εἴμεθα ἤσυχοι...

Ἡ κυρία Ζενῆ παρέμεινε ὀλίγον ἐτι ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἦν ἡ κυρία Ζενῆ εἶχεν ἐγκαταλείψει ἀμέσως σχεδόν. Καθ' ἦν δὲ στιγμὴν ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουεν ἕνα τετράχορον, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς τῆς αἰθούσης καὶ μετὰ ποιάς τινος προφυλάξεως διελθὼν τὸν πρὸ αὐτῆς ἐπιμήκη διάδρομον διηυθύνθη εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον τῆς οἰκοδεσποίνης, ὅπερ ἤδη γνωρίζομεν.

Εἰς τὸν θόρουβον τῶν βημάτων του ἡ πρὸ αὐτοῦ θύρα ἠνοίγη καὶ ἐπεφάνη ἡ οἰκοδέσποινα μειδιῶσα.

— Ἐλα... Ἐλα... τῷ ἐψιθύρισεν, ἐδῶ θὰ εἴμεθα δι' ὀλίγον μόνοι...

Μόλις ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη ὀπισθέν των, ἐρρίφθη ὁ εἰς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου καὶ οὕτω ἐν τινι θερμῇ περιπτύξει κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἀνακλίντρου.

— Καὶ τώρα τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἑσπερίδα... τὴν ἠρώτησεν ἡ κυρία Ζενῆ μετὰ τὰς πρώτας ἐκείνας περιπτύξεις καὶ τοὺς ἀνταλλαγέντας ἀσπασμούς. Δὲν σοῦ ἀποκρύπτω, ὅτι σὲ ζηλεύω... σὲ φθονῶ ὀλίγον ἀπόψε...

προσέθηκεν εἰς ὕψος προσποιητῆς μελαγχολίας. Ἐφραίνεσο τόσον εὐτυχής!...

— Καὶ μήπως δὲν εἰμαι;... ἀνέκραξεν ὁ Νίκος ἐν παραφορῇ. Ὅταν εὐρίσκωμαι πλησίον σου, διὰν σὲ αἰσθάνωμαι πλησίον μου, νομίζω, ὅτι ἀντιῶ τὴν εὐτυχίαν μου ὄλην ἀπὸ τὰ γλυκὰ σου βλέμματα...

— Ὡ... παῖσε!... παῖσε!... τὸν διέκοιπεν ἀποτόμως ἐκείνη. Μὴ ὑπαινίττεσαι ἀπόψε τὴν ὠραιότητά μου... διότι, μοῦ φαίνεται, ὅτι πᾶς ὑπαινιγμός σου δι' αὐτήν, ἀποτελεῖ ἀπόψε ἐν ψυχρόν, ψυχρότατον ἐπίγραμμα!...

— Ἐν ἐπίγραμμα; ἠρώτησεν ὁ Νίκος ἐν ἐκπλήξει. Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτό;...

— Ἐννοῶ, ὅτι ἀπόψε προσενῶ φόβου. Ἀπόψε εἰμαι ἀληθῶς πτωχὴ... Διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ παρατήρησες, ὅτι ἐκτὸς τοῦ δώρου σου, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε καὶ ἐπὶ οἰαδήποτε προφάσει ἀποχωρίζομαι, δὲν φέρω οὐδὲν ἀπὸ τὰ ἄλλα κοσμήματά μου... Ἀλλὰ τί νὴ γένηται!... προσέθηκε ἐκβάλλουσα βαθὺν στεναγμόν. Θυσιάζω ἀγογγύστως τὴν φιλαυτίαν μου καὶ τὸν ἐγωισμόν μου εἰς τὰ ἐπιβαλλόμενα καθήκοντα τῆς οἰκοδεσποσύνης...

— Ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Νίκος, παρατήρησα ἀκριβῶς τὸ ἔναντίον, ὅτι δηλαδὴ μίαν φιλαρέσκως ἐκλήρησες τὰ καθήκοντά σου αὐτά, διότι ἡ ἀπλότης καὶ ἀφελεία σου ἐπισκιάζει τελείως τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν τῶν προσκεκλημένων σου...

— Ναί... τὸ πιστεύω. Ἀλλ' αὐταὶ εἶναι φιλοφρονήσεις, αἱ ὁποῖαι πολὺ ὀλίγο συμφωνοῦν μὲ τὴν πραγματικότητα...

— Σοῦ δοκίζομαι, ... ὅτι δὲν σὲ κολακεύω, ἀνέκραξεν ὁ Νίκος. Σοῦ λέγω ἀπλῶς ὅτι οὐκέτιομαι.

— Λοιπὸν, πιστεύεις ἀληθῶς, ὅτι αἱ πολυτελεῖς ἀμφιέσεις, ὁ πλοῦτος τῆς περιβολῆς γενικῶς καὶ ἡ ἀκτινοβολία τῶν κοσμημάτων δὲν συντείνουν εἰς τὸ νὰ ἀναδεικνύουν περισσότερο ἐν μίαν καλλονήν;...

— Νομίζω, ὅτι ἡ καλλονὴ σου ἔν ἐχει ἀνάγκην νὰ δαγισθῇ ξένη ἀκτινοβολία διὰ νὰ προσελκύσῃ τὰ βλέμματα καὶ ἀποσπάσῃ τὸν θαυμασμόν ὅπου καὶ ἂν ἐμφανισθῇ... ἀπήντησε περιπαθῶς ὁ Νίκος.

— Καλὰ... καλὰ... εἶπεν ἡ κυρία Ζενῆ σὺ εἶσαι ἀδικαιολόγητος. Ἐγὼ ὀμιλῶ γενικῶς καὶ σὺ ἐννοεῖς πάντοτε νὰ εἰδικεύῃς τὰ ζῆτῆματα. Τέλος πάντων ἂν ἡ γνώμη σου αὕτη ἦναι ἐλικρινής, δὲν θὰ σοῦ ἀποκρίψω, ὅτι μὲ κολακεύει πολὺ, διότι εἰμαι καταδικασμένη ἐπὶ πολὺν σκόπη χρόνον εἰς τὴν ἀπλότητα αὕτην, τὴν ὁποῖαν σὺ εὐρίσκεις τόσον ἐλκυστικὴν...

— Καταδικασμένη;... ἠρώτησεν ἐν ἀπορίᾳ ὁ Νίκος. Δὲν σὲ ἐννοῶ...

— Λοιπὸν θὰ σοῦ ἐξηγηθῶ... θὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ὅλα, διότι σοῦ δοκίζομαι, ὅτι μὲ ὄλην τὴν φαινομενικὴν καὶ βεβιασμένην ἀπόψε εὐδιαθεσίαν μου, πολλάκις μετὰ βίας συνεκράτησα τὰ δάκρυά μου... δάκρυα ἀληθοῦς θλίψεως...

— Ἐχεις θλίψιν σὺ;... ἐπιθύρουν ἀνησυχῶς ὁ Νίκος. Ὡ!... Ζενῆ... μὲ τρομάζεις ἀληθῶς καὶ μὲ λυπεῖς μεγάλως!... Εἶσαι ἀδικαιολόγητος, εἶσαι κακὴ καὶ ἐγωίστρια νὰ λυτῆσαι... νὰ στενοχωρῆσαι ἔστω καὶ διὰ τὸ ἐλάχιστον πράγμα... ἐν ᾧ καλῶς γνωρίζεις, ὅτι πλησίον σου εὐρίσκεται ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον κατέστησας εὐτυχῆ, τρισόλβιον διὰ τοῦ ἐρωτός σου... ὅστις εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα, διὰ νὰ σὲ βλέπῃ μόνον πάντοτε εὐτυχῆ καὶ μειδιῶσαν...

Ἐκείνη ὥσει δισταζουσα ἔτι νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικόν της, ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ τὴν μυρόεσσαν κεφαλὴν της καὶ τὸν παρεῖχε μὲ παθητικὰ βλέμματα σιωπῶσα.

— Ὁμίλει λοιπὸν!... ἐπανελάβεν ὁ Νίκος, περιπτυσσόμενος περιπαθῶς τὴν ὄσφυν της καὶ ἀποθέτων ἐπὶ τῶν παθητικῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν θερμὸν φιλῆμα. Ἐὰν δὲν μοῦ ὀμιλήσῃς ἐλευθέρως, αὐτὸ θὰ ἦναι δι' ἐμὲ θλιβερὰ ἀποδείξει τῆς ἐπιφυλακτικότητός σου ἐναντί μου... ἡ ὁποία οὐδόλως θὰ κολακεύσῃ τὸ αἶσθημά μου...

— Καὶ μήπως ἠμπορῶ νὰ σοῦ ἀποκρίψω τίποτε;... τῷ ἐπιθύρουν εἰς περιπαθῆ καὶ μεμηνιαιῶνον τόνο ἡ γόησσα. Εἰς ποῖον ἄλλον τολμῶ πλέον νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰς θλίψεις μου, νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὰς στενοχωρίας μου, τὸν πόνον μου... παρὰ εἰς ἐσὲ καὶ μόνον... εἰς σέ, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεδέθην τόσον, καὶ μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεταυτίσθην ἡ εὐτυχία της ζωῆς μου ὀλοκλήρου;...

Καὶ μετὰ μικρὸν ἐκβάλλουσα βαθὺν στεναγμόν:

— Νικά μου!... τῷ εἶπεν ἀμφιβαλλουσα πῶς. Θὰ σοῦ ἐζητήσω μίαν χάριν... Θέλω νὰ μεσιτεύσῃς εἰς τὸν σύζυγόν μου, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν τολμῶ ἐγὼ μόνη νὰ ἐκμυστηρευθῶ τὴν ὑπόθεσιν αὕτην, διότι γνωρίζω, ὅτι θὰ μὲ ἐπιπλήξῃ πολὺ...

Ἐπὶ τινος διέπραξα πολλὰ ἀπερισκεψίας καὶ ἐξετέθην εἰς πολλὰ ἔξοδα... τόσον δὲ στενοχωρήθην, ὥστε ἠναγκάσθην διὰ μίαν στιγμήν, νὰ ἐνεχειριάσω τὰ κοσμήματά μου... Καὶ ἡ στέρησίς μου μὲ λυπεῖ μεγάλως... ἀλλ' ἔτις αὐτοῦ, ὁ σύζυγός μου δὲν θὰ βραδύνη νὰ μὲ ἐρωτήσῃ, διατί δὲν τὰ φέρω πλέον... καὶ ἡ σκέψις αὕτη μὲ τρομάζει περισσότερο παρὰ ὅτις ἄλλης...

• Ἐσὲ σὲ ἀγαπᾷ καὶ σὲ ἐκτιμᾷ πολὺ... μετὰ τὸν συνεταιρισμὸν σας δὲ τρέφει πρὸς ἐπὲ ἀπεριόριστον ὑπόληψιν καὶ ἐκτίμησιν. Σὲ παρακαλῶ πολὺ λοιπὸν Νικό μου... ἂν μὲ ἀγαπᾷς... ἂν θέλῃς νὰ μὴ στενοχωροῦμαι... μεσίτευσον εἰς αὐτὸν δι' ἐμὲ καὶ δικαιολόγησέ του τὸ διαβημά μου. Ἢ θὰ ὀργισθῆ πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ἡ χάρις εἰς ἐσὲ θὰ μὲ διευκολύνῃ καὶ θὰ μὲ ἐξαγάγῃ τῆς δυσκόλου αὐτῆς θέσεως... "Εἰ.. Νικό μου;... τῷ ἐπιθύρισε μετὰ γλυκίτητος εἰς ἱκετευτικὸν τόνον παρὰ τὸ οὖς. Δὲν θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν αὐτήν;...

— Καὶ διατί νὰ ἐκτεθῆς εἰς τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ συζύγου σου;... ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἐν ἀφελείᾳ καὶ ἀδυσίατῳ, ἀφ' οὗ ὑπάρχει ἀπλούστερον μέσον νὰ κινουσιθῆ ἢ ὑπόθεσις θιυμασιώ·, χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε περὶ αὐτῆς; Δὲν θὰ ἦναι καλλίτερον νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὸ ποσοῦν αὐτό;...

— "Ω!... ὄχι!... διεμαρτυρήθη ἡ κυρία Ζενῆ, διακόπτουσα αὐτὸν ζωηρῶς... Αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ποτέ... Χρειαζέται ἀρκετὰ μεγάλο ποσοῦν... Σχεδὸν τριακόσαιο λίραι... Καὶ πῶς θὰ ἠμπορέσω νὰ σοῦ τὰς ἀποδώσω ἐγὼ κατόπιν;...

— Ἐγὼ θὰ σοῦ παραχωρήσω ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον, διὰ νὰ μοῦ ἀποδώσῃς ὅταν ἠμπορέσῃς αὐτὸ τὸ δάνειον.. Βλέπεις, ὅτι πρὸς σὲ εἶμαι καλὸς δανειστής!... ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Νίκος.

— "Ὁχι!.. ὄχι!... αὐτὸ δὲν γίνεται... Κάμε μόνον αὐτὸ ποῦ σὲ παρεκάλεσα... ἐπέμεινε ἐκεῖνη.

— "Ε... λοιπὸν, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ... τὴν διέκοψε ψυχρῶς ὁ Νίκος, τοῦ ὁποίου ἡ μορφή αἰφνιδίως ἐσχυθρόπασεν. Λυποῦμαι... ἀλλὰ δὲν θὰ σοῦ κάμω αὐτὴν τὴν χάριν.

— Καὶ διατί;... ἐπιθύρισε ἐκεῖνη.

— Διότι δὲν εἶμαι ἐντελῶς διατεθειμένος, νὰ ἀναγνωρίζῃς αὐριον χάρη εἰς ἐμὲ καὶ μόνον μιὰν ἐπὶ πλέον εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν συζυγόν σου!...

— "Ὅστε θέλεις νὰ τὴν ἀναγνωρίζω εἰς σέ;... Ἄλλ' αὐτὸς εἶναι ἐγωῖσμός ἀδικαιολόγητος... ἐπιθύρισε μετὰ προσποιητῆς πικρίας ἡ κυρία Ζενῆ.

— Ἐκ μέρους ἄλλου προσερχόμενος, μάλιστα... ἀλλ' ἐκ μέρους ἐμοῦ, ποτέ!... ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Νίκος. Διότι ὁποῖαν ὑστεροβουλίαν δύνασαι νὰ ἀποδώσῃς εἰς αὐτόν, ἀφ' οὗ ἤδη γνωρίζεις ὅλας μου τὰς σκέψεις;... Μήπως μέχρι σήμερον δὲν σοῦ ἐξέφρασα πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι;... Μήπως δὲν ἐνόησες, ὅτι μισῶ ὀλίγον τὸν συζυγόν σου, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ὅτι εἶμαι

ζηλότυπος τῆς εὐτυχίας του;... Πρὸς τί νὰ σοῦ τὸ ἀποκοίπω πλέον;.. Μήπως καὶ σὺ ἡ ἴδια δὲν μοῦ ἐπέτρεψες πολλάκις νὰ ἐννοήσω, ὅτι ὁ βίος τὸν ὁποῖον διάγεις μαζῆ του, δὲν εἶναι ἢ μόνον φαινομενικῶς εὐτυχῆς καὶ ὅτι ἐνίοτε καθίσταται ἐπαχθής;... Τί σοῦ ἀπήντων ἐγὼ τότε πάντοτε;... "Ὅτι ἀπὸ ἐσὲ καὶ μόνον ἐξαρτᾶται νὰ ἀπαλαχθῆς τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἔστω καὶ διὰ μιᾶς θυσίας τῆς φιλαυτίας σου...

— Διατί νὰ ὀμιλῶμεν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πάλιν;.. ἐπιθύρισε ἡ κυρία Ζενῆ ἐν ἀγωνίᾳ. Σὲ εἶχον παρακαλέσει νὰ μὴ ὀμιλήσωμεν ἄλλοτε περὶ αὐτοῦ... Ἐπάρχουν περιστάσεις, εἰς τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ὑποκύπτωμεν ἀγογγύστως, ἀφ' οὗ δὲν δυνάμεθα νὰ τὰς μεταβάλωμεν.

— Πόσον ἀφελῆς εἶσαι!.. ἀνέκραξεν ἐκεῖνος ἐν παραφορᾷ. Δὲν ἐνόησες λοιπὸν ἀκόμη, ὅτι οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι τῶν ἀρρήκτων ἐνώσεων παρηλίθιον πλέον καὶ ὅτι ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ καταστῆς καὶ πάλιν ἐλευθέρη;...

— "Ὁ!... μὴ μοῦ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ, τὸν διέκρηεν ἡ κυρία Ζενῆ ζωηρῶς... Ἐποφέρω.. σοῦ ὀρκίζομαι, δὲν θέλω νὰ ἀκούω τοιαύτας λέξεις..

Καὶ κλίνας ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ προσεποιήθη, ὅτι ἀπέμαξε τοὺς δακρυβρέκτους ὀφθαλμούς της.

Ὁ Νίκος ἠγέρθη ἡσυχῶς, ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου του βιβλιᾶριον Τραπέζης τινός, παρ' ἧς εἶχε τοποθετήσῃ μέρος τῶν κεφαλαίων του καὶ συμπληρώσας ἐν φύλλον αὐτοῦ, τὸ ἀπέσπασε καὶ ἐπανήλθε παρὰ τῆς κυρίας Ζενῆ.

— Δὲν σὲ λυπῶ περισσότερο... ἀφ' οὗ οἱ λίγοι μου σὲ στενοχωροῦν τόσον... τῆ εἶπεν εἰς τόνον γλυκύν. Μὲ παρεκάλεσες νὰ σιωπήσω καὶ ἐσιώπησα... καὶ ἐγὼ ὅμως τώρα σὲ παρακαλῶ, νὰ δεχθῆς τὸ μικρὸν αὐτὸ δῶρον ἐκ μέρους, μου. Δῶρον ἀσήμαντον καὶ μηδαμινόν, ἀνίκανον τελείως νὰ σοῦ ἐκφράσῃ ἔστω καὶ πόρρωθεν τὴν ἀγάπην μου, τὴν λατρείαν μου... τὴν ἀφοσίωσίν μου... τὴν ὁποῖαν σὺ, κακῆ, δὲν θέλεις νὰ ἐννοήσῃς ποτέ!...

Ἐκεῖνη δὲν τῷ ἀπήντησε καὶ διὰ τινος ἀποτόμου κινήσεως μόνον τὸν ἐθλίψεν ἐπὶ τοῦ στήθους της καλύπτουσα τὴν κεφαλὴν του διὰ θερμῶν ἀοπασμῶν.

— Πῶς θὰ δυνηθῶ γὰρ σοῦ ἀποδείξω καὶ ἐγὼ τὴν ἀγάπην μου;... ἰὼ ἐπιθύρισε τέλος μετὰ περιπαθείας. Ἐπέφερον τόσον ἐκ τῆς στερήσεως τῶν κοσμημάτων μου... καὶ χάρις εἰς σὲ πάλιν... Ἴδου ὅτι καὶ ἡ χαρὰ μου αὐτὴ ἱκανοποιεῖται... "Ὁ... ποτέ!.. ποτέ!.. δὲν θὰ λησμονήσω πόσα σοῦ ὀφείλω... Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς πλησίον σου!...

Καί αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις ἐθώτευσαν τὰ ὦτα τοῦ νέου ὡς ἐναρμόνιος μουσικοπαθῆς μουσική, ὡς αὐτὸν ζεῖδωρος ἐξ ἀγνώστων πόντων ὁμομένη.

— Πόσον ἦτο καὶ ἐκεῖνος εὐτυχής!... ἐσκέφθη.

Καὶ ἐν τῷ τὴν ἐθλίβεν ἐπὶ τῆς καρδίας του, αἱ τρισὸς βίαι ἐκείναι στιγμαὶ τῆς μετελήψεως σώματος καὶ ψυχῆς, αἱ ἡ γοῆτις ἐκείνη ὑπαρξίς τῷ εἶχε παρόσχει τότῳ δαιμιλῶς, ἐπανήχοντο εἰς τὴν φινεασίαν του, ἐγιγαντιοῦντο ἐν αὐτῇ ἀνακιλούμεναι ἕσσει ὑπὸ τῆς θερμῆς τῶν περιπεύξεώ των, ὑπὸ τῆς φλογὸς τῶν ἀνταλλασσομένων ἀσπασμῶν των...

— Ναί, ἔχεις δίκαιον... τῇ ἐπιθύρῳ ἐν ἐκατόσσει. Εἶμαι πάντοτε ἄδικος πρὸς σέ καὶ σέ παρακαλῶ νὰ λησμονῆς ὅσα ἡ τρελλὴ μου λατρεία μὲ ἐξωθεῖ νὰ σοῦ λέγω... Δὲν ζητῶ ἄλλο παρὰ νὰ εἶσαι πάντοτε πλησίον μου, νὰ ἀναπνέω στιγμὰς τινὰς καθ' ἡμέραν ἐδῶ εἰς τὴν ἀγκάλην σου καὶ νὰ ἀντλῶ ζωὴν ἀπὸ τὰ χεῖλη σου, ἀπὸ τὰ βλέμματά σου!... Καὶ ποίαν ἄλλην εὐτυχίαν δύναμαι νὰ φθονήσω ποτέ;...

Ἐκείνη κλίνουσα πλειότερον πρὸς αὐτὸν, προσηλοῦσα τὸ βλέμμα τῆς ἐν τινι μεθυστικῇ προκλητικότητι ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, διὰ φωνῆς γλυκυτέρας, ὡς ψύδωρος ἑλαφρὸς θερινῆς αὔρας:

— Καὶ τώρα Νικό μου... τῷ ἐπιθύρῳ ἀφ' οὗ σοῦ ἤρσα τόσον πολὺ ἀπόψε ἐν τῇ ἀπλόνητί μου, θὰ θελήσης νὰ μὲ ἴδῃς ἄθριον μὲ ὄλην τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν κελετημάτων μου... τὰ ὅποια ἡ ἀγάπη σου μοῦ ἀποδείξει;... Ἄθριον εἰς τὰς τέσσαρας, θὰ τὰ φέρω δια... σοῦ τὸ ὑπόσχομαι,... ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ μὲ ἴδῃς σύ,... τὸν ὅποιον θὰ περιμένω ἀνυπομόνως...

Ὁ Νικό ἐν τῇ μεθυστικῇ ἐκείνῃ νάρκῃ εὐρισκόμενος, ἦν τῷ ἐπέφρον ἀφ' ὀπωκείαι τῆς γοήσεως αὐτῆς καὶ οἱ βίασκανοὶ ἐκείνοι περυστάθεις ὀφθαλμοὶ τῆς, εἶχε λησμονήσει τὰ πάντα. Ἐργηρὸς μικρὰν κραυγὴν χαρᾶς καὶ τὴν περιπέτυχθη ἐν παρφορᾷ καλύπτων διὰ θερμῶν φιλημάτων τοῦς πάλλεύκου; βραχίονά; τῆς καὶ τὸν γυμνὸν τῆς τραχήλον.

Στιγμαὶ τινες διέφρευσαν οὕτω, τῶν ἐραστῶν παραμενοντων ἐν σιγῇ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ, ἐν ἀμοιβαίᾳ ἐκστάσει.

Ὁ Νικό οὐδόλοος ἐσκέπτετο τοὺς κινδύνους, οὐδ' ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ ἢ παροτρυνόμενῃ αὐτὴ κατὰ μόνας συνέντευξις τῶν. Ἄλλ' ἡ κυρία Ζενῆ τῷ ὑπέστηεν, ὅτι ἡ μικρὰ τῶν ἀτουπία ἠδύνατο νὰ παροτρυνθῇ καὶ ἐκεῖνος δυσανασχετῶν πως, ἐξῆλθε πρῶτος ἐγκοιταλείψα; αὐτὴν μόνην ἐν τῷ μικρῷ γραφείῳ.

Ἡ κυρία Ζενῆ ἀφ' οὗ ταχέως διηυθέτησε τὴν ἐσθητά της, ἔλαβε τὸ ἐλ τῆς τραπέζης εὐρισκόμενον πολύτιμον φύλλον τοῦ βιβλιαρίου τῶν καταθέσεων τοῦ Νίκου, δι' οὗ θὰ ἐλάμβανε ἐκ τῆς Τραπεζῆς τὸ ποσὸν ἐκεῖνο καὶ περιέφερε περὶ αὐτὴν τὰ βλέμματά της.

Ἡ βαρύτιμος ἐσθῆς αὐτῆς, δὲν εἶχε θυλάκια καὶ τὸ νὰ ἀποκρύψῃ αὐτὸ ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου της, δὲν τῇ ἐφαίνετο τόσῳ ἀσφαλές. Νὰ ἀνέλθῃ ἐξ ἄλλου μέχρι τοῦ θαλάμου της, θὰ ἔχρονοτριβεὶ ἐπὶ τινὰ εἰσέτι χρόνον, ἐν ᾧ ἡ ἀπουσία της ἐκ τῆς αἰθούσης, κατενόει ἤδη, ὅτι εἶχε παραταθῆ ὑπὲρ τὸ δέον. Ἀνεζήτηι λοιπὸν διὰ τῶν βλεμμάτων ἐπιπλόν τι κατάλληλον ἐνθα προσωρινῶς θὰ ἠδύνατο νὰ τοποθετήσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ τὸ φύλλον ἐκεῖνο, ὅπερ τοσοῦτον θὰ τῇ ἐφαίνετο χρήσιμον.

Ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον καὶ μετὰ τινὰς δισταγμοὺς ἠσφάλισεν αὐτὸ εἰς τὴν μικρὰν συρτοθήκην τοῦ γραφείου της, ἧς τὴν κλεῖδα ἀπέκρυψεν ὀπισθεν ἐπιχρῶσου ἀνθοδοχείου τοποθετημένου ἐπὶ τίς μαρμαρίνης ἐστίας, πρὸ μεγάλου κατόπτρου.

Μεθ' οὗ ἐσβυσε τὸ κηρίον, ὅπερ διέχεεν ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ τὸ ὑποτρέμον φέγγος του καὶ ἐξῆλθεν ἐσπευσμένως.

Πλὴν ταῦτοχρόνως σχεδόν, κάτωθι τοῦ παραπετάσματος τοῦ κατερχομένου ἐπὶ τῆς ἐτέρας θύρας τοῦ γραφείου, δι' ἧς τοῦ οὐ συνεκοινώνει μετὰ μικρᾶς αἰθούσης, χρησιμοποιουμένης σινηθῶς διὰ τὰς φιλικὰς συναθροίσεις, ἠκούσθη τριγμὸς πυρείου καὶ πρὸ τῆς ἀμυδρᾶς ἐλλάμψεως, ἧτις ἀμέσως διεσχίθη εἰς τὸ ἔρημον ἤδη δωμάτιον, ἐπεφάνη ἐξερχόμενος κάτωθι τοῦ παραπετάσματος ὁ Βίτα πασᾶς, μὲ σαρκαστικὸν τι μειδίαμα εἰρωνικῶς διαστέλλον τὰ χεῖλη του.

Ἦναψε τὸ κηρίον, ἔλαβεν ὀπισθεν τοῦ ἀνθοδοχείου τὴν κλεῖδα καὶ ἀνοίξας τὴν μικρὰν συρτοθήκην ἔλαβε τὸ ἐν αὐτῇ τοποθετηθὲν τραπεζιτικὸν φύλλον, ὅπερ καὶ ἔθεσεν ἐν τῷ θυλακίῳ του. Μεθ' οὗ ἐναπέθηκε τὴν κλεῖδα εἰς τὴν προτέρα αὐτῆς θέσιν, ἐσβυσε τὸ κηρίον καὶ ἐξῆλθεν.

Διηυθύνθη εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν ἡσυχος καὶ γαλήνιος μὲ τὸ σῆθητις ἐκεῖνο ἐπὶ τῶν χεῖλέων μειδίμα; του, τὸ τόσον προσηγῆ; καὶ μειλίχιον, ὅσον μυστηριῶδες καὶ εἰρωνικόν.

SISMANOGLIO MEGALNO

VI

Τὰ ζεύγη ἐχόρευον ἔτι τὸν ἔσχατον στρόβιλον καὶ μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ἔτι ὥρας οἱ προσκεκλημένοι ἀπῆλθον μικρὸν κατὰ μικρὸν μυρία; εὐχαριστίαις ἐκφραζόμενοι εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ φιλοξένους οἰκοδεσπότας, διὰ τὴν ὄντως ὥριαν ἐκείνην ἐσπερίδα, ἣν παρ' αὐτοῖς διῆλθον.

Ἡ τρίτη ὥρα τῆς πρωίας εἶχεν ἤδη σημίει, ὅτε ὁ Βῆτα πασᾶς καὶ ἡ σύζυγός του παρέμειναν μόνοι.

— Ἀληθῶς, ἀγαπητή μου, εἶπεν ὁ Βῆτα πασᾶς, μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐσπερίδος μας, τῆς ὁποίας σὺ, ὁμολογῶ, ἔσχες τὴν εὐτυχῆ πρωτοβουλίαν, ὑπῆρξε θαυμασία. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καί τις μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ χοροεσπερίδα...

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγός του. Πιστεύω, ὅτι διεσκέδασαν ἀρκετά.

— Τὸ πιστεύω, προσέθηκεν ἐκεῖνος, ἀλλ' εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Εἶχα τόσας ἐργασίας σήμερον... Θὰ ἀναβῆς ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν σου; τὴν ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ἀφελῶς.

— Ὅχι ἀκόμη... Θὰ γράψω καὶ τι εἰς τὸ γραφεῖόν μου... ἀπήντησεν ἀδιαφόρως ἡ κυρία Ζενῆ.

— Θὰ γράψῃς;... Ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὥραν;...

— Ὀλίγας γραμμὰς μόνον. Μία παράλησις, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἐπεφόρτισεν ἡ κυρία Ραῖση σχετικῶς μετὰ τὸ λαχεῖόν μας... Προτιμῶ τώρα παρὰ αὐριον... Λοιπὸν καλὴν νύκτα ἢ μᾶλλον καλημέρα... προσέθηκεν ἡ κυρία Ζενῆ ἐγειρομένη, ἵνα ἀπέλθῃ.

— Ἀλλὰ μίαν στιγμὴν!... ἀνέκραξεν ἀφελῶς ὁ σύζυγός της. Διέταξα νὰ μοῦ φέρουν ἕνα τασὶ· θὰ τὸ πάρω λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖόν σου, καθ' ἣν στιγμὴν σὺ θὰ γράψῃς. Τὸ ἐπιτρέπεις;...

— Εὐχαρίστως!... ἀπεκρίθη ἐκεῖνη.

Ἡ τόσῃ ἀπροσδόκητος αὕτη ἰδέα τοῦ συζύγου της, τὴν εἶχε κατ' ἀρχὰς δυσαρρεστήσει. Ἀλλὰ κατ' οὐδὲν ἐπέτρεψε νὰ προδοθῇ, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἡ παρουσία τινος εἰς τὸ γραφεῖόν της, θὰ ἦτο ὀλιγόλεπτος. Ὅτε θὰ ἐλάμβανε τὸ τῆσόν του, θὰ ἀπεσύρετο καὶ τότε ἐκείνη θὰ ἐλάμβανεν αὐθις ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πολυτίμον γραμματίον της.

Ὁ Βῆτα πασᾶς τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὸ γραφεῖον, ἐνθα εἰς θαλαμηπόλος ἔλαβε διαταγὴν νὰ τῷ κομίσῃ τὸ τέιον. Ἡ κυρία Ζενῆ ἀπέπεμψεν αὐτὸν καὶ ἐγερωθεῖσα προσέφερε μόνη τὸ τέιον εἰς τὸν σύζυγόν της.

— Ἀλλὰ μὴ λαμβάνῃς τὸν κόπον... τῇ εἶπεν ἐκεῖνος προσημῶς. Γράψε τὴν ἐπιστολήν σου.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ἡ κυρία Ζενῆ μετὰ κακῶς κρυπτομένης δυσαρρεστικίας. Θὰ τὴν γράψω εἰς τὸ δωμάτιόν μου... Δὲν ἔχω μαζὶ μου τὸ κλειδί τοῦ γραφείου μου καὶ χρειάζομαι νὰ ἴδω ἕνα κατάλογον ὀνομάτων, ὃ ὁποῖος εὐρίσκεται ἐκεῖ...

— Ἀλλ' ἔχει χαθῆ λοιπὸν αὐτὸ τὸ κλειδί;... τὴν ἠρώτησεν ἀδιαφόρως.

— Ὅχι!... θὰ ἦναι εἰς τὸ δωμάτιόν μου... Θὰ ὑπάγω νὰ τὸ πάρω...

— Ὄ!... δι' ἰβολαί... ἀνέκραξεν ὁ Βῆτα πασᾶς διακόπτων αὐτὴν, ἀφ' οὗ ἤγγισεν ἐλαφρῶς τὸ κύπελλον εἰς τὰ χεῖλη του. Τὸ τασὶ αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς ἔχει παραδόξον γεῖσιν ἀπόψε. Δὲν φαίνεται καὶ εἰς ἐσέ;...

— Ἀλλ' ὄχι... σοῦ φαίνεται,... ἀπεκρίθη ἡ κυρία Ζενῆ. Εἶναι πολὺ καλό... προσέθηκεν, ἀφ' οὗ ὄλως ἀνυπόπτως ἐγεύθη αὐτοῦ.

— Περιέργον;... ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος. Δὲν μοῦ φαίνεται τόσῃ καλόν... Ἐγεύθη ἔκ νέου καὶ ἀποθέτων τὸ κύπελλον ἐπὶ τῆς τροπέζης:

— Ἐπιμένω, ὅτι δὲν εἶναι καλό... ἐπανέλαβεν. Ἐχει μίαν ἀθλίαν γεῖσιν. Ἴσως νὰ ἦναι ἡ ἰδέα μου, ἀλλὰ καὶ ὁ στόμαχός μου συμφωνεῖ τε λείως μετ' αὐτήν. Ἴδου τί εἶναι τὸ καλλίτερον... προσέθηκεν καὶ ἐγερωθεῖς ἤναψεν ἐν σιγάρῳ ἕκ τινος κηρίου λοποθετημένου ἐπὶ τῆς ἐστίας. Καὶ αἶφνης:

— Ἄ!... ὦραϊα ἔπεσεν!... ἐπιθύρησεν ἐν ἀδημονίᾳ. Ἀπῆψε ὄλα μοῦ πταῖον καὶ φαίνομαι τόσον ἀδέξιος...

— Ἦ συνέβη; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ζενῆ, ἣτις ἐξηκολούθει νὰ λαμβάνῃ βραδέως τὸ τέιον της.

— Ἐπεσε τὸ σιγάρῳ μου ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἀνθοδοχεῖον αὐτό... ἀπεκρίθη ἐκεῖνος. Δὲν εἶναι καὶ τίποτε σοβαρὸν, ἔ;... ἢμπορῶ νὰ τὸ πάρω πάλιν εὐ-

SISMANOGLIO
MISERANDO

κόλως... 'Ιδού!... 'Α!... Ένα κλειδί!... 'Ισως να ήναι εκείνο, τὸ ὁποῖον ἐξή-
τεϊς... 'Ας δοκιμάσωμεν, ἂν ἀνοίγη τὸ γραφεῖόν σου με αὐτό... καὶ ἀφελῶς
διηυθύνθη πρὸς τὴν μικρὰν τράπεζαν.

'Αλλ' ἡ σύζυγός του ἠγέρθη ἀποτόμως, ὡς κινηθεῖσα ὑπ' ἀοράτου ἐλα-
τηρίου, καί:

— Εἶναι περιττόν!.. ἀνέκραξεν ἐν ταραχῇ. Μὴ δοκιμάσης,.. διότι
τὸ κλειδί αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξήτουν... 'Ενόμισα, ὅτι ἦτο εἰς τὸ
δωμάτιόν μου, ἀλλ' ἠπατήθην..

— Δὲν πειράζει ὅμως νὰ δοκιμάσω,.. τὴν διέκοψεν ἐν πλήρει ἀπα-
θείᾳ ὁ σύζυγός της. "Όλα τὰ κλειδιά ὁμοιάζουν.

Καὶ ἀπωθῶν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρά της, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεπειράτο νὰ
τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν μικρὰν κλειδα, εἰσήγαγεν αὐτὴν ἠσυχῶς εἰς τὸ κλειθρον.

— 'Ιδού!.. αὐτὸ εἶναι ἐξηκαυλοῦθησεν ἀδιαφόρως. 'Ανοίγει τόσον εὐ-
κολα, ὥστε ἂν κατὰ τύχην, εἶχες κρύψει ἐδῶ κανένα ἠθασαυρόν, ἔπρεπε
γωρὶς πλέον νὰ περιμένῃς διὰ τὸ βεβαιωθῆς, νὰ εἶσαι πεπεισμένη, ὅτι
δὲν εὐρίσκεται πλέον ἐδῶ...

'Η κυρία Ζενῆ ἀντὶ ἀπαντήσεως ὤρμησεν, ἤνοιξε μεθ' ὀρμῆς τὴν συρ-
τοθήνην καὶ ἔρρηξε θρηνηδὴ κραυγὴν.

'Ο σύζυγός της βραδέως ὀπισθοδρομήσας, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἐστί-
ας καὶ τὴν παρετήρει με εἰρωνικὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάμα.

— Τὸ χαρτί ἐκεῖνο... τὸ χαρτί ποῦ ἦτο ἐδῶ μέσα!.. ἐπιθύρισε
διὰ πνιγομένης φωνῆς ἡ κυρία Ζενῆ.. Δῶσέ μου το, .. τὸ θέλω,.. εἶναι
ἰδικόν μου!.. Σὺ μου τὸ ἔκλεψες...

— "Ω!... ἀγαπητὴ μου!... ἀπήντησεν ἐκεῖνος μειδιῶν ἐλαφρῶς.
Σοῦ τὸ ἔκλειπα!.. Πόσον κακόηχος λέξι!.. 'Όχι!.. δὲν τὸ παραδέχομαι...
'Απλῶς τὸ ἐπῆρα μόνον... καὶ τὸ ἐπῆρα, διὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω πάλιν...
προσέθηκε τείνων ἅμια τὸ φύλλον τοῦ τραπεζιτικοῦ βιβλιαρίου τοῦ Νίκου,
ὅπερ ἐκεῖνη ὀρμήσασα ἔλαβε διὰ σπασμοδικῆς τῆς χειρὸς της κινή-
σεως.

Στιγμαί τινες βαθείας σιγῆς διέρρευσαν. 'Η κυρία Ζενῆ παρετήρει
τὸν σύζυγόν της με ὀφθαλμοὺς πλήρεις ἐκπλήξεως καὶ δισταγμοῦ, ἐν ᾧ
ἐκεῖνος ἴστατο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἤρεμος, με τὸ αὐτὸ μειδιάμα
ἐπὶ τῶν χειλέων.

— 'Ας ἴδωμεν!... ἀνέκραξε τέλος ἡ κυρία Ζενῆ ἐν προφανεῖ ἀγωνίᾳ.
Τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;.. Τί σκοπὸν εἶχον;..

— 'Απλούσιατα... διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω, ὅτι ἐγνώριζον, ὅτι σοῦ ἐδόθη-
σαν αὐτὰ τὰ χρήματα καὶ ὅτι τὰ εἶχες κρύψει ἐκεῖ μέσα.

— "Ότε με κατασκοπεύεις;... ἀνέκραξεν ἐκεῖνη ὠχρὰ ἐξ ὀργῆς ἂν
ὄχι ἐξ ὀνείδους.

— Βεβαίως!... ἀπήντησεν ὁ σύζυγός της ἀτάραχος πάντοτε.

— 'Ε... λοιπόν,.. προσέθηκεν ἡ κυρία Ζενῆ εἰς τὸν αὐτὸν ὀργίλον
τόνον. 'Ε ν ἀνεκάλυψες τὰ μυστικά μου, διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῆς ἐναντίον
μου. ὅταν νομίσης κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν,.. μὴ λησμονήσης
ὅτι καὶ ἐγὼ γνωρίζω τὰ ἰδικά σου, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν κατηγορίαν, ἢ
ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ μέχρι τῶν φυλακῶν...

'Ο Βῆτα παῖς; ἐποίησεν ἀκουσίως ἐν κίνημα καὶ αἰφνιδία ὠχρότης
διεχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ὡς ἂν δὲν εἶχε προῖδη τὴν ἀπειλὴν
αὐτῆν.

'Αλλὰ ταχέως συνερχόμενος ἐκ τῆς ὡς ἐξ ἐνοστίκτου συγκινήσεώς
του ἐκείνης:

— Οὐδέποτε ἐπερίμενα τοιοῦτους λόγους ἐκ μέρους σου!.. τῇ εἶπεν εἰς
τόνον φι' οστίργου ἀπειλῆς.

— "Όπως καὶ ἐγὼ οὐδέποτε ἐφантаζόμην, ὅτι θὰ ἐγινόμην τὸ ἀντι-
κείμενον τῆς κατασκοπείας σου. "Αλλῶς; τε, καὶ δὲν σοῦ τὸ ἀποκρύπτω,
μὴ νομίσης, ὅτι θὰ ἐλάμβανον ἐναντί σου στάσιν ἰαπωνωτικὴν καὶ ἰκε-
τευτικὴν... καὶ δὲν σοῦ ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμα νὰ με κατασκοπεύης...
Μὲ εὐγένειαν καὶ λεπτότητα, τὴν ὁποῖαν ὅμως παρεγνώρισες μέχρι σήμε-
ρον, ἀπέφυγα πάντοτε νὰ ἐπιδεινώσω τὰς οικονομικὰς σου δυσχερείας διὰ
τῶν προσωπικῶν μου ἀπαιτήσεων, τὰς ὁποίας ἀπαιτήεις δικαιωματι-
κῶς πλέον, μου φαίνεται, ὅτι εἶχον καὶ ἔχω... Οἰδέποτε, ὡς ἐνθυμεῖσαι
καλῶς; σοῦ ἐξήτησα λογοδοσίαν διὰ τὴν περιουσίαν μου, τὴν ὁποῖαν κατ-
ἄστρεψες σχεδὸν ὀλόκληρον με τὰς ἐπιχειρήσεις σου καὶ τὸν πολυδύπα-
νον βίον σου!... Κατόπιν λοιπὸν ὅλων αὐτῶν, εἶχον, μεῦ φαίνεται, τὸ
δικαίωμα νὰ προσπορίζομαι χρήματα δι' οἰουδήποτε μέσου, τὸ ὁποῖον
ἤθελε μου φανῆ καλόν, ἵνα ἀνταποκρίνωμαι εἰς τὰς δαπάνας, τὰς ὁποι-
ας ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνικὴ μου θέσις...

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ πλάνη!... τὴν διέκοψεν ὁ σύζυγός της με κί-
νημα ἀνυπομονησίας. Πάντοτε ἡ αὐτὴ σύγχυσις τῶν γεγονότων, τῆς ἀλη-
θείας αὐτῆς, καὶ ἡ αὐτὴ ἀτόλεια ἐκ μέρους σου νὰ μου προσάψῃς μοι-
φὰς καὶ νὰ μου ἀποδώσῃς σκέψεις, αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς οὐδέποτε διήλθον
τῆς κεφαλῆς μου. Πότε, σὲ παρακαλῶ, ἐσκέφθην, ἔστω καὶ πρὸς στι μὴν,
νὰ σοῦ ἀπευθύνω τὴν ἐλαχίστην ἐπίπληξιν, νὰ ἐνασκήσω ἐπὶ τῶν πράξεών
σου καὶ τὸν παραμικρότερον ἔλεγχον;... Κατασκοπεῖς;... Καὶ ὀργίσθης δι'

SISMANOGLIO
MEGARO

αυτό;.. Αί λοιπόν, μά'ιστα, σὲ κατεσκόπευσα.. ἀλλ' ἔδεν θὰ λυπηθῆς; εἶμαι βέβαιος, διὰ τὴν προᾶξίν μου αὐτήν, δι' τι, ἴσως νὰ ἀναγνωρίσης, δι' ἣ κατασκοπεῖα μου αὐτή, δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀπαρχὴ εὐτυχίας!...

— Γνωρίζω, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος μὲ πολὺ πνεῦμα καὶ ὅτι πολλὰ ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῆς, ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα. Τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ ἐκπλήξῃ διὰ τὸν σκολόν, τὸν ὁποῖον, συνέλαβες.. Ἐν τούτοις, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν διακρίνω τὰ ἐπιχειρήματα, διὰ τῶν ὁποῖων θὰ μὲ καταπέισης...

— Ἡ ἐξήγησις δὲν θὰ ἦναι οὔτε μακρὴ οὔτε δύσκολος, τὴν διέκοψεν ὁ Βῆτα πασᾶς. Πρό τινος ὑπηνίχθης τὰς οἰκονομικάς μου δυσχερείας, αἱ ὁποῖαι, εἰρησθῶ ἐν παρόδῳ, εἶναι στενωῶς συνδεδεμέναι μὲ τὰς δικάς σου... Ἡ δυσάρεστος αὕτη κατάστασίς μου, ὡς πολλόκις μοι ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σοῦ εἴπω, ἀποβαίνει σοβαρὰ, σοβαρώτερα ἴσως ἀφ' ὅ,τι τὴν φανταζόμεθα ἡμῖς σήμερον!... Δὲν ὑπεισέρχομαι εἰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι πάντοτε εἶναι δυσάρεστοι ὅταν ἐπαναλαμβάνονται, ἀρκεῖ μόνον νὰ σοῦ εἴπω καὶ πάλιν ὅτι αἱ ὑποθέσεις μου, δὲν βαδίζουν καλῶς.

» Γνωρίζεις ἤδη, ὅτι ὅλαι αἱ ἐπιχειρήσεις μου, ὅλοι οἱ ὑπολογισμοί μου ἀπέτυχον καὶ ὅτι εὐρίσκομαι ἀληθῶς πρὸ συστηματικῆς καταδρομῆς τῆς τύχης... Θὰ εἶμεθα ἴσως κατεστραμμένοι τώρα, ἐν χάρις εἰς σέ, τὸ ὁμολογῶ ἀπροκαλύπτως, δὲν κατελείθεται ὁ κύριος Χρῦσογλου; νὰ καταβῆ τὸ κεφάλαιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν μᾶς ἔσωσεν ἐκ βεβαιοῦ καὶ ἀσφαλοῦς κινδύνου... Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιχείρησις αὕτη, ἡ ὁποία σήμερον φαίνεται ἀρκούντως ἔπιτυχῆς, δυνατὸν νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν τύχην τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἀποτύχῃ οἰκτρῶς. Καὶ τότε... δὲν σοῦ τὸ ἀποκρύπτω, ἡ θέσις μας δὲν θὰ ἦναι ἐντελῶς εὐχάριστος, διότι ἐὰν μέχρι σήμερον ἠδυνήθημεν νὰ τηρήσωμεν τὰ προσχήματα καὶ νὰ ἀποκρύψωμεν τὴν ἀληθῆ κατάστασιν τῶν πραγμάτων, τούτο θὰ καταστῆ τότε ἀδύνατον. Ἐν μιᾷ λέξει, ἡ θέσις μας εἶναι ἀκροσφαλῆς καὶ δὲν εἶμεθα μακρὰν ἴσως τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ εὐρεθῶμεν πρὸ ἀδιεξόδου...

— Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔνεκα τῶν σφαλμάτων σου, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ζενῆ. Ὅλα εἶναι ἀποτελέσματα μιᾶς κακῆς διαχειρήσεως, ἂν ὄχι ἀνικανότητος τελείας καὶ ἴσως ἐν μέρει ἐνὸς βίου, τῆς δαπάνης τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε ἐσκέφθη; νὰ ὑπολογίσῃς...

— Σὲ παρακαλῶ, μὴ μὲ διακόπτῃς... τὴν διέκοψεν ὁ σύζυγός της ἀποτόμως. Αἱ ἐπιτίξεις καὶ ἡ ἀναπόλησις τοῦ παρελθόντος εἶναι σήμερον πράγματα ὅπως ἀνωφελῆ καὶ οὐδὲν πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ἔμπορῶν νὰ

ἔχουν. Προτιμότερον θὰ ἦναι νὰ συζητήσωμεν ἐπὶ τῶν γεγονότων καὶ νὰ μὴ ἐπανερχόμεθα ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων...

— Καὶ τί ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ;... ἐπιθύρισε δυσθύμως ἐκείνη.

— Πολλά, ἐτόνισεν ὁ Βῆτα πασᾶς. Πολλά... ἡ σπουδαιότης τῶν ὁποῖων σοῦ διαφεύγει, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁποῖαν διακρίνω ἐγὼ καλῶς.. Δὲν πιστεύω βεβαίως, νὰ μὲ ὑπέθεσες τόσον ἀφελῆ καὶ εἰς τιοῦτον σημεῖον ἀμβλυποῦντα, ὥστε νὰ μὴ ἔχω ἐννοήσῃ τὸ πάθος, τὸ τυφλὸν πάθος, δι' ὃ νὰ κυριολεκτήσω, τὸ ὁποῖον διὰ σέ τρέφει ὁ κύριος Χρῦσογλου;... Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἀντελήφθη... ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐὰν δὲν συνέβαινε, θὰ ἀπεκαλύπτετο εἰς ἐμέ τὸ γεγονός; ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἱατροῦ κυρίου Φωίκα, ὅστις, ἀκουσίως βεβαίως, πολὺ ἀδέξιος φαίνεται εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ τὰς ἐμπιστευτικὰς ἐκμυστηρεύσεις τῶν φίλων του.

» Ἀπὸ τῆς πρώτης λοιπὸν στιγμῆς τῶν σχέσεών σας ἐγνώριζον τὰ πάντα καὶ μόνον μερικὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἀληθῶς ἰδιαιτέρως μὲ ἐνδιέφερον καὶ ἠθέλον νὰ μάθω, ἠγνόουν εἰσέτι. Ἦδη, τύχη ἀγαθῆ, ἀπίσπε ἐπληροφορήθην περὶ ὅλων!... Γνωρίζω δηλαδὴ τώρα, ὅτι ὁ κύριος Χρῦσογλου; σοῦ προσφέρει εὐχαρίστως τὴν περιουσίαν του καὶ τὸ ὄνομά του... καὶ ὑποθέτω, ὅτι δὲν θὰ διστάσῃς ἐπὶ μακρὸν νὰ δεχθῆς ἀμφοτέρω...

— Πῶς... ἐπιθύρισε ἡ σύζυγός του ἀνατιναχθεῖσα ἐκ τῆς θέσεώς της ὠχρὰ πῶς. Πῶς;... Σὺ ὁ ἴδιος!... Σὺ θέλεις...

— Ἀπλούστατα, οὐδὲν θέλω... Ἀλλὰ λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς παρουσιαζομένης μοναδικῆς αὐτῆς εἰκαιρίας, εὐχαρίστως θὰ σοῦ ἔδιδον τὴν ἐλευθερίαν σου, διὰ νὰ ἐπανεύρω τὴν ἰδικήν μου...

» Ἡ Μαντῶ εἶναι ἢ θὰ ἦσι μετὰ τινα χρόνον εἰς ἡλικίαν γάμου... καὶ χάρις εἰς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει καὶ εἰς τὴν ὑποκειμένην μεγάλην προικὰ τῆς, θὰ νυμφευθῆ εὐκόλως... Σὺ νυμφεύσαι τὸν κύριον Χρῦσογλου κα' ἐγώ... ἀπαλλασσόμενος τῶν οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων ἴσως δυνηθῶ καὶ ἐπιτύχω περισσότερο εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου... Θὰ ριψοκινδυνεύσω, ... θὰ προβῶ εἰς πᾶσαν θυσίαν, χωρὶς νὰ σκέπτομαι τὴν ἐπαύριον... Ἀδιάφορον ὅμως... ὅλοι θὰ εἶμεθα εὐτυχέστεροί!...

Ἡ κυρία Ζενῆ ὠχρὰ ὀλίγον τὴν μορφὴν ἐκ τῆς αἰσθητικῆς συγκινήσεως ὑπ' ἧς κατελήφθη πρὸ τῶν ἀπροσδοκῆτων ἐκείνων τοῦ συζύγου της λόγων, εἶχε προσηλώσει ἀσκαρδαμυκτὴ τὰ βλέμματά της ἐπ' αὐτοῦ, ὥστε προσεπάθει νὰ διῆθῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς του νέφους τὰ ἀορίστου ἀμηχανίας καὶ δισταγμοῦ μικρὰν τινα ἀμφιβολίαν εἰς τοὺς λόγους του. Ἀλλ' οὐδὲν τιοῦτον εἰκονίζετο ἐπὶ τοῦ προσώπου ἢ ἐν τῇ φωνῇ του.

SISMANGIOLIO
MEGANO

Οί ἐκ τῶν χειλέων του ἐξερχόμενοι λόγοι συνεδέοντο θαυμασίως μετὰ τῆς μᾶλλον ἀπολύτου λογικῆς καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ πλήρες καχυποψίας βλέμμα ἐκεῖνο, δι' οὗ τὸν περιέβαλλε, διεδέχθη θερμὸν ἰνδιαφέρον δι' ὑπόθεσιν, ἣτις ἤδη τόσῳ καὶ αὐτὴν ἀρεώρα καὶ ἀμέσως ἐνδιέφερεν.

— Καὶ θὰ ἐπιτύχω!... ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος τονίζων ἐμφατικῶς τὰς λέξεις του. Θὰ ἀποκτήσω μεγάλην περιουσίαν... μεγαλειτέραν ἐκείνης, τὴν ὁποίαν, τὸ ὁμολογῶ, κατεσώτευσα ἢ ἀπώλεσα, περιουσίαν ἢ ἀπο' αὐ δίκαιωματικῶς σήμερον ἀνήκει εἰς τοὺς εὐφρεῖς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς μὴ ἠλιθίως ὑποκύπτοντας εἰς τὰς μωρὰς δοξασίας τοῦ πλήθους καὶ τοὺς γνωρίζοντας νὰ ἐπωφελῶνται μιᾶς περιστάσεως, ἢ ὁποία ἴσως σπανίως παρουσιάζεται, ἀλλὰ πάντως δὲν ἐπανέρχεται...

— Θαυμάζω τὴν πεποίθησίν σου!... ἐπιθύρῃσεν εἰς τόνον λαφρᾶ εἰρωνείας ἢ κυρία Ζενῆ. Καταστρώνεις σχέδια διὰ τὸ μέλλον, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐξαρτῶνται ἐκ τρίτου προσώπου... Διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν ἔλοι αὐτοὶ οἱ ὑπολογισμοί, πρέπει πρῶτον νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν συγκαιρίθεισίν μου... Μοῦ προτείνεις ἐν διαζύγιον... Θὰ συγκατατεθῶ κατ' ἀρχὴν ἄρα γε εἰς αὐτό;...

— Τὴν συγκαιρίθεισίν σου!... ἀνέκραξεν ὁ σύζυγός της. Τὸ γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων καὶ οὐδόλως τὸ σκέπτομαι... τὴν ἔχω μάλιστα! Γνωρίζω, ὅτι ἡ ἀγχίνουιά σου ὑφούται ὡς καὶ ἡ ἰδική μου ὑπεράνω τῶν προλήψεων τοῦ χυδαίου καὶ ἀμαθοῦς λαοῦ καὶ ὅτι οὐδέποτε θὰ ἀναμείνωμεν ὑπομονητικῶς καὶ ἀγογγύστως τὴν ἀπειλοῦσαν ἡμᾶς καταστροφὴν, ἀφ' οὗ δυνάμεθα νὰ τὴν ἀποφύγωμεν... Μάλιστα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, ὅλα τὰ σχέδιά μου ταῦτα ἐβάσισα προηγουμένως ἐπὶ τῆς συγκαιρίθεισός σου...

— Ἐν διαζύγιον!... ἐν σκάνδαλον δὴλαδή, ἀφ' οὗ οὐδεὶς ἀποχρῶν λόγος ὑπάρχει... ἐπιθύρῃσεν ἐκεῖνη ἀφηρημένως πῶς, εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ὁποίας ἡ ἰδέα αὕτη εἶχεν ἀρχίσει ἀπὸ τινος νὰ κατακτᾶ ἔδαφος.

— Ἐν σκάνδαλον;... Ἀποχρῶν λόγος;... ἐπανέλαβεν ὁ Βῆτα πῶς μειδιῶν εἰρωνικῶς. Καὶ τί τὸ εὐσικώτερον, παρακαλῶ, τοῦ ἀσυμβιβίου τῶν χαρακτήρων μας, τῶν διαρκῶν παρεξηγήσεων, τῆς ἀδιευφορίας ἐκ μέρους σου καὶ τῶν ἀπαιτήσεων ἐκ μέρους μου, μιᾶς ριζικῆς τέλος ἀσυμφωνίας καὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς περαιτέρω συμβιώσεως... κατόπιν μάλιστα τοῦ πραγματικοῦ χωρισμοῦ, ὃ ὁποῖος μεθ' ὅλα τὰ περὶ τοῦ ἐναντίου φαινόμενα, μᾶς χωρίζει διθθεν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν;...

— Ὅλα αὐτὰ ὁμως, μοῦ φαίνονται, ὄνειρα... τόσον μακρὰν τῆς πραγματικότητος, μεθ' ὅλους τοὺς πειστικὸς ἰσχυρισμοὺς σου... εἶπεν ἡ κυρία Ζενῆ.

— Ὅνειρα ἐξαρτώμενα ἀπὸ ἡμᾶς καὶ μόνον... τὴν διέκοιπεν ἐντόμως ὁ σύζυγός της. Μᾶς παρουσιάζεται ἀπροσδόκητος τύχη καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτῆς, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ ἀμφιβάλω περὶ τῆς συνδρομῆς σου. Ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἤδη μὲ ἀπασχολοῦν ἀόριστοι καὶ ἀσαφεῖς τοιαῦται σκέψεις, ἤδη ὅμως τὰ ὄρια τοῦ ζητήματος διεγράφησαν καὶ αὐτὸ τοῦτο καθωρίσθη ἐπακριβῶς. Εἶναι ἀπλοῦν, ἀπλούστατον: Συγκαιρίνευσον εἰς ἐν διαζύγιον καὶ μία σου λέξις ἀρκεῖ νὰ νυμφευθῆς τὸν κύριον Χρῦσογλουν!... Ἀπο οὐ ἤδη ἐξαρτᾶται νὰ προφέρῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, νὰ πραγματοποιήσῃς ἁμέσως, ὅτι ἀκόμη ἐπιμένεις νὰ θεωρῆς ὄνειρον καὶ ποιητικὴν χίμαιραν!...

Ὁ Βῆτα πῶς οὐτω ὁμιλῶν δὲν ἀνέμενε νὰ ἴδῃ αὐτὴν ἀπεκδεχομένην τόσῳ ταχέως τὴν ἰδέαν, ἣν τῇ ὑπέβαλλεν. Ἄλλ' ἤδη εἶχε προῖδει πάντας τοὺς διαταγμοὺς καὶ ἐνδοιασμοὺς της, πάσας τὰς ἀμφιβολίας ἢ ἀντιρρήσεις της καὶ ἦτο παρεσκευασμένος πρὸς ἄμυναν.

Ἡ καχυποψία τῆς συζύγου του ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ὀλοτελῶς καθηουχάσει. Πόθεν ὀρμώμενος ἄρα γε τῇ ὑπέβριλλε τὸν ἀπίστευτον καὶ σατανικὸν ἐκείνον συνδυασμόν;... Ἡ ὀφέλεια ἄρα γε, ἦν καὶ εἰς αὐτὴν ὑπισχενίτο ἐκ τοῦ κοινοῦ ἐκείνου διαβήματός των, θὰ ἐξικνεῖτο μέχρις αὐτῆς ἢ θὰ περιορίζετο εἰς αὐτὸν καὶ μόνον καὶ τότε ἐκεῖνη, οὐ ἠλιθίως, διὰ τῆς ἰδίας της χειρὸς θὰ ὑπέγραφε τὴν καταδίκην της, διὰ νὰ τῷ ἀποδώσῃ ἀποκλειστικῶς τὴν ἐλευθερίαν;...

Ὅλον τὸ ζήτημα περιορίζετο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. Πλὴν ἀντὶ νὰ διατυπώσῃ κατηγορηματικὴν τινα σπάντησιν, ἀντέτιξεν ἀσθενεῖς ἀντιρρήσεις, ὅπως τυπικά;!... Καὶ ὁ σύζυγός της κατενόει, ὅτι εἶχε κατ' ἀρχὴν ἐπικροτήσῃ τὴν πρότασίν του, μὴ ἐπιθυμοῖσιν ὁμως νὰ ἀποδείξῃ καὶ τόσῳ μεγάλῃν προθυμίαν εἰς τὴν παραδοχὴν αὐτῆς.

Ἐπὶ τινα ἔτι χρόνον ἀδιαφόρως πῶς καὶ ἀπαθῶς συνεζήτησαν τὰ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ ὑπεισηλθον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λεπτομερειῶν αὐτῆς, ὡς περὶ ὑποθέσεως, εἰς ἣν κατ' ἀρχὴν εἶχον συμφωνήσει.

Πόθεν θὰ προέβαινον;... Τίς πρῶτος θὰ ὑπέβαλεν αἴτησιν διαζυγίου;... Ἐκεῖνος θὰ ἐξήτει ἐπὶ πάντων τούτων πληροφορίας καὶ θὰ συνεβουλευέτο νομικοὺς, χωρὶς νὰ παρίσχη εἰς οὐδένα ὑπόνοιάν τινα περὶ τῶν σκέψεών των.

Ἐξ ἄλλου ἐπέμενε, ὅπως καὶ ἐκεῖνη συζητήσῃ καθ' ἑαυτὴν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ τῇ συνέστησε μετὰ πολλῆς λε-

SISMANOGLIO
MEGARO

πρότης και τῆς ἐπιβαλλομένης ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ, ἐπιφυλακτικότητος, νὰ προσπαθήσῃ, νὰ βεβαιωθῇ κατὰ πόσον ὁ κύριος Χρῦσογλου θὰ ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐκτελέσῃ βραδύτερον τὰς μετὰ τῆς αὐτῆς θέρης διδομένας νῦν ὑποσχέσεις του.

— "ὦ! .. ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ζενῆ, μετὰ μειδίσματος θριάμβου και ὑπερηφανείας, ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦτου γνωρίζω καλῶς τί μοῦ ἐπιβάλλεται. 'Αφ' οὗ πλέον ἡ τύχη αὐτῆ μα; ἐξαναγκάζει και δὲν ἔχομεν παρὰ ἓν μόνον μέσον διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν ταλείωσιν και τὸν ἐξευτελισμὸν.. θὰ πράξω ὅ,τι σὺ εὐχέσαι, νὰ πράξω...

Και μετὰ τινὰς στιγμὰς σιγῆς, προσέθηκεν εἰς μελαγχολικὸν τῶρα τόνον:

— 'Αλλὰ γνῶρίζέ το καλῶς αὐτὸ,... ὅτι μετὰ μεγάλης μου λύπης θὰ συναινέσω εἰς τὸ διάβημα αὐτὸ,... και τοῦτο, διότι σκέπτομαι, ὅτι δὲν θὰ ἦναι μακρὰν ἡ ἡμέρα ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὶ εἶμαι πλέον δι' εὐὲ παρὰ μία ξένη...

— "ὦ!... ποτέ!... Αὐτὸ ποτέ δὲν θὰ συμβῆ!.. ἀνέκραξεν ὁ σίξυ γός της μετὰ θέρης. Σὲ δαβεβαιῶ, ὅτι οὐδέποτε θὰ σοῦ προέτεινον τὸ τοιοῦτον, ὅτι οὐδέποτε θὰ συγκατετιθέην εἰς τὸν χωρισμὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἀνωτέρα ἀνάγκη μα; ἐπιβάλλει σήμερον, ἔάν ἐγνώριζον, ὅτι και πραγματικῶς θὰ ἀπεχαριζόμεθα διὰ παντός!... "Ὀχι!... πιστευσόν με!.. Τὰ αἰσθήματά μου πρὸς σέ, θὰ παραμείνουν πάντοτε ὁποῖα ὑπῆρξαν και εἶναι ἀκόμη σήμερον, τόσον ἀναλλοίωτα και στιθερά, και κολακεύομαι νὰ πιστεύω, ὅτι θὰ ἐξακολουθῶ νὰ κατέχω ἐξ ἴσου εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν.

— Μὴ ἀμφιβάλλης περὶ αὐτοῦ... ἀπήντησεν ἐκείνη. 'Αλλὰ πρὸ τῶν βλεμμάτων ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, θὰ ὀφείλωμεν νὰ εἴμεθα πάντοτε ξένοι πρὸς ἀλλήλους και νὰ τηρῶμεν ἀστήρητῶς τοὺς τύπους, τοὺς ὁποῖους θὰ δημιουργήσῃ μετὰξὺ ἡμῶν ἡ νέα μας κατάσταση.

— Γνωρίζεις εἰς ποῖον ποσὸν ἀνέρχεται ἡ παρουσία τοῦ κυρίου Χρῦσογλου;... τὴν ἠρώτησεν ἀπονήμως ὁ συζυγός της τονίζων τὰς λέξεις αὐτὰς. Δὲν εἶμαι ἀκριβῶς πληροφορημένος ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ἐξηκολούθησεν, ἀλλ' ὡς μοῦ ἔλεγεν ὁ κύριος Φωτίκας, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ, ὡς ἐκ τῆς στενῆς πρὸς αὐτόν φιλίας του, ἡ παρουσία του πρέπει νὰ ἀνέρχεται εἰς πολλὰς χιλιάδας λιρῶν.

• Ἐχε λοιπὸν αὐτὸ πάντοτε ὑπ' ὄψει και μὴ σκέπτεσαι τὸν κόσμον, ἀγαπητῆ μου Ζενῆ... θὰ εἶσαι εἰς θέσιν ἀμέσως νὰ ἐξαγοράσῃς τὸν σεβασμὸν

και τὴν ἐκτίμησίν του, νὰ ἐξαπαλλίσης εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰς συμπαθείας και φιλοφρονήσεις του... Διὰ τοῦ χρήματος και μόνον διὰ τοῦ χρήματος ἀποκλειστικῶς ἐξαγοράζονται σήμερον αἱ συνειδήσεις, φμιοῦνται τὰ στόματα ἅπαξ διὰ παντός και ρίπτονται ταχέως εἰς λήθη παρελθόντα γνωστά, πρὸ τῶν ὁποῖων θὰ ἐφρικία και ὁ ἔσχατος τῶν ἐγκληματιῶν... Καὶ ἡ κοινωνία μας, ἡ ἡλιθία αὐτῆ κοινωνία, ἡ ὁποία πρὸ τινος ἐστροβιλιζέτο εἰς τὰς αἰθούσας μας, θὰ σὲ σέβεται και πάλιν ἀμερίστως, και θὰ κλίνῃ πρὸ σοῦ τὸ γόνυ και θὶ σοῦ μειδιᾷ κολακευτικῶς,... διότι θὰ φέρῃς ἓν ὄνομα, τὸ ὁποῖον, ἂν δὲν ἐπιβάλλεται διὰ τῶν οἰκογενειακῶν του παραδόσεων, ἐπιβάλλεται ὅμως περισσότερον διὰ τοῦ χρυσοῦ του προσωπείου, κάτωθι τοῦ ὁποῖου τόσα εἶναι δυνατὴν νὰ καλυφθοῦν διὰ παντός!..

• Ἄλλως τε, προσέθηκε φιλοφρόνως πλησιάζων αὐτήν, δὲν σοῦ τὸ ἀποκρύπτω, ὅτι ἔάν ἠναγκαζόμεν ποτὲ νὰ παύσω, νὰ σὲ συναντῶ, τούτο θὰ προήρχετο ἐκ μέρους σοῦ και μόνον, διότι σὺ δὲν θὶ μοῦ τὸ ἐπέτρεπε... 'Αλλὰ δὲν πιστεύω, νὰ θελήσῃς νὰ παράσῃς εἰς τὸν νέον σου σύζυγον παρ' ὅμοιον τεκμήριον... τῆς πίστεως και ἀφοσιώσεώς σου...

— "Ὀχι μὴ συζητῶμεν διὰ τὸ μέλλον... τὸν διέκοιπεν ἐκείνη ἀδημονοῦσα πως. 'Ὁ χρόνος θὰ ἀποδείξῃ, τίς ἐξ ἡμῶν θὶ φανῆ ταχύτερον ἐπιλήσμων τῆς ὑποσχέσεώς του. 'Ἐν τῷ μετὰξὺ, σὺ φίλε μου, πράξον ὅ,τι νομίζεις καλὸν και ἐγὼ ἐξ ἄλλου θὰ σκεφθῶ... Ἄλλως τε θὰ συνομιλήσομεν και πάλιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Τώρα ἡ ὥρα παρήλθεν· δὲν θὰ σοῦ εἶπω πλέον, ὅτι θὰ ἠσπιάσω, διότι ἔχω καταληφθῆ ἀπὸ μίαν παράδοξον συγκίνησιν και ταραχὴν!... Ἄλλὰ θὰ σκεφθῶ σοβαρῶς ὅλα ὅσα μοῦ ἐπρότεινες και θὰ προσπαθήσω νὰ οἰκειοποιηθῶ τὴν σκέψιν τοῦ χωρισμοῦ μας, ἀφ' οὗ εὐρισκόμεθα πρὸ τοιαύτης ἀναποδράστου ἀνάγκης...

— Ἡ σκέψις αὐτῆ ἀπλῶς ἐρρίφθη και οὐδὲν ἀπολύτως εἶναι ἀκόμη βέβαιον... ἐπέλμβεν ἐκείνος ζωηρῶς. Καὶ ἀληθῶς, ἐξηκολούθησεν ἓν ἐρωτικῆ διαχύσει, οὐδὲν θὰ ἐδικαιολόγαι εἰσέτι, νὰ μοῦ διαμφισβητήσῃς ἓν δικαίωμα μου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπεθύμουν πολὺ, νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω τὴν στιγμὴν αὐτήν... ἔάν ὅμως ἤμην ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστίζω...

— Ὅποιον;... ἠρώτησεν ἡ κυρία Ζενῆ κακεντρεχῶς.

— Τὸ δικαίωμα... ἢ μᾶλλον τὴν παράκλησιν νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὰ διαμερίσματά σου...

— Οὐδὲν δικαίωμα σοῦ ἀμφισβητῶ ἀκόμη... τῷ ἀπήντησεν ἐκείνη μειδιῶσα.

SISMANGIIO
MEGANO

Καὶ ἀφ' οὗ ἠγέρθη νοχελῶς, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ συζύγου της καὶ ἐξήλθον ἀμφότεροι τοῦ μικροῦ γραφείου.

VII

Ἦτο ἡ τρίτη περίου μεταμεσημβρινή ὥρα μιᾶς τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἀπριλίου.

Εἰς τὸν τρίτον ὄρορον ὑψηλῆς νεοκτίστου οἰκίας, ὑψομένης ἐπὶ κενω-
φεροῦς τινος παρόδου τοῦ Ἀγιάς-Πισῆ, ἐν δωματίῳ εὐρυχώρῳ, εἰς ὃ ἀφθό-
νω; διεχύνετο τὸ ἡλιακὸν φῶς διὰ δύο μεγάλων παραθύρων, εἰκοσιπενταε-
τῆς περιου νέου, μὲ συμπαλῆ χαρακτηριστικὰ καὶ βαθεῖαν μελαγχολίας ἐκ-
φρασιν ἀορίστως διακεχυμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου του, νοχελῶς ἐξηλεκμένος
ἐπὶ μακρᾶς ἔδρας, ἴστατο εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἀπὸ μακρᾶς ὥρας ἀκίνητος,
παραδεδο ἑνος εἰς ρεμβασμοὺς καὶ βαθεῖας ἐκστάσεις.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο, μὲ τὸ δάπεδον ἐπεσιρωμένον διὰ συνήθους ἀπλοῦ
πλὴν παχέος τάπητος καὶ ἐκ τῶν τοίχων τοῦ ὁποίου ἀνηστῶντο διάφοροι εἰ-
κόνας, ἀπετέλει τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου Παύλου Λερίου.

Ἐδραι τινές, δύο ἢ τρεῖς μικραὶ τρίπεζαι μὲ μικρὰ τινα κομποτεχνή-
ματα ἐπ' αὐτῶν, δύο ὀκρίβαντες μὲ ἡμιτελεῖς ἐπ' αὐτῶν πίνακας καὶ εἰς τὸ
βάθος τοῦ δωματίου ἀναπαντικὸν ἀνά λιντρον, ἀπετέλειον ἅπαντα τὸν διά-
κοσμον τοῦ ἐργαστηρίου τούτου, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ νεαυὸς καλλιτέχνης μετ' ἀλη-
θοῦς ἔρωτος ἐπιδιδόμενος εἰς τὰ μυστήρια τῆς θείας τέχνης, ἐπὶ μακρᾶς
ὥρας προσεπίθει νὰ ἀποτυπώσῃ διὰ τοῦ χρωστικῆς του ἐπὶ τῆς ἀψύχου
ὀθόνης, τὸν ἰδεώδη ἐκείνον καὶ ἀσύλληπτον κόσμον εἰς γραφικὰ τοπεῖα καὶ
μορφὰς ἀρρήτου ἐκφράσεως, ὃν συνειλάμβανεν ἢ εἰς τὴν μελαγχολίαν συνή-
θως κλίνουσα φαντασία του καὶ ἐκάλλυνε συμπληροῦσα ἐπιγωγῶς αὐτὸν ἢ
τὸ παρελθὸν θρηνοῦσα καὶ ἀμφιβᾶλλουσα περὶ τοῦ μέλλοντος ψυχὴ του.

Μονογενὴς υἱὸς πλουσίων γονέων, διελθὼν τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐν
δια καὶ ἀλβιότητι καὶ ἀπολύτῳ εὐδαιμονίᾳ ὑπὸ τὰς θωπείας γονέων, ὧν ἀπ-
ετέλει τὸ μόνον χείρμα, ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ ἴδῃ ἑαυτὸν, ἅμα τῷ προῶρῳ θα-
νάτῳ ἑαυτῶν, ἀποξενούμενον ὀλοσχερῶς τῆς πατρικῆς περιουσίας, ἦν χεῖρες
ἀρπιαγες κατόρθωσαν νὰ σφερατισθῶσιν. Καὶ οὕτω ἀποστερηθεὶς τῶν ἀγα-
θῶν του, οὕτω σκληρῶς ἐγκαταταλειφθεὶς καὶ ἀπορφανισθεὶς ἐρρίφθη εἰς τὴν
κοινωνικὴν παλαίστραν, ἐν ἣ ἔμελλε πλεον διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώ-
που του νὰ προσπορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Πάντα τὰ ἰδεώδη ἐκεῖνα, ἅτινα ὡς χουσαλλίδας πολυχρόους, ἢ ἄμοιρος
εἰ τῶν παθῶν τοῦ βίου, ἀφθαρτος φαντασία του εἶχε σιλλάβει, διελύθησαν
ἐν μιᾷ στιγμῇ ὑπὸ τοῖς μυκτηρισμοῖς καὶ σαρκαστικαῖς γέλωτας μιᾶς εἰρωνος
καὶ σκληρᾶς εἰμαρμένης καὶ τὸν κόσμον ἐκείνον, πρὸς ὃν ἀσμένως ἴπτατο ὁ
ἀφροντις τοῦ μείρακος τῆς χθῆς λογισμὸς διεδέχθη τὸ ἐν μιᾷ στιγμῇ δημιου-
ρηθὲν πῆρας πεζότητος περιβάλλον ἐκεῖνο, ἄνευ πλέον πόθου, ἄνευ ἐλπίδων
ἢ ἰδεώδους τινός, μέσῳ τοῦ ὁποίου εἰμαρτο τοῦ λοιποῦ νὰ διαρρέῃ ὁ ἄχαρις
βίος του, ἀγωνιῶν καὶ ἀσθμαίνων ὑπὸ τὸ βαρὺ ὄγκος τῆς προσδοκίας τῆς
αἰχίον, φθίνων ὀσημέραι καὶ τηρόμενος πρὸ τῆς θλιβεραῆς τῆς δραπέτιδος
πλεον εὐδαιμονίας τοῦ ἀναπολήσεως καὶ τῆς ἀλγεινῆς τῆς ἐνεστώσης του
κακοδαιμονίας ἐπιγνώσεως.

Καὶ τὴν τέχνην ἐκείνην, πρὸς ἣν παιδιόθεν εἶχεν αἰσθανθῆ ἀπεριόρι-
στον κλίσην, τὴν ζωγραφικὴν, δι' ἧς ποτε κατὰ τὰς εἰτυχεῖς ἐκείνας τοῦ βίου
του ἡμέρας, διήρχετο ἀσμένως ὥρως τινὰς προσπαθῶν νὰ ἀπεικονίσῃ ὃ,τι ἡ
φαντασία του συνειλάμβανεν, ἐχρησιμοποίησεν ἔκτοτε ὡς βιοποριστι-
κὸν ἐπάγγελμα, ἐπιδοθεὶς εἰς αὐτὸ μετ' ἔρωτος καὶ πάθους ἀληθοῦς καλλι-
τέχου.

Τὰ ἔργα του εἶχον ἤδη ἀρχίσει νὰ ἐκτιμῶνται ἰκανῶς καὶ εἰς πάσας τὰς
ἐκθέσεις, εἰς αἷς εἶχον ἐκτεθῆ, ἐθαυμάσθησαν καὶ λίαν κολακευτικῶς ἐπηνέθη-
σαν, ὡς προδίδοντα ἀληθῶς καλλιτεχνικὴν ἰδιοφυΐαν, οὐχὶ συνήθως ἀπαν-
τωμένην.

Ὁ Παῦλος ἠρέσκατο πάντοτε, μετὰ τὸ πέρας πολυῶρου ἐργασίας, νὰ
ἐξαπλοῖται νοχελῶς ἐπὶ μακρᾶς τινος ἔδρας καὶ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖ-
νην νὰ παραμένῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, βυθιζόμενος εἰς ρεμβασμοὺς καὶ φέ-
ρων ἀπλανῶς τὰ βλέμματά του ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἕτερον σημεῖον τῆς κά-
τωθι αὐτοῦ, ὡς ἐν πανοράματι, γραφικῶς ἀνελισσομένης θέας τοῦ θεοῦ
Βοσπόρου.

Ἦτο μία ὥραία μεταμεσημβρία τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ ἔαρος. Ὁ

ἥλιος μαγικῶς ἀκτινοβολῶν ἐπὶ τοῦ ἀνεφέλου ὀρίζοντος διεσκέδαζεν ἀπανταχοῦ χρυσᾶς δεσμίδας ζωογόνου φωτὸς καὶ ἐλαφρά τις πνοὴ ἀνέμου, γλυκεῖα καὶ θωπευτικὴ, μόλις ἀνεκίνει τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἅτινα σφυζόντα ἤδη ἐκ χυμῶν, δειλῶς ἔτι ἤρχιζον νὰ περιβάλλωνται τὰς πρασίας καὶ ἐκλείκους τῶν ἀμφιέσεις.

Πέραν ἐκεῖ κάτω, ἡ γλαυκίνη ἐπιφάνεια τοῦ λειοκυμονοῦντος Βοσπόρου, λεία καὶ ἀρυτίδωτος, γραφικῶς ἀντανακλῶσα τὸ ἡλιακὸν φῶς, ὡς ποταμὸς ἤρεμος ἐκ ρευστοποιημένου χρυσοῦ, ἠπλοῦτο γαληνῶς ὑπὸ τὰς ἀπείρους ἐκείνας διαθλάσεις καὶ τοὺς πολυχρόους ἀνικατοπτρισμοὺς τῶν μόλις ἐπ' αὐτῆς ἀναδιπλουμένων ὑπὸ τινα γλυκὺν φλοῖστρον μικρῶν κυμάτων, περιπτυσσομένη, μεθ' ἡδυπαθείας Νηρηίδος, τοὺς γραφικοὺς αἰγιαλοὺς τῶν ἐναντι ἀλλήλων ἀκτιῶν καὶ φαινομένη ὡς τείνουσα νὰ προσεγγίσῃ καὶ ἀδελφώσῃ, ἵνα ἀνταλλάξῃ γλυκὺν καὶ παρατεταμένον ἀσπασμόν, τοὺς ἀπ' αἰώνων ἀπὸ τῶν θέσεων ἐκείνων ἀλλήλους θεωμένους κόσμους τῶν δύο ἡπείρων...

Ἐπὶ τῆς ἐναντι ἀκτῆς, ὑπερθεν τῆς πρὸ τῶν ἀκτιῶν τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας, πυρπολουμένη; Χρυσοπόλεως, διεκρίνοντο φευγαλέαι πρὸς τὸ ἄπειρον, ὡς πτήσις χελιδόνων, αἱ ὑψηλαὶ χρυσαίζουσαι αἰχμαὶ τεμενῶν τινων, ἁρμονικῶς ἀδελφούμεναι μετὰ τὸ βαθυκύανον τοῦ ὀρίζοντος, προδίδουσαι τὴν εἰκόνα λευκῶν πυραύλων ἐκρηγνυμένων εἰς τὰ αἰθέρια ἐκείνα στρώματα εἰς πλημμυρίδας ἀκτιῶν, καὶ ἐπιστεφόμεναι εἰς τὸ ἀκρότατον αὐτῶν σημεῖον ὑπὸ τῆς σελαγιζοῦσης χρυσοῦς ἡμισελήνου.

Ἡ δορυμῆτις ἄλμης ὁσμῆ, συγχεομένη μετὰ τοῦ ἐκ τῶν ἐγγύς ἀνθρώπων ἀναδιδομένου ἀρώματος τῶν μόλις διανοιγέντων καλύκων τῶν εὐχρῶων ρόδων καὶ τῆς μεθυστικῆς εὐωδίας τῶν ἰων, ἐπλήρου τὸ πλήρες χρυσοῦν ἰριδώσεων περιβάλλον ἐκεῖνο, ἐν ᾧ σμήνην τινὰ λευκῶν περιστερῶν εὐθύμως ἰπταμένων τῆδε κάκεισε, ἀνερχομένων μέχρις ἐλαφρῶν τινων νεφυδρίων ἢ κατερχομένων, ὅπως ἀναπαυθῶσι πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῶν ἐξερίθρων τῶν οἰκιῶν στεγῶν, ἐβαλλον γηθοσύνους κραυγὰς ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς γλυκείας ἀνοιξέως, αἵτινες συνεφύροντο ἔσαν ὅτε μετὰ τῶν συριγῶν τῶν ἐλαφρῶν φαιαινίδων, αἱ ὁποῖαι ταχεῖαι ὡς περ λευκοὶ καὶ ὑπερήφανοὶ κίγκοι, διέσχίζον τὴν γλαυκίνην ἐπιφάνειαν, συμπληροῦσαι μαγικῶς τὴν ὄνειρῶδη εἰκόνα τοῦ ὄλου τοπείου.

Προσῆγγιζεν ἡ τετάρτη ὥρα, ὅτε βηματισμοὶ ἐλαφροὶ ἠκούσθησαν ἔξωθι τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Παύλου. Ὁ νέος ἀνιληφθεὶς αὐτοὺς ἠγέρθη ζωηρῶς τῆς θέσεώς του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Οἱ πρὸ τινος ἔτι ἀπλανῶς τὰ περίε θεώμενοι ὀφθαλμοὶ του εἶχον προσ-

λάβει αἰφνιδίως ἀήθη ἔλλαμψιν καὶ ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ πῶς συνήθως προσώπου του εἶχεν ἀνέλθῃ ζωηρὸν ἐρύθημα.

Δὲν εἶχε προλάβει νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ὅτε αὐτὴ ἠνοίγει καὶ εἰσῆλθε ζωηρῶς εἰς τὸ ἐργαστήριον δεκαεῖς αἰτίες νεᾶνις, ἥτις μειδιῶσα ἔτεινεν οἰκείως τὴν χεῖρα εἰς τὸν Παῦλον.

Ἦτο ἡ Μαντῶ Βῆτα πασαῖ.

— Θὰ μὲ ἐπερίμενες... τῷ εἶπεν ἀπαλλασσομένη τοῦ ἐπενδύειν της καὶ ἐναποθέτουσα αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου ἔδρας τινός. Ἦργησα καὶ σὲ ἐσκεπτόμην....

— Ὀλίγον,.. ἐπιθύρῃσεν ὁ νεαρὸς ζωγράφος προσπαθῶν νὰ καταβάλλῃ τὴν συγκίνησιν ὑφ' ἧς αἰφνιδίως κατελήφθη. Ἄλλὰ τί σημαίνει... προσέθηκεν, ἀφ' οὗ ἤλθατε...

— Ἄ... κύριε Παῦλε,.. ἀνέκραξεν ἡ Μαντῶ κινουσα ἀπειλητικῶς τὸν δάκτυλόν της. Πῶς πλιν πληθυντικὸς ἀκούω,... ἂν καὶ σοῦ τὸ εἶπα ὅτι αὐτὸ δὲν μὲ εὐχαριστεῖ δόλου. Ἄς ἀφήσωμε τὴν ἐθιμοτυπίαν μεταξύ μας... Βλέπεις, ὅτι σὲ θεωρῶ παλαιὸν φίλον πλέον, καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι μὲ βλέπας αὐτὴν τὴν ὥραν ἐδῶ..

Ὁ Παῦλος δὲν ἀπήντησεν ἀλλὰ μειδιάσας ἐλαφρῶς εἰς ἐνδειξιν συγκατανεύσεως, διηυθύνθη καὶ ἀνήγειρε τὸν πέπλον, ὅστις ἐκάλυπτε τὸν ἐπὶ τοῦ ἐνός τῶν ὀκριβάντων πίνακα.

Ἡ Μαντῶ ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸν καὶ ἐπὶ τινα χρόνον ἄρωνος τὸν παρετήρει προσεκτικῶς καὶ διαφοροτρόπως.

Ὁ πίναξ ἐκεῖνος ἡμιτελής ἔτι παρίστα νευρὰν ὀρχηστρίδα ἐκτελοῦσαν γραφικοὺς βηματισμοὺς πρὸ βασιλέως τινός τῆς Αἰγύπτου.

Ἐκ τῆς ὀρχηστρίδος, ἥτις ἀπειλεῖ τὸ κύριον τοῦ ἔργου πρόσωπον, δὲν διεκρίνοντο ἢ ἡ ἀόριστος καὶ ἀσαφὴς ἰχνογραφία τῶν κεκυρτωμένων αὐτῆς νότων, καὶ μία κατατομὴ καλυπτομένη ὀλίγην ὑπὸ τοῦ βραχίονος, ὑψούντος χαριέντως τὰς πτυχὰς τῆς ἀραχνοῦφοῦς ἐσθῆτός της, καταπιπτούσης ἀφελῶς ἐπὶ τῶν γυμνῶν κνημῶν.

— Εὐγεί!... ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς μετὰ τινα χρόνον, ἡ Μαντῶ... ἡ ἐπιτυχία της εἶναι ἔξοχος!...

Ὁ Παῦλος, ὅστις ἐνησχολεῖτο εἰς τὸ νὰ παρασκευάζῃ τὰ διὰ τὴν ἐργασίαν του χρειώδη, ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς του καὶ ἀφ' οὗ τὴν παρετήρησεν ἐπὶ τινος στιγμῆς ἄφωνος:

— Οἱ ἔπαινοί σου, τῇ εἶπεν εἰς τόνον γλυκύν, ἂν ἦναι εἰλικρινεῖς, δὲν πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται μόνον εἰς ἐμέ... Ἐγὼ ὑπῆρξα διὰ

τόν πίνακα αὐτὸν ἐν ἀπλοῦν ὄργανον... τὸ ὁποῖον ἄνευ τοῦ πρωτοτύπου οὐδὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ. Δὲν κατώρθωσα τίποτε ἄλλο πλὴν μίαν πιστὴν ἀντιγραφὴν!...

— Ἔστι... ἀπεκρίθη ἡ Μαντώ... δὲν προσπαθῶ νὰ σὲ πείσω, διότι γνωρίζω πόσον εἶσαι ἐπίμονος εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς μετριοφροσύνης... Ἄλλ' εἰπέ μου εἰλικρινῶς, σὺ μόνος, ποῖον πίνακα προτιμᾷς; περισσώτερον, τὸν χορὸν αὐτὸν ἐδῶ ἢ τὴν προσωπογραφίαν ἐκείνην τῆς ἀνθοπωλίδος;

Ἄλλ' εἰπέ μου εἰλικρινῶς, σὺ μόνος, ποῖον πίνακα προτιμᾷς; περισσώτερον, τὸν χορὸν αὐτὸν ἐδῶ ἢ τὴν προσωπογραφίαν ἐκείνην τῆς ἀνθοπωλίδος;

— Ἄπο ἀπόψεως τέχνης οὐδεμία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν. Δὲν ἀρνούμαι ὅτι καὶ αἱ δύο ἔχουν τὴν σχετιεὴν των ἐπιτυχίαν, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς αἰθούσης εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τὰς ἐκθέσω...

— Δηλαδή;... ἠρώτησεν ἡ Μαντώ ὡς μὴ ἐννοήσασα καλῶς.

— Ὁ πίναξ αὐτὸς τοῦ χοροῦ θὰ κερδίσῃ πολὺ εἰς αἰθούσαν μὲ ὀλίγον φῶς, μὲ σκοτεινὰ χρώματα καὶ μεταξὺ ἄλλων πινάκων πλουσιῶν καὶ ἀρχαίων παραστάσεων. Εἰς τοιαύτην δὲμοῦ αἰθούσαν ἡ ἀνθοπωλὶς μου θὰ χάσῃ πολὺ!... Αὕτη θέλει περιβάλλον καὶ τὴν νέαν τέχνην, αἰθούσαν πάλλευκον, ἀπλετον φῶς, περιβάλλον τέλος εὐθυμον...

Ἡ νεανὶς ἐξηκολούθει νὰ ἐξετάζῃ προσεκτικῶς τὸν πίνακα.

— Καὶ ὑποθέτεις, ὅτι θὰ εὖρηξῃ τὴν τιμὴν, ἢ ὁποία τοῦ ἀξίζει;... τὸν ἠρώτησε μετ' οὐ πολὺ.

— ἴσως... ἐπιθύρυσεν ὁ Παῦλος ἐν προφανεῖ ἀγωνίᾳ, χωρὶς νὰ τὴν παρατηρῇ. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται... πιθανὸν νὰ μὴ τὸν πωλήσω.

— Ἄλλὰ;... ἠρώτησεν ἐν ἐκπλήξει ἡ Μαντώ.

— Σκοπεύω νὰ τὸν κρατήσω διὰ τὸ ἐργαστήριόν μου.

Ἡ Μαντώ ἐστρεψε ζωηρῶς καὶ ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸ αἶτιον τῆς τοιαύτης παραδόξου πρὸς ἀποφάσεώς του, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἐπ' αὐτῆς ὑψουμένου τῶρα παθητικοῦ τοῦ ζωγράφου βλέμματος, ἡ φρασίς ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς καὶ ἀσυναίσθητος ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Μετὰ τινος ἔτι στιγμῆς, ὁ Παῦλος ὥσει ἐπιθυμῶν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀμηχανίαν ἐκείνην εἰς ἣν ἀμφοτέροι κατενόουν, ὅτι εὐρίσκοντο:

— Εἶναι ἀργὰ, εἶπεν. Ἀσχίζομεν τὴν ἐργασίαν μας;..

— Ναί... ἀπήντησεν ἡ Μαντώ. Εἶναι ἀργὰ καὶ εἰς τὰς εἰς θὰ ἔλθῃ ἢ μὲς νὰ μὲ πάρῃ... καὶ διηυθύνθη βραδέως πρὸς τινα γωνίαν τοῦ δωματίου, ἐνθα δύο μακρὰ παραπετάσματα συνηνωμένα ἐν τῷ μέσῳ, ἀπέτελλον μικρὸν θαλαμίσκον.

Δὲν ἐχρειάσθη μακρὸν χρόνον, ἵνα ἀποβάλλῃ τὰ ἐνδύματά της. Καὶ πάγγυμνος πλέον περιβλήθη τὴν λαφρῶς ροδίνην ἀραχνοῦφῃ δὲ ἐσθῆτά της δοχηστρίδος, ἣν διετοίκαλλον μικροὶ ἀνθέων κάλυκες χρυσοῦ ἐνυφασμένοι. Μεθ' ὃ διευθετήσασα ταχέως καὶ ἐπιδεξίως τὴν κόμμωσίν της καὶ ἀναδέσασα αὐτὴν τεχνήντως εἰς κομψὸν κεκρούφαλον ἐπέθεσεν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ της μετώπου εἰδὸς τι ἀρχαίου κράνου ἐκ μίλτου, ὕπερ διεκόσμου πολλὰ πλοῖ σίχοι μεγάλων ψευδῶν σμαράγδων.

Καὶ τότε πρὸ τοῦ μεγάλου κατόπτρου κατοπιριζομένη, ἀδιοθαυμάζομένη ἐπὶ τῇ ταχείᾳ ἐκείνῃ μεταβολῇ τοῦ θελκτικοῦ της συνόλου, ἠσθάνθη ὅτι χαρὰ ἀρρητος ἐπλημμύσει τὴν καρδίαν της, ἐξσελίξεν αὐτήν, ὡς νικητῆς ἐν θριάμβῳ, πρὸ τῆς ὁποίας ἐξηλείφεται πᾶν ἴχνος ἐναπομεινάσης ἔτι συστολῆς καὶ δισταγμοῦ καὶ ὠχρία πᾶν ἀόριστον αἶσθημα ἐνστίκτου αἰδοῦς πρὸ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ἡ χάρις καὶ ἡ ἐντέλεια τῆς μεταμορφώσεώς της θὰ ὑπερβῶναι αὐτὴν πᾶσαν τοῦ καλλιτέχνου προσδοκίαν.

Ἐξῆλθε τοῦ προχείρου ἐκείνου καλλυνητοῦ καὶ προὐχώρησεν ἐλαφρῶς σύρουσα μετὰ προσοχῆς τοὺς γυμνοὺς αὐτῆς πόδας ἐπὶ τοῦ παχέος τάπητος καὶ ὑψοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν μακρὰν αὐτῆς ἐσθῆτα, ἐν ᾗ διὰ τῆς ἐτέρας ὑπεβάσταζε τὴν βαρεῖαν καὶ δυσχερῶς πως ἰσορροποῦσαν κόμμωσίν της. Διὰ ταχέως βλέμματος ἐθιώρησε τὴν συγκίνησιν τοῦ ἐν σιγῇ θεωμένου αὐτῆν καλλιτέχνου. Προὐχώρησε βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς, ὡς ἀληθῆς θέαμα τῶν χρόνων ἐκείνων, ὑπερηράτως διευθυνομένη, ἵνα καταλάβῃ τὸν χρυσοτεκτον αὐτῆς θρόνον!...

— Σήμερον δὲν εἶμαι εὐχαριστημένη μὲ τὸ κτένισμά μου... ἐπιθύρυσεν εἰς τὸνον προσανοῦς δυσαρρεσκείας.

— Κάθησε, ... ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, θὰ σοῦ τὸ διορθώσω.

Ἡ Μαντώ ἐκάθησε μέσῳ τοῦ δωματίου ἐπὶ μικροῦ σκίμποδος ἀνέχουσα ἐπὶ τῶν γονάτων της τὰς μικρὰς πτυχὰς τῆς διαφανοῦς της ἐσθῆτος. Καὶ ὁ ζωγράφος λαβὼν καρτίδας καὶ ἐπιχούρους περόνας, διηυθίτησεν ἐπιτηδείως τὴν πλοισίαν αὐτῆς κόμην, ἐπιτρέπων νὰ καταπίπτωσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου της μακροὶ τινες πλόκαμοι, οὓς κατόπιν ὑψώσας περιέπλεξεν εἰς τὰ ἐκ τοῦ κράνου προέχοντα ἀρτήματα.

— Καὶ τώρα ἐτοίμη!... ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Μαντώ ἐγειρομένη... Εἶμαι κτενισμένη κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν τῆς Μέμφιδος!...

Ἠγέρθη καὶ προὐχώρησε βήματά τινα, ἀλλ' αἴφνης ἔστη καὶ ἔβαλε μικρὰν κρυγήν:

— Ἄ!... ἔλησμόνησα τὴν ζώνην μου!... ἀνέκραξεν.

Ὁ Παῦλος μετέβη, ἵνα τὴν κομίση καὶ μὲ χεῖρας ὑπηρεμούσας ἐκ συγκινήσεως περιέζωσεν αὐτὴν περὶ τὴν λεπτὴν τῆς νεάνιδος ὄσφυν ἐπὶ τῆς διαφανοῦς ἐσθῆτος, ἥστινος ἤπλωσεν ἐπιμελῶς τὰς πτυχάς.

— Βλέπεις;... τῇ ἐξήγησε κατόπιν, αἱ ἐκ τῶν ὤμων κατερχόμεναι λωρίδες εἶναι δύο πρόσθετοι χειρίδες, τῆς ἄκρας τῶν ὀπλοίων ἐκράτουν αἱ χορεύτριαι καὶ αἱ ὀποῖαι ἐχρησίμευον εἰς τὰς στάσεις των συμφώνως μὲ τοὺς βηματισμούς των καὶ τὸν ρυθμὸν τῆς μουσικῆς...

Μειδιῶσα ἡ Μαντῶ ἔλαβε τὴν ὑποδειχθεῖσαν στάσιν. Καὶ κεκλιμένη ὀλίγον, κυρτοῦσα τὴν ὄσφυν ἐν εἶδει τόξου, μὲ ἄρρητόν τινα χάριν τῶν κνημῶν, ὑποδηλοῦσαν ἀόριστον ἐπὶ τὰ πρόσω κίνησι, ἀπειτέλασεν ἐν μιᾷ στιγμῇ θαυμασίαν σκιαγραφίαν χαρῆς ὀρχηστρίδος τῆς Νειλώτιδος χώρας.

Στιγμαί τινες διέφρευσαν ἐν σιγῇ ἀπολύτῳ· στιγμαὶ ἀληθοῦς ἐξάρσεως διὰ τὸν Παῦλον, ὅστις ὡς ἐξ ὄνείρου ἀνατήσας πρὸ τοῦ αἰθερίου θαίνου ἐμψύχου ἀγάλματος, ἠεθάνετο τὴν ψυχὴν του καταβιβρωσκιμένην ὑπὸ τῆς ἐνθουσιώδους καὶ πανάγνου ἐκείνης φλογὸς τοῦ ἀληθοῦς καλλιτέχνου, παρὰ τῷ ὀποίῳ τὸ ἐνθεον κάλλος δὲν προκαλεῖ πλέον τὴν ἠδυπάθειαν, ἀλλὰ θρησκευτικὴν συγκίνησιν ὀλοσχερῶς δεσμεύουσιν τὴν ψυχὴν καὶ ὑπαγορεύουσιν αὐτῇ τὴν ἀνάγκην τῆς δημιουργίας διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν παρομοίου τύπου κάλλους, κάλλους ἔτι μᾶλλον ἐξιδανικευθησομένου ἐκ τῆς συνεργασίας της.

Μὲ τὸν λογισμὸν ἔξ ὀλοκλήρου κατειλημμένον ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ, ἰπτάμενον πρὸς τοὺς αἰθερίους ἐκείνους κόσμους τῶν Μουσῶν, ἐν οἷς ἐγαλοικῆθησαν τόσαι περίπυστοι ἐνδόξων ἀνδρῶν πλειάδες καὶ ἐνεπύσθησαν τόσα ἀριστοτεχνήματα τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἀσυνειδήτως πως κινούμενος ἐκόμισε στηρίγματα τινὰ, ἅτινα μετὰ προσοχῆς ἐτοποθέτησεν ὑπὸ τοὺς προτεταμένους γυμνοὺς τῆς νεάνιδος βραχίονας.

Καὶ κατόπιν ἰλιγγιῶν, μεθύων ἐκ τοῦ πρὸς τὴν τέχνην πάθους του, ἀνέλαβε τὸν χρωστήρα καὶ ἔσπευσε πρὸς τὸν ὀκρίβαντα, ὅπως ἀπεικονίσῃ ἐπὶ τῆς ἀψύχου ἐκείνης ὀθόνης πᾶν ὅ,τι ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ του πρὸ τοῦ ἠβῶντος ἐκείνου καὶ θελκτικῆς σινόλου τοῦ ἐγειρομένου πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, τὸ δημιουργὸν πνευμά του εἶχε δυνηθῆ νὰ συλλάβῃ καὶ ἀναδείξῃ εἰς τὸ τέλειον, τὸ ἰδεῶδες!...

VIII

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ Μαντῶ παρέμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ὡς ἀληθὲς ἐνσαρκον ἀγαλμα, ἐν ᾧ ὁ Παῦλος μετὰ θέρηης καὶ ἀληθοῦς πυρετοῦ παραδεδομένος εἰς τὰ ἀπόρητα τῆς τέχνης του, προσεπάθει νὰ ἀποδώσῃ ἐπὶ τοῦ πίνακος πᾶν ὅ,τι τέλειον καὶ περικαλλὲς ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ ζῶντι ἐκείνῳ πρωτοτύπῳ ἀπεθαύμαζεν. Δὲν ἐκινουῦντο αὐδὲ ὀμίλλουν, ὡσεὶ ἀμφοῖτεροι ἐφοβοῦντο νὰ ἐγκοταλείψωσι τὰς θέσεις των ἢ νὰ κινήσωσι τὰ χεῖλη των, μὴ ἢ ἀγνή γοητεία τῆς καλλιτεχνικῆς των συγκινήσεως ὀχρηάσῃ καὶ ἀλλοιωθῆ πως ἐκ τῆς πεζότητος, ἥτις θὰ ἐγεννάτο ἐπὶ τῇ ἐπαναπτώσει των εἰς τὸν κόσμον τῆς πραγματικότητος.

Ἄλλ' ὁ χρόνος παρήρχετο ταχέως καὶ ἡ κόπωση καταλάμβανε ἀμφοτέρους.

Μὲ τὸ πρόσωπον ὀχρὸν καὶ καταβλημένον πως, μὲ τινὰς ρυτίδας ἀορίστως σημειουμένας ἐπὶ τοῦ μετώπου του ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῆς διηνεκοῦς ἐκοτάσεως, εἰς τὴν οὕτω ἐκονοίαν εἶχε βυθισθῆ, ὁ Παῦλος πρῶτος ἐγκατέλειπε τὸν χρωστήρα του.

— Φθάνει διὰ σήμερον... ἐμψύρισεν. Θὰ ἐκουράσῃς πολὺ...

Ἡ Μαντῶ δὲν ἀλήνησεν. Ἡ κεφαλή της ἦτο βαρεῖα καὶ ἠσθάνετο τὰ μέλη της αἰμοδιῶντα ἀλγεινῶς. Τῇ ἐφαίνετο, ὅτι οἱ πόδες της δὲν ἤγγιζον τὸ δάπεδον πλέον, ἀλλ' ὅτι εὗρισκετο ἐπὶ ἐδάφους ἀσταθοῦ καὶ διαρκῶς κλονημένου.

— Ἐνδύσου γρήγορα... τὴν συνεβούλευσε μετὰ στοργῆς ὁ Παῦλος. Θὰ κρυώσῃς...

Διησθένθη εἰς τὸν θαλαμῖακον καὶ μεθ' ἱκανὸν χρόνον ἐπινηλθὲ βραδέως βαδίζουσα καὶ ἐξηνητλημένη.

SISMANOGLIO MEGARO

Ὁ Παῦλος καθήμενος πρὸ τοῦ παραθύρου ἐκάπνιζεν. Ἡ Μαντώ ἐρόφθη νοχελῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντροῦ καὶ ἐξέβαλε βαθὺν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Κρουώνεις... τῇ εἶπεν ὁ Παῦλος. Τὸ ὑποθέτω, διότι εἶσαι ὠχρά...

— Ὀλίγον, ἐπιθύρισε ἡ Μαντώ. Ἀλλὰ περισσότερον εἶμαι κουρασμένη.

Ὁ Παῦλος ἐξηφανίσθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐπανήλθε φέρων ἄδρον κάλυμμα, δι' οὗ περιέβαλε τὸ λεπτὸν τῆς νεάνιδος σῶμα.

— Τώρα θὰ ζεσταθῆς... ἐπιθύρισε μετὰ τινα χρόνον. Φοβοῦμαι μὴ πάθης τίποτε... καὶ ὅταν συλλογίζωμαι, ὅτι ὅλα αὐτὰ πρὸς χάριν μου!... Πόσον εἶσαι καλὴ Μαντώ πρὸς ἐμέ!... προσέθηκε ταπεινῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐκείνη τῷ ἀπεκρίθη δι' ἑνὸς θερμοῦ βλέμματος καὶ διὰ τινος ἐπιχαρίτου τῆς χειρὸς τῆς κινήσεως τῷ ὑπέδειξε τὴν παρ' αὐτὴν θέσιν.

Ὁ Παῦλος διημεθύνθη βραδέως καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῇ.

Ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ τινος ἐξαφανισθῆ καὶ μακρὰν ὄπισθεν τῶν χθαμαλῶν λόφων καὶ ἐλαφρὰ τινα χρυσοφύθρα νεφύθρια, ἐκ τῆς δύσεως ὁρμώμενα καὶ τῆδε κακέϊσε ἀπαλῶς ἐπὶ τῆς ἑσπερίας σῆρας φερόμενα, διασκέδαζον ἐπὶ τοῦ ἀμαυροῦ ὀρίζοντος ἀορίστους φωτεινὰς ἀντινακλάσεις. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὁλοὴν ὑπεχώρει, ὠχρά, ἐσβέννυτο καὶ ἡδὺ τι σκιαφῶς περιέβαλλε τὴν φύσιν ἠρέμα, ἤτις, ὡς φιλάρεσκος παρθένος, παρεδίδοτο τὴν ὥραν ἐκείνην ἡδυπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἑρέβου. Σκιαὶ μυστηριώδεις διεγράφοντο ἀπανταχὺ καὶ ὁ ζοφερός τῆς νυκτὸς πέπλος βαρέως πίπτων ἐκάλυπτε πλείοτερον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τὰ πέριξ.

Αἱ φαινὰ καὶ οἱ θόρυβοι εἶχον ἤδη παύσει καὶ μέσῳ τῆς κυριαρχούσης ὁλοῦν αἰγῆς ἤκούοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ συριγμοὶ τῶν ἀεμοπλοίων, εἰς οὓς ἐνίοτε συνεφύρετο μακρόθεν φερομένη ὑπὸ νοθηρᾶς τινος ἀνέμου πνοῆς, ἡ φωνὴ καλλιγώνου τινὸς μουεζζίν προσευχομένου ἀπὸ τῆς κορυφῆς ὑψηλοῦ τεμένους.

Εἰς τὸ ἀμφίβολον φῶς τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Παύλου, εἰς ὃ μόλις διεισέδυε τὸ ἐξω γλυκὺ εἶναι λυκόφως, ἡ Μαντώ πρὸ τῆς περιβλοῦσθαι αὐτὴν σιγῆς, ἀπεροφημένη ὑπὸ μυρίων σκέψεων, αἵτινες ἀνεκυκλώνον ἐν τῇ κεφαλῇ τῆς καὶ τὴν ὑπέβαλλον εἰς σκληρὰν δοκιμασίαν, κατακεποννημένη εἶναι ἐκ τῆς μακρᾶς ἀκινήσεως τῆς ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ, ἐκλινεν ἀσυναίσθητως τὴν ἑρταινήν τῆς κεφαλῆς στηρίζασα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ παρ' αὐτὴν σιγῶντος νέου.

— Τί ἔχεις Μαντώ;... τὴν ἠρώτησε τέλος ὁ Παῦλος εἰς τόνον φωνῆς, ὃν καθόιστα μᾶλλον γλυκὺν ἢ συγκίνησις του.

— Τίποτε!... ἐπιθύρισε ἡ νεάνις, χωρὶς νὰ κινηθῆ τῆς θέσεώς της.

— Τίποτε;... ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος. Ὅχι!... Δὲν μοῦ λέγεις τὴν ἀλήθειαν... καὶ αὐτὸ μὲ δυσαρεστεῖ, ὅσον οὐδέποτε δύνασαι νὰ φαντασθῆς.

Ἡ Μαντώ, προσέθηκε μετ' ὀλίγον διὰ παλμώδους φωνῆς. Γνωρίζομεθα ἀπὸ ἐνὸς σχεδὸν ἔτους καὶ χάρις εἰς τὴν προστασίαν σου, εἰς τὴν φιλίαν σου, εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύεις πάντοτε δι' ἐμέ, ἕνα πτωχὸν καὶ ἀπροστάτευτον νέον, δὲν σοῦ τὸ ἀποκρύπτω καὶ σοῦ τὸ ἐπαναναμβάνω, ὅπως πολλάκις σοῦ τὸ εἶπα, αἰσθάνομαι δι' ἐσὲ ἕνα σεβασμὸν τόσῳ μεγάλον, μίαν τόσῳ ἀπεριόριστον εὐγνωμοσύνην... Ἐν αἰσθημα τόσῳ ἀόριστον καὶ ἀσαφές, διὰ συνέμα τόσῳ εἰλικρινές, καὶ βαθύ, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω καλῶς, τὸ αἰσθάνομαι ὅμως τόσῳ βαθέω; εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὥστε, ὅταν σὲ βλέπω τόσῳ λυπημένην καὶ μελογχολικὴν, σὺ ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ εἶσαι πάντοτε φαιδρὰ καὶ εὐτυχῆς, αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ τὴν λύπην αὐτὴν, τὸν πόνον αὐτόν, ὃ ὁποῖο, μοῦ φαίνεται, ὅτι βαρύνει τὴν καλὴν σου ψυχὴν, ὡς νὰ συμμετέχω τῆς λύπης σου, νὰ συμπάχω καὶ ἐγὼ μιζῆ σου... Διατί λοιπὸν νὰ μοῦ ἀποκρύπτῃς τὴν αἰτίαν αὐτὴν τῆς λύπης σου;... Δὲν κατώρθωσα λοιπὸν ἀκόμη, νὰ γίνω ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης σου, ὥστε νὰ μὴ με θεωρῆς πλέον ὡς ξένον, ἀλλ' ὡς εἰλικρινῆ σου φίλον, εἰς τὸν ὅποιον ἀφόβως νὰ ἔμπορῆς, νὰ ἐμπιστευθῆς τὸν πόνον σου... τῆς στενοχωρίας σου;...

— Εἶσαι κακός, πολὺ κακός, Παῦλε, νὰ ἡμιλῆς τοιοῦτοτρόπος, ἐπιθύρισε ἡ Μαντώ. Πάντοτε, μοῦ φαίνεται, ὅτι σὲ ἀπέδειξα πόσον σὲ θεωρῶ φίλον, τὸν μόνον εἰλικρινῆ φίλον μου, ἀφ' οὗ κανένας ἄλλος δὲν ἔχω, διότι εἰς κανένα δὲν συνήντησα τὰ εἰλικρινῆ καὶ ἀπροσποίητα αἰσθήματα ποῦ εὐρον εἰς ἐσὲ... Εἶμαι μελογχολική... ναι, τὸ παραδέχομαι. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ τὰς θλίψεις μου;... Διὰ νὰ σὲ λυπήσω, διὰ νὰ ὑποκλέψω τὴν χαρὰν σου;... Εἶσαι πτωχός, ἀλλὰ καὶ εὐτυχῆς, τόσον εὐτυχῆς μὲ τὴν τέχνην σου!... Αὐτὴ ἀποτελεῖ ὅλην σου τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συγκεντρώνει σήμερον τόσας τοῦ μέλλοντός σου ἐλπίδας... Ὡ, μὴ τὸ ἀρνηθῆς!... ὅταν ἐλπίζῃ τις εἶναι πάντοτε εὐτυχῆς!...

— Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, Μαντώ, ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος ζωηρῶς. Σὺ μὲ τρομάζεις ἀπόψε... Πρώτην φοράν σὲ ἀκούω νὰ ἡμιλῆς μὲ ἰσὴν ἀπογοήτευσιν... Εἶσαι λοιπὸν πρόγματα δυστυχῆς;... Δὲν ἔχεις λοιπὸν καὶ σὺ ἐλπίδας καὶ δὲν διαβλέπεις εὐτυχίαν εἰς τὸ μέλλον σου, ἀφ' οὗ περιβάλλεσαι ἀπὸ τόσην ἀπογοήτευσιν;... Τόση λοιπὸν εἶναι ἡ πικρία σου πρὸς τὴν ζωὴν, τόση ἡ

ἀπογοήτευσίς σου, ὥστε νὰ ὠχριοῦν καὶ νὰ ξεφραγίζονται τόσα χρυσὰ ὄνειρα, τὰ ἅπια εἰς τὴν ὠραίαν καὶ ἀμέριμον αὐτὴν ἡλικίαν σου, σὺλλάμβανονται μόνον;...

Βαθὺς στεναγμὸς πλήρης πόνου καὶ μεμψιμοιρίας τὸν διέκοψεν αἰφνιδίως. Ἡ νεανίς ἔκυψε τὴν ὠραίαν τῆς κεφαλὴν καὶ ἀπέμαξε τοὺς πλήρεις δακρῦων μεγάλους ὀφθαλμούς της.

Ὁ Παῦλος ἐν τὸ μὸς πῶς ἤρασε τὴν χεῖρά της καὶ θλίβων αὐτὴν ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του:

— Μαντώ!... Μαντώ!... ἀνέκραξεν. Εἰπέ μου, τί ἔχεις... Σὲ παρακαλῶ, θερμῶς, Μαντώ... σὲ ἰκετεύω... Τί ἔχεις σήμερον;... Τί σὺ συνέβη;... Εἰπέ μου τὸν πόνον σου... τὸν πόνον αὐτὸν τὸν βαθὺν ποῦ σοῦ παραύσει τὸ στήθος, ὡς εἰς ἕνα φίλον σου... εἰς ἕνα ἡλίον, ὁ ὁποῖος γνωρίζεις, πιστεύω, πόσον σὲ σέβεται, πόσον σὲ ἐκτιμᾷ... Εἰπέ μου Μαντώ, τί ἔχεις;...

Ἐκείνη ἔψωσε τὸ δακρῦορεκτον βλέμμα τῆς ἐπὶ τοῦ νέου καὶ ἀέγνωσεν ἐπὶ τῆς εἰλικρινοῦς ἐκείνης μορφῆς τσαυτὴν ἀπροσδόκητον καὶ ἄδολον συγκίνησιν, ὥστε δὲν συνεκρατίθη πλέον.

Ἀρῆκεν ἐλευθέρως τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του καὶ εἰς τόνον ἐκφραζοντα σαφῶς ἄλασαν τὴν βαθεῖαν ἀπογοήτευσιν τὴν κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν της:

— Εἶμαι δυστυχής!... Παθλε... δυστυχής, ναί... πολὺ δυστυχής!... ἐφιθύρισα. Πιστεύσον με... πόσον ὑπερέω!... Τοὺς γονεῖς μου αἰσθάνομαι, ὅτι δὲν τοὺς ἀγαπῶ, διότι καὶ αὐτοὶ οὐδέποτε ἠσθάνθησαν δι' ἐμέ καὶ τὴν μικροτέραν στοργὴν καὶ τὸ ἐλάχιστον αἰσθημα... καὶ αὐτὸ τὸ ἐννοῶ καλῶς, μοῦ τὸ ἀποδεικνύουν καθ' ἐκάστην διὰ τῆς ἀδυσφορίας των, τῆς ἀτοργίας των... τὸ περιβάλλον τῆς οἰκίας μας μὲ τρομάζει... μοῦ φαίνεται μισητὸν, τὸ φοβοῦμαι!... Ὅλοι ὅσοι εἰσέρχονται εἰς αὐτὴν εἶναι ὑπερόβουλοι ἄνθρωποι... καὶ εἰς τὰ βλέμματά των, μοῦ φαίνεται, ὅτι διακρίνω μίαν εἰρωνείαν, μίαν προσποίησην, ἕνα χλευασμὸν, ὡς νὰ μοῦ λέγουν: «Ἐρχόμεθα διὰ νὰ διασκεδάσωμεν, ὅσον ἠμποροῦμεν περισσότερο,... διὰ νὰ σὰς περιφρονήσωμεν αὐριον!...» Κανεῖς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν τρέφει εἰλικρινῆ πρὸς ἡμᾶς αἰσθήματα καὶ ὅλοι προσποιῶνται τὸν φίλον, ἐν ᾧ πραγματικῶς μόνον κόλακες εἶναι.

Ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἐπροικίσθη μὲ ὀξυδέρκειαν, ἡ ὁποία μὲ κατέστησε δυστυχῆ, ἀπετέλεσε τὴν δυστυχίαν μου... διότι μοῦ ἐτίρεψε νὰ διακρίνω τόσας ἀθλιότητας, τὰς ὁποίας θὰ ἤμην εὐτυχής νὰ μὴ ἀπεκαλύπτὸν ποτε καὶ νὰ ἔζω ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῶν ὡς τόσοι ἄλλοι... Μὲ ἐξελάμβανον ὡς

μικρὰν, ὡς παιδίον ἀκόμη καὶ ἐγὼ παρετήρουν πάντα ὅσα ἐξετυλίσσοντο περὶ ἐμέ... Ὁ πατήρ μου εἶναι μία φύσις πλήρης ἐλαττωμάτων· ἴσως κατὰ βίθος νὰ μὲ ἀγαπᾷ... ἀλλ' ἡ στοργὴ του πρὸς ἐμέ εἶναι τόσον ἀνίσχυρος καὶ ἀσθενής, ὥστε καταπνίγεται πρὸ τῆς σκέψεως, πῶς νὰ διέλθῃ εὐχαριστότερον τὰς ὥρας του...

Ἡ μητέρα μου... ὦ... ἐκείνη!... ἴσως καὶ νὰ μετανοῇ σήμερον, διότι μὲ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον, ἴσως νὰ μὲ θεωρῇ ἐμπόδιον εἰς τὸν βίον τὸν ὁποῖον θέλει, ἐπιθυμεῖ τόσον νὰ διέρχεται... Οὐδέποτε ἐγνώρισα τὰς θωπείας της, παρὰ μόνον μίαν ἐπίπλαστον καὶ ψευδῆ στοργὴν, διὰ τῆς ὁποίας μὲ περιβάλλει ἐνίστε χάριν τῶν ξένων βλεμμάτων... καὶ ἀφ' ἧς ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν μου περιστοιχίζομαι ὑπὸ ξένων προσώπων... ὑπὸ παιδαγωγῶν ξένων, διεφθαρμένων καὶ πλήρων ἐλαττωμάτων, αἱ ὁποῖαι ἀντὶ νὰ μὲ ἠθικοποιήσουν καὶ νὰ μὲ μορφώσουν, θὰ ἦσαν ἱκαναὶ νὰ μὲ καταστρέψουν διὰ παντός, ἐὰν καθὼς σοῦ εἶπον, ἀπὸ πολὺ μικρᾶς ἡλικίας δὲν ἀντελαβανόμην τὰ πάντα.

Εἶμαι πολὺ δυστυχής... διότι στεροῦμαι καὶ ἰκεῖνου, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ πτωχοτέρα κόρη ἔχει: τῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης τῶν γονέων της, διότι αἰσθάνομαι, ὅτι κανεῖς δὲν φροντίζει δι' ἐμέ, ὡς ἐὰν ἤμην βάρος εἰς αὐτοὺς, ὡς ἐὰν τοὺς ἠνώχλων διαρκῶς...

ὦ!... πῶς ἠθέλα νὰ φύγω... νὰ φύγω μακριὰν, νὰ ζήσω πτωχή... ἀλλ' ἂν μὴ βλέπω ὅσα βλέπω... ὅσα προσποιῶμαι ὅτι δὲν βλέπω, νὰ μὴ παρατηρῶ τὴν προσποίησιν αὐτὴν εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων ὄσοι μᾶς πλησιάζουν... νὰ μὴ ἀκούω εἰρωνίας κολακείας... νὰ ζήσω μακριὰν... νὰ λησμονήσω τὸ λαρεῖόν μου, τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν... νὰ μὴ ἔχω πλέον ἀναμνήσεις... ὦ!... πόσον θὰ ἤμην τότε εὐτυχής!...

Ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν λευκῶν χειρῶν της καὶ ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— ὦ!... Μαντώ!... ἐφιθύρισε μετ' ὀλίγον ὁ Παῦλος εἰς τόνον γλυκύν, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀμέτοχον σοβαρότητος καὶ στοργῆς. Δὲν ἔχει δίκαιον νὰ κλαίῃ, νὰ ὑποφέρῃ τόσον καὶ νὰ ἀπογοητεύσῃ τελείως. Ἄς ἐλπίζωμεν πάντοτε, ἔστω καὶ ἂν αἱ συνθήκαι τοῦ βίου μας εἶναι θλίβεραὶ καὶ ζῶμεν εἰς περιβάλλον ἀδιάφορον πρὸς τὰ αἰσθηματά μας, ἀστοργόν, σκληρόν!... Πρέπει νὰ ἐλαμβάνωμεν τὴν ζωὴν ὁποῖα ἀληθῶς εἶναι, μετὰ θάρρους καὶ τόλμης, καὶ νὰ μὴ ἀναπαριστῶμεν αὐτὴν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ὡς τὴν ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχὴ μας... Πρέπει νὰ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ὑπάρχουν καὶ καλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἴσως δυνηθοῦν μίαν ἡμέραν νὰ φανοῦν εἰς ἡμᾶς

χρήσιμοι, νὰ ἐννοήσουν τὰ αἰσθήματά μας καὶ νὰ μᾶς βοηθήσουν. Πάντοτε ὀφείλομεν νὰ τρέφωμεν ἐλπίδας, διότι χωρὶς ἐλπίδας ὁ βίος μας ἀποβαίνει ἀβίωτος, καθίσταται ἀφόρητον ἄχθος, τὸ ὁποῖον ἀδυνατοῦμεν νὰ φέρωμεν μέχρι τέλους, καὶ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἀνατείλουν καὶ δι' ἡμᾶς ἡμέραι εὐτυχέστεραι...

»Ναί... ἔχεις δίκαιον... εἶναι σκληρὸν ἡ παιδικὴ μὴς ἡλικία νὰ διέρχεται μέσφ θλίψεων καὶ δακρύων καὶ στεναγμῶν ἡ γλυκυτέρα αὐτὴ ἡλικία τοῦ βίου μας, χωρὶς νὰ μᾶς ἐγκαταλείπη προσφιλεῖς ἀναμνήσεις, μὲ τὰς ὁποίας νὰ παρηγορούμεθα κυτόπιν, διὰν θὰ περιβαλλώμεθα ὑπὸ μεγαλειτέρων μεριμνῶν καὶ θὰ κύπτωμεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν... Ἄλλὰ μήπως σὺ μόνον, Μαντιῶ, ἔχεις θλιβεράς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας;... Μόνον σὺ, τὸσον νεὰ ἀκόμη προοῖ εἰσεέλθης εἰς τὸν κόσμον αὐτόν, τὸν ὁποῖον νομίζεις, ὅτι ἐβαρύνθη; ἤδη, πιστεύεις, ὅτι εἶσαι δυστυχής;...

»Πόσον ἀπατάσαι, Μαντιῶ,... καὶ πόσον θὰ παρηγορήσω ἐὰν ἐγνωρίζεις πόσαι ὑπάρξεις εἶναι δυστυχέστεραι σου... εἶναι πράγματι δυστυχής!... Ἄλλὰ ὁποίας ἀναμνήσεις διετήρησεν ἐγὼ ἀπὸ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, αἱ ὁποῖαι νὰ δύνανται σήμερον νὰ μὲ παρηγορήσουν, ἀφ' οὗ εἰς οὐδὲν πλέον, καθὼς γνωρίζεις, μοῦ χρησιμεύουν, παρά διὰ νὰ καθιστοῦν πικροτέρας τὰς σημερινὰς τῆς ζωῆς μου συνθήκας;... Ἄν σὺ ὑπῆρξες δυστυχής ὡς πρὸς τὴν στοργὴν τῶν γενέων σου, δὲν φαντάζεσθαι τὴν ἰδικὴν μου ἀπογοήτευσιν καὶ πικρίαν, ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασα ὅλας αὐτὰς τὰς θλίψεις τοῦ μητρικοῦ ἔρωτος καὶ τῆς πατρικῆς στοργῆς καὶ ὁ ὁποῖος ἰσχυρῆσθαι τόσφ σκληρῶς καὶ ἀώρως αὐτῶν, καὶ μετ' αὐτῶν ἀτάσης μου τῆς εὐτυχίας ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου;.. Μήπως δὲν γνωρίζεις πῶς ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου τῆς ἀπολύτου εὐδαιμονίας μου, εὐδαιμονίας τὴν ὁποίαν φανταζόνην ἀτέρμονα, ἀτελεύτητον, ἀπεριόριστον, κατέπεσα εἰς ἄβυσσον δυστυχίας ἀγρίας καὶ στιγμῆς καὶ εὐρέθην αἰφνιδίως, ὡς ἐν ὄνειρῳ, ἔρημος καὶ ἐγκαταλειμμένος, ἀπροσπάτεντος, ὄρφανός, ἔρμαιον τῆς φθορᾶς μου εἰμασμένης;... Μὲ πόσους ποταμούς δακρύων ὀφείλω ἀλλά γε ἐγὼ νὰ ὑγράνω τὴν ἐπίπονον αὐτὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς μου, τὴν δύσβατον καὶ μαρτυρικὴν αὐτὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν μοῦ προώρισεν ἡ σκληρὰ μου τύχη ἂν σὺ, προοῖ εἰσεέλθης εἰς τὸν κόσμον, προοῖ γνωρίσης εἰς τὰ θέληγτραί του καὶ τὴν ἀντίστροφον ὄψιν του, ἐβυθίσθης εἰς κόσιν ἀπογοήτευσιν καὶ ἀτελεισίαν καὶ ὑγράνεις σκληρῶς μὲ τὰ δάκρυά σου τὰ ρόδα ἐκεῖνα τῶν ὀκαρῶ ἀνοίξεών σου, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε μόνον νὰ σὲ μεθύουν μὲ

τὴν εὐωδίαν των καὶ νὰ σὲ βανκιλοῖν διαρκῶς μὲ χυρᾶ ὄνειρα βαδίζουσιν ἐπὶ τῆς μυστηριώδους αὐτῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ραίνουν μὲ τὰ πέταλά των!...

»Πόσα ὑπέφερον, εἰς ὁποίας δοκιμασίας δὲν ὑπεβλήθην, πόσας πικρίας δὲν ἐγείθην καὶ πόσας ταπεινώσεις δὲν ὑπέστην;... Πόσα δάκρυα δὲν ἔχυσα καὶ ὁποίας φρικώδεις νύκτας ἀπογοητεύσεως σκληρῶς καὶ ἀγρίας δὲν δὴλθον;... Ἄλλὰ ὑπέμεινα ὅλα καρτερικῶς καὶ ἀνειμετώπισα πάντοτε τὰς ἀγρίας τῆς τύχης μου ἐπιδρομαῖς μετὰ θάρρους καὶ τόλμης... Πρὸς πᾶσιν νὰ ἐξοικιαθῶ μὲ τὴν νέαν μου τύχην καὶ κατώρθωσα νὰ μειδῶ ἀπαθῶς πρὸ τῆς θείλης, ἧτις τόσφ αἰφνιδίως ἐπέκλησεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου... Διότι ἤντιλον πάντοτε θάρρος, ἐκ τοῦ προῖ μου ἀγνώστου μέλλοντος, διότι εἰς αὐτὸ καὶ μόνον διέβλεπον ἔκτοτε ἐλπίδας καὶ ἠλπίζον παντοῦ, ὅτι ὁ κόσμος ὅλος δὲν εἶναι μογθηρὸς καὶ κακεντρέχης, καὶ δόλιος καὶ συκοφάντης καὶ πανούργος... καὶ ἠλπίζον, ὅτι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου θὰ συνήντιων ὑπάρξεις ἀγνῶς καὶ εὐλακινεῖς, ὑπάρξεις μὲ αἰσθήματα ὡς τὰ ἰδικά μου, ὑπάρξεις ὡς τὰς συνελάμβανεν ἡ φαντασία μου προοῖ δοκιμασθῆ τὸσον ἀγρίας, ὑπάρξεις τέλος μετὰ τῶν ὀπείων νὰ δύναμαι νὰ συνεννοηθῶ, νὰ ἐννοῦν τὴν γλώσσαν τῆς ψυχῆς μου, καὶ πλησίον τῶν ὁποίων νὰ εὕρισκον τὴν λήθην τοῦ σκληροῦ μου παρελθόντος!...

Ἡ Μαντιῶ μὲ βλέμματα δακρύρορα ἤκουε συγκεκριμένη, προσεκτικῆ, ἀφρονος...

— Καὶ συνήντησες κινούτους ἀνθρώπους;... τὸν ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας.

Ἐνός ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀποφεύγων τὰ βλέμματά της:

— Ἐλπίζω... ἔλπίζω, ὅτι θὰ συναντήσω,... ἐπιθύρησε δειλῶς καὶ ἀμφιβάλλοντος.

— Νὰ ἔλπίζῃ κανεὶς, νὰ ἔλπίζῃ... καὶ ἔπειτα νὰ ἀποθάνῃ μὲ τὴν εἶρα νὰ αὐτὴν ἐλπίδα!... ἀπήντησεν ἐκείνη εἰς θλιβερόν τόνον.

— Σιώπα!... Μαντιῶ,... σιώπα, ἀνέκραξεν ὁ Παῖσιος ἐν παραφορᾷ. Μὴ ὀμιλῆς περὶ θανάτου!... Εἰς τὴν ἡλικίαν σου καὶ αὐτός ὁ θάνατος μειδιᾷ... Εἶναι ἐγκλημα αὐτό!...

— Ὡ!... δὲν μὲ φοβίζει, σοῦ πὶ ὀρκίζομαι!... τὸν δέκοψε μετὰ πικροῦ μειδιώματος ἐκείνη. Προτιμῶ νὰ μὴ ἐλπίζω καὶ νὰ μὴ περιμένω,... προτιμῶ τὸν θάνατον!... Ὁ θάνατος εἶναι γλυκός, ὅταν πρόκειται νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ζωὴν πλήρη ἀπογοητεύσεων.

— Ὡστε δὲν ἐλπίζεις εὐτυχέστερας ἡμέρας;... τὴν ἠρώτησε δειλῶς

SISMANOGLIO

ὁ Παῦλος χωρὶς νὰ τὴν παρατηρῇ. Οὐδεμίαν ἕως τῶρα ἐλπίς, οὐδὲν αἶσθημα δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποθερμάνῃ τὴν καρδίαν σου, νὰ σοῦ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ζωὴν, νὰ σοῦ ὑποδείξῃ πόσα θέληγγρα ἔχει σῦνι, ὅταν αἰσθάνηται κανεὶς βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν του αἶσθημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐτόλμησαν ἀκόμη νὰ προφέρουν τὰ χεῖλη του;...

— Τίποτε!... Τίποτε!... ἀπὸ αὐτὰ!... ἀπήντησε σταθερῶς ἡ νεᾶνς. "Ὅπου καὶ ἂν στρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου σκότος καὶ ἀπογοήτευσις με περιβάλλει. Παντοῦ αἱ αὐταὶ πικρίαι καὶ ἡ αὐτὴ πάντοτε διάνησις καὶ τῶν γλυκυτέρων μου ἐλπίδων..." "Ὁ!... ὡς πρὸς τοῦτο τοῦλάχιστον εἶμαι εὐτυχής... διότι μὴ μαυκαλωμένη σήμερον με ἀπατηλὰ ὄνειρα δὲν θὰ αἰσθανθῶ ποτε μεγαλειτέραν πικρίαν πρὸ τῆς σκληρᾶς ἐπιγνώσεως, ὅτι ὑπῆρξα θῦμα φαντασιοκλήξιας ἢ ἀπατηλοῦ καὶ ἀνεκκληρώτου ὄνειρου, δὲν θὰ δοκιμάσω ποτὲ τὴν πικρίαν τῆς ἐγκαταλείψεως;...

Εἰς θρηνώδης λυγμὸς τὴν διέκοψεν ἀποτόμως. "Ἐστρεψεν ἐντρομος τὴν κεφαλὴν καὶ παρῆμεινεν ἀκίνητος ἐν ἐκπλήξει.

Πρὸ αὐτῆς ὁ Παῦλος, εἶχε καλύψει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἔχυνεν ἀφθονα δάκρυα, ἐν ᾧ λυγμοὶ ἀνέσειον τὸ στήθος του σπασμωδικῶς.

"Ὁρμησε βιαίως καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ θλίβουσι θερμῶς αὐτὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν της:

— Παῦλε!... Παῦλε! ἀνέκραξε... Τί ἔχεις;... Διατί κλαίεις;... Μήπως καὶ σὺ εἶσαι δυστυχής;... Παῦλε... εἶπέ μου τί ἔχεις, Παῦλε!...

Ἐκεῖνος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν του βραδέως καὶ τὴν περιέβαλε διὰ τοῦ βλέμματός του, τοῦ πλήρους δακρύων, δι' ἐνὸς βλέμματος τσαῦτα ἐκφράζοντος, τόσο πόνον καὶ ψυχικὸν ἄλγος, τσαῦτην πικρίαν καὶ ἀπογοήτευσιν, ὥστε ἡ νεᾶνις ἠσθάνθη φρικίασιν δατρέχουσιν τὸ σῶμά της.

Τίς ποτε δὲν συγκινεῖται πρὸ χουσίης ἀκτίνος ἡλίου, μεστής μελαγχολίας, διαλανθιανούσης ἐξαίφνης τὸ ζοφερὸν τῶν νεφῶν στρῶμα, τὸ περιβαλὸν ἀπροσδοκῆτως τὸν πρὸ τινος ἐπι κινιστῶν καὶ αἰθρῶν ὀρζοντα;

Εἶναι ἡ ἀκτίς ἐκείνη τὸ εἶδωλον παρελθούσης τινος προφιλῶς ἐποχῆς, ἢ γλυκυτέρα ἀνάμνησις ἐν τῇ βαθείᾳ νῦν μελαγχολία καὶ ἀπογοήτευσει, ἢ ὑπομνήσκουσα κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἐκείνην τοῦ βίου ἡμῶν ἡμέραν τὸν γελῶντα καὶ ζεῖδωρον ἡλίον, τὸν ἀνατεύαντά ποτε ἐπὶ τοῦ εὐδαίμονος ἐκείνου τῆς ζωῆς μας ἔαρος.

— Ναί!... ἐψιθύρισεν ὁ Παῦλος δι' ἡμιπνίχιον φωνῆς, δυστυχής!.. ἀλλὰ πράγματι δυστυχής!... Αἰσθάνομαι τὴν δυστυχίαν αὐτὴν νὰ μοῦ πνίγη

ἀγρίως τὰ στήθη,... ἀλλὰ δυστυχία πραγματικὴ καὶ ἀγρία.. ὄχι ὡς ἡ ἰδική σου χιμαιρικὴ, φαντασιώδης, δυστυχία τὴν ὁποῖαν δημιουργεῖ ἡ φαντασία κατὰ στιγμὰς μελαγχολίας...

— Καὶ ὁμοῦ πρὸ ὀλίγου ἀκόμη... μὴ ὀρκίζεσθ, ὅτι τόσο ἠλπίζεις... ἐψιθύρισεν ἡ Μαντῶ ἐν ποιᾷ τινι ἐκπλήξει.

— Πρὸ ὀλίγου ναί!... ἀπήντησεν ἐν παραφορᾷ ὁ Παῦλος... ἠλπίζα καὶ δὲν ἐψευδόμην... Εἶχον τόσας ἐλπίδας, καὶ τόσα ὄνειρα... ἀλλὰ τώρα οὐδὲν μοῦ ἐναπέμεινε πλέον!... Αἱ ἐλπίδες μου διελύθησαν ὡς ἀηίδες καὶ τὰ ὄνειρα ἔκεινα, τὰ ὁποῖα με τόσοὺς παλμούς εἶχον συλλάβει, ὁμοιάζουν πλέον με τὰς εἰκόνας μου, αἱ ὁποῖαι καίτοι ἀπεικονίζον τὴν μεθυστικὴν ζωὴν καὶ τόσα κάλλη... μένουں ὁμοῦ πάντοτε νεκραί, κρυφαί, ἀψυχοί... Ἄλλ' ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ ἀφύσινός μου αὕτη... ὦ! πιστεύσον με, Μαντῶ, εἶναι συνάμα τόσοσ παραήγορος καὶ γλυκεία δι' ἐμέ... Δὲν τὴν ἠσθάνθη, δὲν τὴν προείδον, ἀλλὰ τὴν ἤκουσα προφορομένην ἀπὸ χεῖλη τόσοσ εἰλικρινῆ καὶ ἀθῶα... ὥστε εὐδεμία πλέον μοῦ ὑπολείπεται ἀμφιβολία, οὐδεὶς πλέον μοὶ ἐναπομένει δισταγμός...

Ἡ Μαντῶ ἠσθάνθη κίμα αἵματος ἀνελθὸν μέχρι τῶν παρειῶν της.

— Ὡστε... ἐγώ... ἐγώ!... ἐψιθύρισε μὴ δυνηθεῖσα νὰ ἀπεπεραιώσῃ τὴν φράσιν της.

Ἄλλ' ὁ Παῦλος τὴν προέλαβεν. Ἄσυναισθήτως πως εἶχε γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς καὶ με φωνὴν πνιγομένην ἐκάστην στιγμὴν ὑπὸ τῶν δακρύων, παλλομένην ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως ἀλλὰ καὶ τόσοσ γλυκείαν καὶ παθητικὴν, ἐκφράζουσαν ὅλον τὸν πόνον καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν δεινῶς μεμψιμοιρούσης ψυχῆς:

— Ὡ... Μαντῶ... καλή μου Μαντῶ... συγχώρησέ με... ἐψιθύρισεν. Εἶμαι εἰς ἀθλίω... εἶμαι παρὰ φρων... διότι ἐν τῇ δυστυχίᾳ μου, ἐν τῇ ἐγκαταλείψει μου ἐτόλμησα νὰ ὑψώσω μέχρι σοῦ τὰ βλέμματά μου... ἐγὼ ὁ τόσοσ πτωχός... ὁ ἄσημος... ὁ βιοπαλαιστής... Σὺ μοὶ ἐδώρησας τὴν φιλίαν σου... τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ ἀγνωτέραν φιλίαν... καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ἀπογοήτευσί, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ μου διὰ τὸν κόσμον αὐτόν, ὅστις τόσας πικρίας με ἐπότισε... ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἠδυνάμην νὰ συλλάβω ἐκ τῆς ἀδόλου αὐτῆς φιλίας σου ἐν αἶσθημα θερμότερον, παθητικώτερον, γλυκύτερον... αἶσθημα τὸ ὁποῖον ἐγένετο αἰτία νὰ μοῦ γεννηθῶν τόσα ὄνειρα, νὰ συλλάβω τόσας γλυκείας ἐλπί-

SISMANOGLIO

δας... πρὸ τῶν ὁποίων ἐλησμόνουν τὸ παρελθὸν μου... τὰς πικρίας του τὰς ἀπογοητεύσεις του... Μὴ συγχωρεῖς Μαντώ;...

Μεταξὺ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του εἶχε λάβει τὴν ἰδικήν της καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του περιπαθῶς δακρύρροοι ἔει, ἐξακοντίζοντες βλέμματα πλήρη ἰκεσίας καὶ μυστικῶν ἐλπίδων, ἀνεζήτουν τοὺς ἰδικούς της. Καὶ οὕτω μοιραῶς κατὰ τινὰ κίνησιν τῆς συμπαθοῦς ἐκείνης κεφαλῆς συνηντήθησαν...

Καὶ τότε, καὶ ἡ Μαντώ, ἡ πτωχὴ αὕτη νεανίς ἡ τῶσων πικριῶν γευθεῖσα κατὰ τὰ πρῶτα ἔει πρὸς τὴν ζωὴν βήματά της, ἡ βαθέως εἰς τὴν ψυχὴν της κρύπτουσα τὸ ἄλγος ἐκεῖνο τῆς πρὸς αὐτὴν ἀποδεικνυμένης ἀείποτε ἀστοργίας τῶν γονέων της καὶ φθίνουσα ὁσημέραι ὑπὸ τὸ βαρὺ ἄγχος τῆς ὁ τὸ πάντων ἐγκαταλείψεως της, ἀπῆκε τὴν καρδίαν της ἐλευθερὰν νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐκφράσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῶσφ ἀορίστως καὶ ἀσαφῶς, ὡς ἀσθενῆ τινα καὶ μὴ σαφῶς διεικτυραμένην ἐλπίδα, ἐν τῇ τοσοῦτῳ δοκιμαζομένη φαντασίᾳ της εἶχε συλλάβῃ καὶ μετὰ δειλίας καὶ συστολῆς ἐρυθρῶσαι καὶ χαμαὶ νεύουσα τῷ διήνοιξε διὰ πλατὸν τὴν καρδίαν της· καὶ τῷ ὠμολόγησε μεθ' ὀπίσσης εἰλικρινείας καὶ ἀγνότητος εἶχε συλλάβῃ τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ τῶσφ χρόνου ἐπιμελιῶς ἀπέκρυπτεν εἰς τὸν μυχὸν τῆς ψυχῆς της, τί δι' αὐτὸν εἶχεν αἰσθηθῆ ἄρ' ἡ στιγμὴ συνηντήθητιν μὴ αἰῶς ἐν τινὶ κήπῳ, ἀρ' ἡς εἶχον ἀνταλλάξει τὰς πρῶτας τυπικὰς λέξεις καὶ φύλλα ἀγνῆ καὶ ἄδολος τοὺς εἶχε συνδέσει, φιλία ἦν κατόπιν ἠννόησε μετατρεπομένην εἰς ἕν ἄλλο αἶσθημα, αἶσθημα ἄγνωστον ἔει εἰς αὐτὴν, ἀσαφές καὶ ἀκινδύοριστον, ἀλλὰ καὶ τῶσφ ἕν ταῦτ' ἄλλο γλυκὺ καὶ παρήγορον...

Ἦτο ἡ ὥρα, καθ' ἣν τὸ γλυκὺ λυκόφως ὑπεχώρει βραδείως πρὸ τῆς ἠνοφρέσεως τῆς νυκτὸς γλαυκός καὶ δειλὸς ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος οἱ ἀστέρες, ὡς ὀφθαλμοὶ δακρύρροοι, ἡ ὥρα καθ' ἣν μέσφ τῆς καθευδούσης ὀλέσε φύσεως οἱ θόρυβοι καθίσταντο ἀσθενέστεροι καὶ ἡ ἡρεμία ἐπιανελάμβανε τὴν κυριαρχίαν της, καθ' ἣν γλυκὺς τις ζέφυρος ἔφερε μακρῶθεν, ἐκ τῶν περικαλλῶν τοῦ Βοσπόρου ὀχθῶν, συγκεχυμένα ἀρώματα καὶ τὰ πτηνὰ ἐντὸς πυκνῶν τινῶν συστάδων κεκρυμμένα ἐρετίζον τὸ ὑστατὸν ἐρωτικὸν τῶν ἄσμα.

Καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην, μέσφ τοῦ ἡρέμου περιβαλλόντος τοῦ δωματίου ἐκεῖνον, αἱ τοσοῦτον πρὸ τινος ἀπογοητευμέναι νεαραὶ ἐκείναι ὑπάρξεις, αἱ μόνον τὴν πικρίαν τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ τὸ ἄλγος τῆς ἀστοργίας καὶ τὴν σκληρὴν ἀποκαρτέρησιν καὶ τὴν στιγμὴν ἐγκαταλείψιν γιορτίσασαι, ἀντιλοῦσαι ἤδη εὐδαμονίαν ἄγνωστον ἢ μίαν ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς

ἄλλης, συλλαμβάνουσαι νῦν πρὸ τῆς γλυκείας πραγματικότητος τὸν ἰδεώδη ἐκεῖνον τῆς φαντασίας τὸν κόσμον, πρὸς τὸν ὁποῖον πρὸ τινος ἔτι ἐν τινὶ σκληρῇ ἀμφιβολίᾳ καὶ ἀβεβαιότητι μόλις ἐτόλμων νὰ ὑψώσωσι τὸ μεμψιμοῖρον βλέμμα των, παρεδίδοντο ὀρμεμφύτως εἰς τὰς ἠδέϊας ὑπεκβάσεις τοῦ τόσφ θερμοῦ καὶ ἀδόλου αἰσθήματός των, μεθυόμεναι ἐκ τῶν παθητικῶν τῶν λέξεων καὶ τῶν θερμῶν τῶν βλεμμάτων, βαίνουσαι ἤδη ἀσμένως μὲ συμπεπλεγμένους τοὺς βραχίονας καὶ μειδιῶσαι ἐπὶ τῆς ἀνθοσπάρτου ὁδοῦ, ἦν πρὸ αὐτῶν διήνοιξαν ἐν μιᾷ στιγμῇ αἱ ἄδολοὶ ἐκμυστηρεύσεις των, αἱ ψιθυριζόμεναι καὶ ἐκπνέουσαι ἐπὶ τῶν χειλέων μόνον προτοῦ ἀκουσθῶσι, μέλπουσαι λιγέως τὸ ἄσμα μιᾶς τερπνῆς καὶ τρισολβίας νεότητος καὶ δρέπουσαι εὐφροσύνως τοὺς δροσοβρέκτους κάλυκας τῆς ἀνθοδέσμης ἐκείνης, ἦν ἐν τινὶ ἀρρήτῳ ἀρμονίᾳ χρωμάτων καὶ μύρων ἀποτελοῦσι συνήθως, κατὰ τῆς εὐδαίμονας ἐκείνας τῆς βίου ἀνοίξεις, τὰ εὐχρῶα τοῦ ἔρωτος ρόδα καὶ τὰ μυρόεντα τῆς νεότητος κρῖνα!...

Τὸ αἶσθημά των ἦτο ἀμοιβαῖον καὶ θερμόν, ὅσο γλυκὺ καὶ ἄσπιλον, οἱ ὄρκοι των ἄδολοὶ καὶ εἰλικρινεῖς καὶ αἱ μὴ ὑπὸ τῶν παθῶν τοῦ βίου δηλητηριασθεῖσαι ἔει νεαραὶ ψυχαί των, πρὸς ἀλλήλας ὀρμεμφύτως φερόμεναι ὡς παναυγεῖς χρυσαλλίδες, ἀντήλλασσον ἐν τῇ ἀοραίῳ ἐκείνῃ ἐπικοινωνία των, ἀγνὰ καὶ ἀθῶα φιλήματα, ἀποτελοῦντα τὸν πρῶτον καὶ ὑστατον ὄρκον τῆς διὰ τοῦ θυμαλλώδους τῆς ζωῆς πελάγους συνοδείας των...

Ἦγαπῶντο καὶ πλήρεις ἐλπίδων ἠτένιζον ἤδη πρὸς τὴν εὐτυχίαν!...

Ἦτο παρ' ἄφρον!...

Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ παρ' ἄφρονος ἐκείνου μετὰ τὴν κτηνώδη αὐτὴν τῆς μορφῆς ἔκφρασιν καὶ τὸ ἡλίθιον βλέμμα, τὸν ὀκλαδὸν καθήμενον, καθ' ἣν στιγμὴν συναντῶμεν αὐτόν, ἐπὶ τῆς πενιχρᾶς του κλίνης καὶ ἀσυνειδήτως ἀναμασσῶντα τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου, ὅπερ τὴν εὐρέθει μεταξὺ τῶν χειρῶν του, ἀδύνατον ἀπέβαινε νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὸν Μικὲν Βῆτα πασᾶ, τὸν ποτε εὐγενῆ καὶ πλούσιον ἀριστοκράτην τοῦ Πέραν, ὅστις διὰ τὴν ἀλογίαν διασπαθωμένης περιουσίας του, εἶχε ποτὲ προσελκύσει τὰ βλέμματα τῆς ἀνωτάτης τιξέως τῆς Ὀθωμανικῆς πρωτεύουσας, ἣς ἐπίφθονον ἀπετέλει μέλος.

Εἰς κώδων ἀντήχησεν αἴφνης εὐκρινῶς μέσφ τῆς σιγῆς ἐκείνη, εἰς τὸ προαύλιον τοῦ σκυθρωποῦ Ἰδρύματος. Καὶ μετὰ τινα χρόνον εἰς τὴν εὐρεῖαν ἐκείνην αἴθουσαν, ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ δίστιχοι ἔνοικοί της.

Ἐσήμανεν ἡ ἐσπερινὴ τοῦ ἱατροῦ ἐπίσκεψις, καὶ οἱ ἀπὸ τὸ γραφικὸν δασύλλιον, τὸ περιβάλλον τὸ φιλανθρωπικὸν ἴδρυμα, ἀσκόπως τὰ βήματά των φέροντες ἀσθενεῖς, τῇ συνθητικῇ πλῆθιν ὑπεύκοντες, ἔσπευδον, ὡς πειθήνια πρόβατα κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμείψεως, ἵνα ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν διατύπωσιν ταύτης. Ὁρᾶν ἐκείνην τὴν ἰατρικὴν ἐπιθεσίαν καὶ τὴν ἀσυνειδήτως ἀναμασσῶντα τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου, ὅπερ τὴν εὐρέθει μεταξὺ τῶν χειρῶν του, ἀδύνατον ἀπέβαινε νὰ ἀναγνωρίσῃ τις τὸν Μικὲν Βῆτα πασᾶ, τὸν ποτε εὐγενῆ καὶ πλούσιον ἀριστοκράτην τοῦ Πέραν, ὅστις διὰ τὴν ἀλογίαν διασπαθωμένης περιουσίας του, εἶχε ποτὲ προσελκύσει τὰ βλέμματα τῆς ἀνωτάτης τιξέως τῆς Ὀθωμανικῆς πρωτεύουσας, ἣς ἐπίφθονον ἀπετέλει μέλος.

Πρόσωπα σιωπηλὰ καὶ κατηφῆ, μετὰ μελαγχολίας καὶ σκυθρωπότητος, μετ' ἐκφράσεις συγκεχυμένας καὶ ἀορίστοις, καὶ βλέμματα ἀπλανῆ καὶ τεθλωμένα προδίδοντα ἡλιθιότητα καὶ ἀσυνειδησίαν πλήρη μορφῶν ἡλλοιωμένων καὶ συνεοπασμένων, πιστῶς ἀντικατοπτρίζουσαι ἐνίστα ἀγνωστὸν τινα καὶ παράδοξον εὐδαιμονίαν ἐπὶ τῇ παντελεῖ ἴσως λήθη τῶν ἐγκοσμίων, ἐπὶ τῇ λήθῃ παντός ὅ,τι τὰς ἐνδιέφερε, παντός ὅ,τι προσφιλές καὶ πολίτημον εἶχον, ἐπὶ τῇ λήθῃ ἑνὸς ὀλοκλήρου παρελθόντος, μορφῶν εἰκονίζουσαι τὸν ἀπαίσιον ζόφον, εἰς ὃν φθονερὸς δαίμων εἶχε βυθίσει τὰς ψυχὰς των, αἱ μὲν μετ' ἀπρόσπολητον καὶ ἀληθοῦς εἰρωνείας καὶ μνηστειοῦ ἔκφρασιν ἢ μετ' ἀσφαλιστικὸν μειδίσμα ἡλιθίως διαστέλλον τὰ χεῖλη, αἱ δὲ σκυθρωπαὶ καὶ καταπεπληγμένα, ρεμβώδεις καὶ ἐξηντλημένα, ὡς πένθημα σκιαὶ κινουμένη καὶ σκιώδη φάσματα, μετ' ἐν ἀληθῆς ψυχικῆν ἀγος διαζωγραφιστὴν ἔνον ἐπ' αὐτῶν, ἔτοιμοι, ἢ θελὲ τις νομίσει, νὰ ἐκσπᾶσθωσιν εἰς ποταμοὺς δακρυῶν ἀτυχεῖς ὑπάρξεις καὶ ἀπόκληρα τῆς κοινωνίας πλάσματα, πτωχὰ θύματα τῶν θλιβερῶν τοῦ βίου των περιστάσεων, βυθισμένα ἐν τῇ αἰωνίᾳ ἐκείνῃ ἀμνησίᾳ καὶ τῇ ψυχικῇ σκοτομύνη, οἰκτρὰ σύμβολα τῆς ἠθικῆς ἐξουθενώσεως καὶ τῆς ψυχικῆς ἐξαντλήσεως, ἀνευ ἐλπίδων καὶ ἀναμνήσεων, ἀνευ

... τὰ σκιώδη καὶ πένθημα τοῦ παρελθόντος των φάσματα.

ἀναπολήσεων τοῦ παρελθόντος, ἄνευ προσδοκιῶν δια τὸ μέλλον... εἰσήρχοντο ἀθορύβως καὶ ἐν τάξει καὶ διηυθύνοντο σιωπηλοὶ πρὸς τὰς κλίνας αὐτῶν, εἰς τὰς μικρὰς ἐκείνας γωνίας, ἐνθα οὕτω λεληθοτοὶ πλέον εἴμαρτο νὰ διαρρῆ ἢ θλιβερὰ ὑπαρξίς των, ἐν μονώσει καὶ ἐγκαταλείψει πενθίμω, μέχοι τῆς ὑστάτης ἐκείνης στιγμῆς, καθ' ἣν ἐπὶ τεσσάρων πενιχρῶν σανίδων θὰ ἔκλειον διὰ παντός τοὺς ὀφθαλμούς των, ἀπολυτρούμενοι ἐνὸς βίου ἀερποῦς καὶ ἐπαχθοῦς, βίου πενθίμου ἄνευ ἐλπίδος τινὸς καὶ παραμυθίας, ἄνευ αἰσθήματός τινος καὶ μυχίου ὀνείρου!...

Ἔλαβον τὰς πρὸ τῶν κλινῶν τῶν κεκανονισμένας θέσεις καὶ ἀνέμενον ἀκίνητοι. Σιγὴ πένθιμος ἐπεκράτει ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, ἐν ἣ εὐρίσκοντο ἤδη ὑπὲρ τοὺς πεντήκοντα τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, σιγὴ ἀληθῶς θερησκευτική, ἣν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον θλιβερῶς διέκοπτεν ὁ σπασμωδικὸς γέλως αἰφνιδίως ὑπὸ παροξυσμοῦ καταλαμβανομένου ἀσθενοῦς τινος ἢ παρὰδοξόν τι ἐπιφώνημα διαφεύγον τὸ σιῆθος ἑτέρου περιέκει καὶ ἀντηχοῦν πενθίμως, ὡς θλιβερὰ στοναχή.

Εἰς ἰατρός, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἰδρύματος καὶ δύο φυλάκων, εἰσῆλθε μετὰ τινα χρόνον εἰς τὴν αἴθουσαν. Καὶ διερχόμενος πρὸ ἐκάστης κλίνης καὶ ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀσθενεῖς, ἴστατο στιγμὰς τινὰς πρὸ αὐτῶν, ἀποτείνων παραμυθητικὰς φωνὰς λέγουσ ἐπὶ τὸν πλῆθυν ἐπὶ τὰ παραπτώματα τῶν ἑτερον, ἐξετάζων τὸν τρίτον καὶ δίδων εἰς τὸν παρακωλουθοῦντα αὐτὸν διευθυντὴν ὁδηγίας τινὰς περὶ τῆς καθόλου διαίτης των ἢ συνάπτων βραχεῖαν συνδιάλεξιν μετὸν παρέκει ἰστιάμενον, ὅστις ἐν ἀμέμπτῳ συμπεριφορῇ ἢ σφύροντα ἐν πᾶσιν ἀπαντήσεις δίδων, ἠδύνατο πρὸς στιγμὴν νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκπληξιν, ὅτι εὐρίσκατο ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ.

Πρὸ τῆς κλίνης, πρὸ τῆς ὁποίας ἴστατο ὁ δεύτερος Βῆτα πτωχῶς ὁ ἰατρός ἔστη καὶ κύψας ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὸν διευθυντὴν:

— Γνωρίζετε ἀκριβῶς τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα προεκάλεσαν τὴν ἀπώλειαν τῶν φρενῶν τοῦ ἀριθμοῦ 46;

— Λεπτομερείας πολλὰς ὄχι... ἀπεκρίθη ὁ διευθυντής, ἀλλὰ σχετικὰ μόνον τινὰ. Κατάγεται ἐκ Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἀνῆκεν εἰς καλλίστην καὶ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἔφερε δὲ καὶ τὸν τίτλον τοῦ πασᾶ. Ἦ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὡς ἐνθυμείσθε, ἐπελθούσα μεταπολίτευσις ἐν Τουρκίᾳ, ἣ κατόλυσεν δηλαδὴ τῆς ἀπολυταρχίας καὶ ἠ ἀνακήρυξεν τὸ Συναίγματος, ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρρομή τῆς φρενοπαθείας του. Φαίνεται, ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς μεγάλας ἐπιχειρήσεις, ἀμέσως σχετιζόμενος μετὴν Αὐλὴν

τοῦ ἐκθρονισθέντος Μονάρχου. Ἦ ἐκθρόνισις λοιπὸν ἐκείνου ἐπέφερε, κατὰ φυσικὸν λόγον, καὶ τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐπιχειρήσεων του αὐτῶν καὶ πρὸ τῆς ὥς ἐκ τούτου ἐπελθούσης μεγάλης, ὡς φαίνεται, καὶ δυσαναπληρώτου καταστροφῆς εἰς τὰ οἰκονομικά του, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν συγκίνην καὶ τὴν λύπην του.

— Εἶναι θλιβερόν ἀληθῶς!... προσέθηκεν ὁ διευθυντής. Ὡς ἐκ τῆς καταστάσεώς του, δὲν γνωρίζω καὶ ἐγὼ διατί, ἄλλ' αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὸν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν. Ὅταν παραμένη ἡσυχος, ἠμπορεῖτε νὰ συζητήσητε μετ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν σοβαρωτέρων ἀκόμη ζητημάτων. Σὰς ἀπαντᾶς μετ' ἐγγενεῖαν καὶ λογικὴν, ἣ ὁποία ἀποδεικνύει σαφῶς τὴν καταγωγὴν καὶ μόρφωσίν του. Ἀναγινώσκει καθημερινῶς πολλὰς ἐφημερίδας καὶ εἶναι ἡσυχος, ἐφ' ὅσον δὲν τοῦ ἀναφέρετέ τι δυνάμενον νὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ τὸ παρελθόν του, ἐὰν τοῦλάχιστον δὲν τὸ ἐνθυμηθῇ μόνος του, διότι παραδόξως αὐτὸ ἀπὸ τινος συμβαίνει. Ἀλλ' ἂν παρατηρεῖται βελτίωσις τις εἰς τὴν ἐν γένει κατάστασίν του;... ἠρώτησεν ὁ διευθυντής μετ' ἐλπιζομένους ἐνδιαφέροντος.

— Ἄτυχῶς, οὐδεμίαν μέχοι σήμερον... ἀπήντησεν ὁ ἰατρός.

— Καὶ ὅμως κατὰ τὴν πρώτην ἐξέτασιν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπεβλήθη, εἶχον δοθῆ πολλαὶ ἐλπίδες περὶ τῆς θεραπείας του.

— Ἰατρός ἀνεκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Μάλιστα... ἐνθυμοῦμαι, ἀπεκρίθη βραδέως, διότι εἶχον καὶ ἐγὼ λάβει τότε μέρος. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ κατάστασις του παρεῖχεν ὄντως πολλὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ σήμερον... ἀμφιβάλλω πολὺ...

— Καὶ ποῦ ἀποδίδετε αὐτό;... ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Ἴδου τί συμβαίνει. Ἦ φρενοπάθεια τοῦ ἐν λόγῳ ἀσθενοῦς ἀποτελεῖ σύμπτωμα ἀρκετὴ σπανίως παρατηρούμενον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀκριβῆ ἐξήγησιν δὲν ἔχει εἰσέτι ἐπιτύχει ἡ ἐπιστήμη. Κατ' ἀρχὴν ἡ ἀσθένεια ὀρεῖται εἰς ἰσχυρὸν κλονισμόν, ὅπως αἰφνιδίως προκαλοῦμενον καὶ σινηθῶς καμνήγοντα εἰς διασάλευσιν τῶν φρενῶν. Ἔως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα εἶναι σνήθης καὶ φυσιολογικόν. Τὸ παράδοξον ὅμως εἶναι, ὅτι ἐν ᾧ καθ' ὃν χρόνον εἰσῆλθη εἰς τὸ θεραπευτήριον, ὀλίγον χρόνον δηλαδὴ μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀσθενείας ἡ μνήμη παρ' αὐτῷ ἦτο μηδὲν καὶ οὐδὲν ἀπ' αὐτῶς ἐνεθυμείτο ἐκ τοῦ παρελθόντος, σίφνης, ὡς σήμερον συμβαίνει, ἐπανέυρεν ἐν μέει αὐτὴν, ἀναμνησθεὶς ἀποκλειστικῶς καὶ μονομερῶς τὸ ὀδυνηρότερον τοῦ παρελθόντος του σημεῖον, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς ἀπώλειας τῶν φρενῶν του. Καὶ ἡ περίπτωσις ἀκριβῶς αὕτη, οὐχὶ τόσῳ σνήθης ἄλλως τε, τῆς ἐν μέρει

δηλαδή και ὅλως ἀπροσδοκῆτως ἐπανόδου τῆς μνήμης, δὲν ἔχει εἰσέτι καθορισθῆ καλῶς.

— Ὡστε εἰς αὐτὸ ὀφείλεται ἡ ἐπιδείνωσις τῆς καταστάσεώς του;... ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ διευθυντής.

— Ἀναμφιβόλως. Ἡ πάθησίς του δὲν ἦτο ἐκ τῶν σοβαροτέρων και κατόπιν τῆς ἐφαρμοζομένης ἐπιμελοῦς και μεθοδικῆς διαίτης πολλαὶ ὑπῆρχον ἐλπίδες αἰσθητῆς βελτιώσεως, ἂν οὐχὶ και τελείας ἰάσεως.

»Αἱ ἐλπίδες τῆς ἐπιστήμης ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς βιθμυΐας μὲν ἐπανόδου τῶν ἀναμνήσεών του, ἀλλ' ὅλων ἐν γένει, οὕτως ὥστε ὁ κλονισμὸς, ὅστις θὰ ἐπῆρχετο ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει τῶν αἰυχῶν γεγονότων τοῦ παρελθόντος νὰ ἐΐουδετεροῦτο οὕτως εἰπεῖν, πρὸ τῆς ἀναμνήσεως τῶν εὐχαρίστων γεγονότων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατόν ἢ νὰ ὑπάρχουν πάντοτε εἰς ἐν ἀλόκληρον παρελθόν. Ἄλλ' ἡ αἰφνιδία αὕτη ἐπάνοδος τῆς μνήμης και δὴ ἡ ἀνάμνησις τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἅτινα ὑπῆρξαν ὀδυνηρότερα εἰς αὐτόν, μετέβαλον ριζικῶς τὴν κατάστασίν του, διότι ἡ ἀνάμνησις των προκαλεῖ ἐκάστοτε ἰσχυροτάτην νευρικὴν κρίσιν, ἡ ὁποία μεγάλως δυσχεραίνει τὰς προσπάθειάς τῆς ἐπιστήμης. Ἄς ἴδωμεν, προσέθηκεν ὁ ἰατρός, παρατηρήσατε τὸ παράδοξον, τὸ ὁποῖον σημειοῦται ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς αὐτοῦ.

Ἔστησαν πρὸ αὐτοῦ και ὁ ἰατρός εὐγενῶς και εἰς προσηνῆ τόνον:

— Πῶς εἰσθε σήμερον, κύριε;... τὸν ἠρώτησεν.

Ἐὸ ἀσθενῆς περιέβαλεν αὐτόν διὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος και:

— Δὲν γνωρίζετε, φαίνεται, τῷ ἀπεκρίθη, ὅτι εἶμαι πασᾶ;... Ἄπο δύο μηνῶν μοῦ ἀπενεμήθη αὐτὸς ὁ τίτλος... μοῦ ἀνήκει λοιπόν... μοῦ τὸν ἔδωσεν ὁ Σουλιάνος!... Θέλω νὰ μὲ προσαγορεύετε μὲ τὸν τίτλον μου... ἄλλως νὰ μὴ μοῦ ὀμιλήτε!...

— Ἐνθυμεῖται καλῶς τὴν ἐποχὴν, ἐρηθύρισεν ὁ ἰατρός εἰς τὸν διευθυντήν. Πρὸ δύο μηνῶν,... ἡ ἐποχὴ ἀκριβῶς, καιτ' ἦν ἐλανεῖσεν, ὡς σᾶς εἶπον, ἐν μέρει τὴν μνήμην του...

Και στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀσθενῆ:

— Συγγνώμην... τῷ εἶπεν εὐγενῶς πάλιν. Πῶς εἰσθε λοιπὸν σήμερον, Βῆτα πασᾶ;...

— Ὅποια βλακώδη; ἐρώτησις!... ἀνέκραξεν ἐκεῖνος; ἐσπῶν εἰς σπασμωδικούς γέλωτας. Μήπως εἶμαι ἀσθενῆς;... Εἶμαι πολὺ καλά... σᾶς διαββαιῶ!... Μόνον στενοχωροῦμαι ἐδῶ... πλήσι τῶ... Δὲν βλέπω κανένα γνώριμόν μου...

— Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρεῖσθε... ἐπανέλαβε μετὰ γλυκύτητος ὁ ἰατρός.

Δὲν θὰ μείνετε ἐπὶ πολὺ ἐδῶ... θὰ ἀναχωρήσετε...

— Ναι, ἀλλὰ πότε;... ἀνέκραξεν ἀγρίως και ἀπειλητικῶς τώρα; ἀσθενῆς. Πάντοτε αὐτὸ μοῦ λέγετε... Και μὲ ἀπατάτε, χωρὶς νὰ γνωρίζετε πόσον κακὸν μοῦ προξενεῖτε... πόσον μὲ καταστρέφετε... Ἐχω τόσας ἐργασίας!... Πρέπει νὰ μάθω τί γίνονται αἱ ὑποθέσεις μου...

Και μεταβάλλων αἰφνιδίως ὕφος και μετὰ σοβαρότητος:

— Συγγνώμην, ἠρώτησεν. Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς ἐρωτήσω. Μήπως μὲ ἐξήτησε τὸ πρῶν ὁ κύριος Βαρουτσιδης;...

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Πῶς; Δὲν γνωρίζετε τὸν κύριον Βαρουτσιδην;.. τὸν συνέταιρόν μου;.. τὸν φίλον μου;... τὸν κύριον Βαρουτσιδην, τὸν τμηματάρχην τοῦ ὑπουργείου;...

Και βάλλων ἐξαίφνης φρικώδη κραυγὴν:

— Ὡ!... τὸν αἰμιον!.. ἀνέκραξε πλήσσων τὸ στήθος του ἀγρίως. Αὐτὸς μὲ κατέστρεψεν!... Μοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ τόσα διὰ τὴν ἐπιχείρησίν μας... θὰ ἐκαρδιζαμεν ἑκατομμύρια... Θέλω τὰ λεπτά μου!... Εἴκοσι χιλιάδες λίραις!... Μοῦ τὰς ζητεῖ ὁ Χρυσόγλους!... Θὰ μὲ καταγγεῖλη... Τὸ εἶπε τῆς ἐρωμένης του!... Ἡ Ζενῆ ἴδική του!... Τὰ χρήματά μου!...

Κατέπεσεν αἰφνιδίως ἐπὶ τῆς κλίνης του και ἐσίγησεν ἀσθμαίνων μόνον δεινῶς και βάλλων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀξείας κραυγᾶς. Ἡ μορφή του εἶχε προσλάβει ἀγρίαν ἐκφρασιν, ἡ κόμη του εἶχεν ἀνορθωθῆ, οἱ ὀφθαλμοὶ του πλήρεις δακρύων προέβαλλον εἰδεχθῶς ἐκτὸς τῶν κογχῶν και τὰ χεῖλη του, αἰμάσσοντα ὑπὸ τῶν δηγμάτων, ἐταράσσοντο μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σώματος του μελῶν σπασμωδικῶς.

Ἐξεία κρίσις τὸν εἶχε καταλάβει και μετὰ τὴν παρέλευσιν αὐτῆς ἐξησθενιμένος πλέον και καταπεπονημένος, ἄνευ δυνάμεων, ὡς ἐν πτώμα, συνεπειρώθη ἐπὶ τῆς κλίνης του φέρων πέριξ αὐτοῦ βλέμματα ἐντρομα, δυνάμενα νὰ κινήσωσι τὸν οἶκτον και τῆς σκληροτέρας καρδίας.

Εἰς νοσοκόμος ἔσπευσε νὰ ἐπιμεληθῆ αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός μετὰ τοῦ διευθυντοῦ παρηλθὼν ἐν σιγῇ πρὸ τοῦ θλιβεροῦ ἐκείνου θιάματος, συνεχίζοντες τὴν ἐπίσκεψίν των, μέσφ τῶν αἰυχῶν αὐτῶν ὑπάρξεων, αἵτινες πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχον ἐνταφιευσθῆ ζῶσαι βιοῦσαι ὡς οἱ νεκροὶ ἐν τοῖς τάμοις.

Ἐὸ Βῆτα πασᾶ; ἦτο ὄντως νεκρὸς πλέον!...

Στιγμαί τινες, μέσω τῆς κύκλω ἐπικρατούσης πενθίμου σιγῆς, διέρρευσαν οὕτω μονοτόνως.

Αἴφνης ἡ θύρα τοῦ οἰκίσκου ἠνοίγη καὶ γυνὴ τις προίχθησεν ἀθορύβως πρὸς τὸν καθήμενον καὶ ρεμβάζοντα νέον.

Ἦτο ὑψηλὴ καὶ εὐσωμος καὶ εἰς τὸ βάδισμά της διέκρινέ τις ἄρρητόν τινα χάριν καὶ ἐπιβλητικότητα, ὡς τὸ βάδισμα ἡγεμονίδου. Ἐφερην ἐπιχαρίτως ἀπέριττον τινα ἐσθῆτι ἐξ εὐτελοῦς καὶ ἀπειροκάλου ἐγχωρίου ὑφάσματος, πλὴν μετὰ τοσαύτης καλαισθησίας καὶ χάριτος ἐφαρμοζομένην ἐπὶ τῆς ραδιῆς αὐτῆς οὐφύος, ὥστε ἐπέτρπε νὰ ἀναδεικνύηται φιλαρέσκως τὸ εὐπλαστον τοῦ ἡβῶντος, ἢ θελέ τις νομίσει, σώματός της.

Καίτοι πρό τινος εἶχε παραιτηθεῖ τὸ τεσσαρακοστὸν ἤδη ἐπιτέλλον τὸ ἔαρ τῆς ὑπάρξεώς της, οὐχ ἦτον ἀμείωτον διετήρει τὴν ἀνθηρότητα τοῦ ἑρπασώπου αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ραδίως ἠδύνατό τις νὰ διακρίνη τὰ παιδῶδες διατηρούμενα ἴχνη τοῦ πρὸς δύσιν αὐτοῦ ἤδη βραδέως φερομένου καλλοῦς της.

Ὁ νέος δὲν ἀντελήφθη αὐτὴν ἐξελθοῦσαν καὶ ἐκείνη, ἀφ' οὗ τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινος στιγμῆς ἀκίνητον, ὀλοσχερῶς ἀπερροφημένον ὑπὸ τῶν ρεμβασμῶν του τὸν ἐπλησίασεν ἀθορύβως καὶ εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν διὰ γλυκυτάτης φωνῆς:

— Πάλιν σκεπτικὸς Νίκος εἶσαι;... τῷ εἶπεν εἰς τόνον ἑλαφρᾶς μεμνημοσύνης ἀλλὰ καὶ τόσῳ γλυκύν. Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι θὰ ἤθελα νὰ μὴ διήρχετό ποτε ἀπ' ἐδῶ ἀμαξοστοιχία, νὰ μὴ βλέπῃς ποτὲ ἄλλον ἄνθρωπον, νὰ μὴ ἀκούῃς ποτὲ ξένην φωνήν, ... διότι τότε μόνον θὰ ἠδύνασο νὰ λησμονήσης πολλά... ὅλα σχεδόν, ... καὶ ρίπτων εἰς ληθὴν τὰ παρελθόντα, νὰ ἐξουκειωθῆς μὲ τὴν νέαν ζωὴν μας...

Ὁ Νίκος Χρῦσογλου, διότι αὐτὸς ὄντως ἦτο, περιέβαλεν αὐτὴν δι' ἑνὸς παιθητικοῦ βλέμματος τόσα ἐκφραζόντος καὶ εἰς τόνον, εἰς ὃν διεφαίνετο ἡ καταβαλλομένη προσπάθεια, ὅπως συγκαλυφθῆ ἡ ψυχικὴ ἐκείνη πικρία:

— Καυμένη Ζενῆ!... τῇ εἶπεν. Πόσον μὲ ἀδικεῖς νὰ νομίζῃς, ὅτι σκέπτομαι τὸ παρελθόν!... Παρελθόν δι' ἐμὲ δὲν ὑπάρχει πλέον... καὶ ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν αὐτήν, νὰ ἐνταφιάσω διὰ παντός εἰς τὰ ἀγνωστα αὐτὰ μέρη τὴν ὑπαρξίν μου, μακρὰν παντός γνωστοῦ μου, μακρὰν παντός βλέμματός, τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ μοῦ ὑπενθυμίσῃ μίαν ἐποχὴν ἀνεπιστρέπτει πλέον παρελθοῦσαν... ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὸ παρελθόν μου ὅλον μετεβλήθη εἰς ἓν ὄνειρον, τερπνὸν μὲν καὶ γλυκύν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον μὲ ἱβανκίλησε μίαν καὶ μόνον νύκτα... διὰ νὰ λησμονηθῆ τὴν ἐπομένην!... Καὶ

σὲ διαβεβαίω, ἐὰν δὲν ἐλησμονήθη ἀκόμη ὀλοσχερῶς... θὰ λησμονηθῆ ὅμως ταχέως...

Ἔστη πρὸς στιγμὴν καὶ ρίπτων ἐπ' αὐτῆς φιλόστοργον βλέμμα, τὴν ἔσυρεν ἡρέμα ἐκ τοῦ βροχιόνος πλησίον του καὶ παραχωρῶν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν του, ἐκάθησεν ἐπὶ χθαμαλοῦ σκίμποδος ἐγγὺς αὐτῆς, σχεδὸν παρὰ τοὺς πόδας της.

— Ἄλλως τε... δὲν πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἀποκρύψω, ἐξηκολούθησε μετ' ὀλίγον. Ἐὰν ἐθλιβόμην σήμερον διὰ τὸ παρόν, ἐὰν ἐθρῖνον τὸ παρελθόν μου... θὰ ἤμην ἀγνώμων, ἐγωϊστής!... Μήπως σὺ δὲν το γνωρίζεις πλέον καλῶς, δὲν ἐπέισθης πλέον τελείως, διὸ ὁ βίος μας αὐτὸς ὅσονδήποτε σκληρὸς καὶ ἀφανὴς καὶ ἂν ἦναι, ὅσηνδήποτε ἀπογοήτευσιν καὶ ἂν προκαλῆ, ὅσασδήποτε στερήσεις καὶ ἂν ὑφίσταται καὶ εἰς ὅσασδήποτε δοκιμασίας καὶ ἂν ὑποβάλλεται, ὅτι ἀποτελεῖ τὴν συνέχειαν ἐνὸς ὁ εἴρου, ὄνειρου θελκτικοῦ, λαβόντος ὑπαρξίν κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας τοῦ βίου μας ἡμέρας, ὄνειρον τοῦ ὁποίου, ἢ ἀναπόλησις, ὅσονδήποτε καὶ ἂν μετεβλήθησαν αἱ συνθήκαι τῆς ζωῆς μας, εἶναι ὅμως πάντοτε ἱκανὸν νὰ μὲ ἀνακουφίξῃ καὶ μὲ παραμυθῆ;...

— Ὡ! Νίκο!... ἐπιθύρισε θλιβερῶς ἐκείνη. Πρέπει ἄρα γε νὰ τὸ πιστεύσω, .. νὰ πιστεύσω, ὅτι τὸ ὄνειρον αὐτὸ ἐξακολουθεῖ νὰ σοῦ ἦναι ἐξ ἴσου πάντοτε προσφιλέ;...

— Καὶ ἔχεις λοιπὸν διδόμενα διὰ νὰ ἀμφιβάλλῃς; διεμαρτυρήθη ζωηρῶς ὁ Νίκος.

— Ἀλλοίμονον!... ἐστέναξεν ἡ Ζενῆ. Διδόμενον οὐδὲν ἔχω, ἀλλ' ὅταν ἡ ἀνάμνησις μιᾶς γλυκείας ἐποχῆς τῆς ζωῆς μας ἀρήκτως συνδέεται μὲ θλιβερὰς συνεπειάς, συνεπείας ἢ ἀπογοήτευσιν καὶ πικρία τῶν ὁποίων γίνονται ἤδη πλειότερον αἰσθηταὶ σήμερον, δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ γλυκεία ἐκείνη ἀνάμνησις δηλητηριοῦται, ὠχρῆ καὶ φθίνει ὁσημέραι μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἀποσβεσθῆ τελείως τῆς ψυχῆς μας;... Ὅταν ἡ ἀκανθὰ τοῦ ρόδου, τὸ ὁποῖον ὀσφραϊνόμεθα, αἱματώσῃ τὴν χεῖρά μας, λησμονοῦμεν πρὸς στιγμὴν τὴν εὐωδίαν τοῦ ὑπερηφάνου ἄνθους, ἢ ὁποία μᾶς ἐμέθυεν καὶ ἡ τέρψις τὴν ὁποίαν μᾶς παρέσχεν ὀπισθοχωρεῖ βραδέως ἀλλ' ἀσφαλῶς πρὸ τοῦ πόνου, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα... Ἀλλοίμονον!... ἐπιθύρισε, εἶναι ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν τόσα καὶ τόσα γεγονότα ἔχουσιν ἀποδείξει...

Τώρα ἐκείνη μελαγχολικὴ, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν πενθίμως ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ παρεδόθη εἰς ζοφερὰς σκέψεις. Τὸ πλήρες πάθους βλέμμα της ἀπλανῶς βυθιζόμενον μακρὰν ἐκεῖ εἰς τὸ φοινοικοβαφῆ ὀρρίζοντα, ἐφαίνετο κολυμβῶν εἰς πύρινα δάκρυα καὶ τὸ αἰφνιδίως ἐπὶ τῆς μορφῆς της διαχυ-

θὲν ζωηρόν ἐρύθημα προέδιδε σαφῶς τὴν συγκίνησιν, ἣτις τὴν εἶχε καταλάβει ἐπὶ τῇ ἀναπολήσει γεγονότων, ἀποτελούντων ἤδη τὴν ἀνίατον τῆς ψυχῆς τῆς φαγέδαιναν.

— Εἶσαι κακὴ... πολὺ κακὴ Ζενη, νὰ ὁμιλῆς τοιοῦτοτρόπως... ἐπιθύρουν ὁ Νίκος.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πάντοτε πικρά, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη εἰς τὸν αὐτὸν πλήρη μελαγχολίης τόνον. Καὶ τὴν πικρίαν τῆς αὐτῆς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε πραγματικῶς ἠσθάνθη, τὴν αἰσθάνομαι σήμερον ὑπὲρ ποτε ὀδυνηρὰν καὶ ἀγρίαν... Μήπως δὲν τὸ ἐννοῶ;... Ὅσα σὴποτε προσπάθειάς καὶ ἂν καταβάλλῃς, εἶναι ποτὲ δυνατὸν ἀναπολῶν τὸ παρελθὸν νὰ μὴ σκέπτεσαι, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ὅτι ἡ ἐπελθούσα καταστροφὴ ὀφείλεται κατὰ μέρος εἰς ἡμᾶς;... Μήπως ἡ ἀνάμνησις τῆς γνωριμίας μας, ἡ ἀναπόλησις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ὑπὸ τόσῃ εὐτυχείᾳ συνθήκᾳ διήλθομεν, εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ μὴ σοῦ ὑπενθυμίσῃ καὶ τὴν ἀπαρχὴν, τὴν πρώτην αἰτίαν τῆς σήμερον δυστυχίας σου, τῆς πικρᾶς αὐτῆς ἀπογοητεύσεως πρὸς τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία πλημμυρεῖ τὴν ψυχὴν σου;...

— Ὡ!... πόσον ἐπίορκος εἶσαι!... πόσον σκληρὰ, πόσον κακὴ!... τὴν διέκοψεν ὁ Νίκος ζωηρῶς θλίβων αὐτὴν περιπιθῶς ἐπὶ τοῦ στήθους του. Πόσον ταχέως ἐλησμόνησες ὄχι οὐκ ὄρκους μοῦ ἔδωκες, καθ' ἣν στιγμήν ἐφεύγομεν μακρὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως!... Ὁρκίσθημεν νὰ λησμονήσωμεν τελειῶς τὸ παρελθὸν, νὰ περιβάλλωμεν αἰωλίως διὰ τοῦ πυκνοτέρου τῆς λήθης πέπλου τὴν μέτρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὑλαρξίν μας... καὶ ὠπλισμένοι μόνον μὲ θάρρος καὶ μὲ καρτερίαν νὰ ἀσπισθῶμεν εὐχαρίστως τὴν ζωὴν αὐτῆν, τὴν νέαν ζωὴν, ἡ ὁποία ἄγνωστος δι' ἡμᾶς ἤρχιζεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης... Ὁρκίσθημεν οὐδέποτε νὰ ἀναφθῶμεν λέξιν σχετιζομένην μὲ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία ὅσον εὐτυχῆς καὶ ἂν ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς, ἀποτελεῖ ὅμως σήμερον πηγὴν ἀνεξάντλητον θλιβερῶν ἀναμνήσεων καὶ πινρῶν ἀπογοητεύσεων. Εἶναι ὀδυνηρὸν νὰ ἀναξήσῃ τις πληγὰς, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε καλῶς θὰ ἐπουλώθουν· καὶ πρὸ τῆς θλιβερᾶς αὐτῆς ἀληθείας ὑπεσχέθη ὁ εἰς εἰς τὸν ἄλλον οὐδέποτε νὰ τὰς ἀναξήσῃ!... Ὁρκίσθημεν νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τὴν ἐνεστάσαν μας εὐτυχίαν... εἰς τὴν ἀμοιβαίαν σιωγὴν μας, τὴν ἀφοσιώσιν μας, νὰ ἀντλή ὁ εἰς θάρρος καὶ ἐλπίδας ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ ἄλλου, ἀφ' οὗ ἡ τύχη μας συνεταυτίσθη τόσον καὶ ἐπέτρωτ μοιραίως· λέον νὰ βαδίσωμεν ἐκ παραλλήλου εἰς τὴν ζωὴν... Μήπως καὶ τὸ δριμύτερον δηλητήριον δὲν καταπολεμεῖται διὰ τοῦ δηλητηρίου;... Ὅποῖαν γλυκυτέραν παραμυθίαν δύνανται νὰ εὗρουν αἱ ἀπογοητευμῆναι ὑπάρξεις μας ἢ εἰς τὸ

ἀμοιβαῖον αὐτῶν αἴσθημα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς δοκιμασίας καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως, τῆς μονώσεώς των, τοῦ πένθους τῆς ψυχῆς των;... Πόθεν θὰ ἠδυνάμεθα εὐχερέστερον νὰ πληρώσωμεν τὴν παυόλυπον ἐκείνην κύλικα τῆς λήθης καὶ τῆς δι' αὐτῆς ψυχικῆς μας εἰρήνης ἢ ἐκ τοῦ ἀτέρομονος καὶ πολυβαθοῦς ὠκεανοῦ τῶν αἰσθημάτων μας, τοῦ ἐροτός μας;... Διαφεύγοντες τὰς περιφρονήσεις καὶ τὰς ταπεινώσεις, τὰς ὁποίας μᾶς ἐπεφύλασεν ἡ κατάπτωσίς μας, ἡ σκληρὰ ἐκείνη πτωχεῖα τοῦ ἐκπεσότος πλουτοῦ, ἡ ληψιζόμεν νὰ ἐνταφιάσωμεν διὰ παντός τὸν βίον μας εἰς τὴν ἄξενον καὶ ἀφανῆ αὐτὴν γωνίαν, ἄγνωστοι καὶ ἐγκαταλειμμένοι, ἐλησμονημένοι ὑπὸ πάντων, μὴ περιβαλλόμενοι ὑπὸ σ' μπαθειῶν ἀλλ' οὐδέ προκαλοῦντες εἴρωνα βλέμματα καὶ σαρκασμοὺς τῆς κακεντρέχους κοινωνίας... Καὶ σὺ κακὴ... λησμονήσασα ὄλους τοὺς ὄρκους μας, ὄλας τὰς ἱεράς μας ὑποσχέσεις καὶ ἐκμυστηρεύσεις, ἂν οὐκ οἴκτου ἀναξήσεις τὰς νοπὰς ἐτι πληγὰς μας καὶ ἀναλγήτως ῥίπτεις ἔλαιον, ἵνα ἀναξωπυρῆσῃς τὴν πυρὰν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν κόλασιν τῆς ψυχῆς μας...

Ἐκείνη μὲ ἄγρυπνους ἐκ δακρύων ὀφθαλμούς, μὲ βλέμμα τόσον συγκεχυμένα καὶ ἀσαφῆ αἰσθήματα ἐκφράζον, πλήρες θερμῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τυφλῆς ἀφοσιώσεως, ἀδυνατούσα νὰ προσέρῃ λέξιν, ἐκλινε μόνον μετὰ περιπαθείας τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ἐφ' οὗ ἀπελείβοντο βροδέως σταγόνες τινὲς δακρύων, ἐν εἴδει διανγῶν μαρμαριτῶν... Εἶχον πλησιάζει πολὺ τὰς κεφαλὰς των τὰ βλέμματά των, ὡς ὀρμεμφύως ἐλκυσθέντα συνιγντήθησαν καὶ τὰ χεῖλη των ἐν ἀμοιβαίᾳ τινὶ κινήσει συνινώθησαν εἰς παρατεταμένον θερμὸν ἀσπασμόν...

Καὶ ὁ ἀσπασμὸς ἐκεῖνος ἦτο ἴσως ὁ ἀγνότερος ἐξ ὅσων εἶχον ἀνταλλάξει μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἀσπασμὸς ἀγνός καὶ εἰλικρινής, μὴ ὑπαγορευόμενος ὑπὸ ὑστεροβούλου τινὸς σκέψεως ἢ ἐφημέρου πάθους καὶ στιγμιαίου τῆς ψυχῆς πυρετοῦ, ἀνταλλασσόμενος κατὰ στιγμήν ἐρωτύλου μέθης καὶ λίγγου αἰσθήσεων, ἀλλ' ὀρμώμενος ἐξ ἰδεωδεστέρου συναισθήματος, ἐκ δηλῶν ποταμῶν ἰστοργῆς καὶ ὠκεανὸν ἀφοσιώσεως, διδόμενος κατὰ τὰς θλιβεράς ἐκείνας στιγμάς, καθ' ἃς τὴν ψυχὴν περιβάλλει ἀγρία μόνωσις καὶ πένθιμος ἔγκατάλειψις!...

Ὁ ἥλιος ἐξηφανίζετο βραδ' ὡς βυθιζόμενος ἐκτὶ πέραν μακρὸν εἰς τὸ

ἄκρον τοῦ ὀρίζοντος ὀπισθεν τῆς μόλις σκιαγραφουμένης ὑψηλῆς ἀκρωρείας καὶ τῆς νυκτὸς ὁ βαρὺς πέπλος περιέβαλλε τὰ πάντα μυστηριωδῶς.

Ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος διεκρίνοντο μικρά τινα νέφη ταχέως φερόμενα τῆδε κάκεισε καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο ὑπόθερμος καὶ γλυκεία. Οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου ἀνεκίνει τὰς ὑψηλὰς τῶν δένδρων κορυφὰς ἢ ἐρρίκνου τὴν πρασίαν χλόην. Πρὸς τὴν δύσιν ὁ ὀρίζων εἶχε προσλάβει χροιάν αἵμα-τόεσσαν.

Καὶ μέσφ τοῦ φοινικόεντος ἐκείνου τοῦ ὀρίζοντος τμήματος ὁ ἥλιος, ὡς πύρινος δίσκος, ἄνευ ἀκτίνων πλέον, προσέδιδε τὴν τρομακτικὴν εἰκόνα κεφαλῆς κολυμβώσης εἰς τέναγος αἵματος.

Πέριξ αὐτῶν ἔρημια καὶ γαλήνη.

Ἄπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μόνον μόλις ἀφικνοῦντο ἀσθενῆ τινα ποιμνίων βληχτήματα... μεμοκρυσμέναι τινὲς ὑλακαί, αἵτινες καθίστων μεγαλοπρεπεστέραν τὴν κύκλω σιγὴν καὶ ἡ ἠχὸ τῶν ὀποιῶν ἐφαίνεται, ὅτι ταῖς προσέδιδε ἔκτασιν μυστηριώδη, βαθύτητα ἀφάνιαστον...

Ἐπειτα ὀλίγον κατ' ὀλίγων, μία ὀμίγλη ἤρχισε πίπτουσα ἐλαφρῶς, περιβάλλουσα ὡς ἀναφῆς ὀθόνη τοὺς βραχώδεις πρόποδας τοῦ ἐγγὺς ὄρους καὶ χθαμαλοὺς τινὰς λόγους τῆδε κάκεισε διεσκοδασμένους... καὶ ἡ ἐρυθρότης τοῦ ὀρίζοντος καθίστατο ὀλοὸν ἀμαυροτέρα, ζοφερωτέρα μέχρις οὗ ἐξηφανίσθη, ἐσβέσθη τελείως.

Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς γαλήνης καὶ τοῦ μυστηρίου, μέσφ τῶν ἀορίστων ἐκείνων σκιαγραφιῶν τῶν ριπτομένων ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων καὶ τῶν χλοερῶν δένδρουφίων... καθ' ἣν στιγμὴν τὰ πτηνὰ ἔμελλον τὰ ὕσιατα μελωδήματά των ἀνατείνοντα ἐν ἔκστασει τὸν ἐσπερινὸν τῆς φύσεως ὕμνον καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα ἀπέβαινε εὐηχοτέρα, ἐρραμμένη ἤδη μὲ τὰς πρώτας σταγόνας τῆς διαυγοῦς δρόσου... αἱ δύο ἐξόρισται ἐκείναι ὑπάρξεις, τὸν βίον τῶν ὀποιῶν ἐφεξῆς τοσοῦτον εἶχε συνταυτίσει εἰρωνικὸν μείδιμα τῆς παλιμβόλου των εἰμαυμένης, ἠγέρθησαν σιωπηλαὶ καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων βαδίζουσαι, μὲ συμπεπλεγμένους τοὺς βραχίονας διηυθύνθησαν βραδέως πρὸς τὴν ἀνωφερὴ ἀτραπὸν, ὀπισθεν τῆς ὀποιᾶς μετ' οὐ πολὺ θὺ διεσκοδάζετο τὸ πρῶτον ἡ ἀμυρίβλος τῆς ὀχρᾶς Φοίβης Ἑλλαμνης, ὀλισθαίνουσαι ἀθορύβως μέσφ τῆς περιβαλλούσης αὐτὰς γοητείας καὶ ἐκστασεως τῆς θερινῆς ἐκείνης νυκτὸς, ὡς φάσματα σκιῶδη, σιωπηλὰ καὶ μυστηριώδη...

Καὶ ὁ Νίκος καὶ ἡ Ζενῆ ἦσαν ὄντως τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ σκιῶδη καὶ πένθιμα τοῦ παρελθόντος αὐτῶν φάσματα...

III

Ἦτο ἡ δεκάτη πρωϊνὴ ὥρα μιᾶς ὀραίας ἑαρινῆς ἡμέρας.

Εἰς εὐρείαν αἴθουσαν τοῦ πρώτου ὀρόφου μικροῦ ἀλλὰ περικόμιστον οἰκίσκου, παρὰ τὰ φλοισβίζοντα κίματα τῆς ἀκτῆς τῶν Θεραπειῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει κειμένου, νεαρὸς ἀνὴρ ἐκάθητο παρὰ τὸ παράθυρον ἀναδιφῶν μικρὸν λεύκωμα.

Καὶ ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος, ὅπερ ἤθελέ τις ρίψει ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, εὐχερῶς κατενόει, ὅτι εὐρίσκετο ἐν ἐργαστηρίῳ ζωγράφου.

Ποικίλων εἰδῶν καὶ σχημάτων πίνακες ἀνηριῶντο ἐν ἀρμονικῷ συνδυασμῷ ἐκ τῶν βυσινοχρόων τοίχων καὶ ἐπὶ εὐρείας τραπέζης, εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου κειμένης, διεκρίνοντο πάντα τὰ σύνεργα τῆς εὐγενοῦς τέχνης. Ἐν τῷ μέσφ ὑψηλὸς ὀκρίβας, ἐφ' οὗ ἐστηροῦζετο μέγας πίναξ, ἴστατο μυστηριωδῶς κεκαλυμμένος διὰ πυκνοτάτου πέπλου.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἐνός παιδρῶ καὶ ὀκτινοβόλου ἡλίου τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Μαΐου, διεισδύουσαι διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων, τὰ μακρὰ παρατετάσματα τῶν ὀπίων ἐλαφρῶς ἐκίλπου ἢ μόλις πνέουσα ποντιάς αὔρα, διεσκοδάζον ἐν αὐτῷ τὸ ζωογόνον φῶς των. Μικρὰ ὑπολαί; ἐγγὺς χαριέντος κλωβοῦ εὐθύμως πηδῶσα, ἐπλήρου τὰ πέρ-ξ διὰ τῶν εὐμόλπων λαρυγγισμῶν της καὶ οἱ πάλλευκοι κίλυκες τῆς δαψιλοῦ; εἰς πράσιον φύλλωμα ἰάσιμης, τῆς μέχρι τῶν παραθύρων ἀναρριχωμένης καὶ χαριέντος; πλαισιούσης αὐτά, διεσκέδαζον γλυκὺ τι ἄρωμα συμφυρόμενον μετὰ τῆς δομείας; τῆς ἄλμης ὀσμῆς.

Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἦσαν παιδρὰ καὶ εὐθυμα. Εἰς ἐκάστην γωνίαν τῆς αἰθούσης διεκρίνετο ἡ χάρις καὶ ἡ παιδρότης καὶ ἕκαστον αὐτῆς σημεῖον ἀπέπνεε τὴν χαρὴν, τὴν εὐτυχίαν, τὴν νεότητα. Θὰ ἐξελάβανέ τις αὐτὴν ὡς μικρὰν φωλεὰν ἠγαπωμένων ὑπάρξεων, προσοριζομένην νὰ ἐγκλείη ἕσαι τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν, νὰ λιχνίξῃ τῶν ἔρωτά των, νὰ γαλουχῇ τὰ χροσὰ τῆς νεότητός των ὄνειρα, ὡς ἤρεμόν τι ἀναχω-

ρητήριον συμβολίζον την ἄρρητον γοητίαν μιᾶς ζωῆς ἀφρόντιδος καὶ ἐπιτεροῦς διαρροεούσης νηδύμως

Αἴγνης πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου ἔστη πολυτελὲς ὄχημα, ἐξ οὗ κατήλθε σοβαρὸς ἡλικιωμένος κύριος, τὸ περιβάλλον τοῦ ὁποίου κατεδείκνυε σαφῶς τὴν ὑψηλὴν θέσιν, ἣν ἀναμιμνήσκων θὰ κατεῖχεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἐκρουσε τὴν θύραν καὶ μετὰ τινος στιγμῆς εἰσῆρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ζωγράφου.

Ἐχαιρέτησεν εὐγενῶς τὸν πρὸς δεξιῶσιν του σπεύσαντα καλλιτέχνην καὶ μετὰ προσηνοῦς μειδιάματος:

— Ὁ κύριος Παῦλος Λέριος, παρακαλῶ;... ἠρώτησεν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας... τῷ ἀπήντησε δειλῶς πῶς ὁ Παῦλος.

— Ἐρχομαι, ἐξηκολούθησεν ὁ ἐπισκέπτης ἐκ μέρους τῆς κυρίας πρεσβείρου τῆς Γερμανίας, ἵνα διαπραγματευθῶ τὴν ἀγορὰν τῆς εἰκόνης ἐκείνης, ἣ ὁποία τοσοῦτον εἰλκυσε τὴν προσοχὴν τῆς καὶ διὰ τὴν ὁποίαν, ὡς ὑποθέτω, σὰς ὁμίλησεν ἤδη...

— Μάλιστα κύριε... ἀπήντησεν ὁ Παῦλος. Ἡ κυρία πρέσβειρα κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκθεσὶν τῶν ἔργων μου, ἀπέδειξε διὰ τὴν εἰκόνα μου αὐτὴν ἐνδιαφέρον, διὰ τὸ ὁποῖον ἀληθῶς ἀμφιβάλλω, ἂν ἦναι ἀξία...

— Παρακαλῶ... δέκοντε φιλοφρόνως ὁ γέρον κύριος. Ἡ ἐκτίμησις τῆς κυρίας πρεσβείρου δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆ ἔντιμῶς ὑπερβολικῆ. Ἡ εἰκὼν σας θὰ ἦναι ὄντως ἀξία τῶν ἐκαίνων τῆς, καθ' ὅσον, ὡς ἴσως γνωρίζετε, ἡ κυρία πρέσβειρα ὡς ἐνασχολουμένη καὶ αὐτὴ περὶ τὴν ζωγραφικὴν εἶναι κάλλιον παντὸς ἄλλου εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ τὴν ἀξίαν ἐνδὸς τοιοῦτου ἔργου. Ἀληθῶς, κύριε, ἡ ἐκτίμησις μιᾶς τοιαύτης ἐκασιτέχνιδος πρέπει νὰ σὰς κολακεύῃ πολὺ... καὶ ἐπιτρέψατέ μοι, νὰ σὰς ἐκφράσω, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὰ εἰλικρινῆ μου συγχαρητήρια.

— Σὰς εἶμι ἀπειρώς ἐγνώμων κύριε... ἀπεκρίθη ἐν προφανεί συγκινήσει ὁ Παῦλος. Βεβαιωθῆτε, ὅτι τὰ εἰλικρινῆ ταῦτα δείγματα τῆς ἐκτιμῆσεώς σας, μὲ ἐνθαρρύνουν μεγάλως ἐπὶ τὸ ἔργον μου καὶ μοῦ παρέχουν πολὺτιμα ἐφόδια διὰ τὸ μέλλον...

Ὁ ἐπισκέπτης προὐχώρησε πρὸς τὸν ὀκρίβαντα, ὃν ὁ Παῦλος πρῶτος εἶχεν ἀπακλύσει καὶ ἔστη πρὸ αὐτοῦ παρατηρῶν τὴν εἰκόνα. Ἐμείναν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην ἀκίνητος ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς αὐτὴν καὶ ἀποθαυμάζων καὶ τὰς ἐλαχίστας αὐτῆς λεπτομερείας καί:

— Δικαιολογῶ πλήρῶστατα, εἶπε τέλος εἰς τὸν Παῦλον, τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον διὰ τὸν πίνακά σας αὐτὸν ἐπεδείχθη γενικῶς. Καίτοι δὲν εἶμαι εἰδικὸς, νὰ κρίνω τοιαύτης ἀξίας ἔργα, ἐν τούτοις ἀδισταχῶς δύναμαι νὰ βεβαιώσω, ὅτι ὁ πίναξ αὐτὸς δύναται κάλλιστα νὰ κερμήσῃ καὶ τὴν πλουσιω-

τέραν αἰθουσάν τοῦ καλλιτέρου Μουσείου. Ἡ πρωτοτυπία τῆς συλλήψεως, ἡ ἀκριβὴς ἀναπαράστασις τῆς σκηνῆς καὶ ἰδίως ἡ πλέον ἡ ἐπιτυχὴς ἐκτέλεσις τῆς ὀρχηστρείδος τὸν καίματῶσιν ἀληθῶς ἀνεκτίμητον!...

Ἐμείνε σιγμῆς τινος ἐπὶ σωτηλῶς ἐξετάζων τὸν πρὸ αὐτοῦ πίνακα μετὰ θαυμασμοῦ καὶ αἴφνης:

— Συγγνώμην... εἶπεν. Ἄν ἡ ἐρώτησίς μου δὲν εἶναι ἀδιάφορος, ... τὸ πρόσωπον τῆς ὀρχηστρείδος εἶναι τῆς ἐμπνεύσεώς σας ἀπλῶς ἢ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σὰς παρέσχε τὴν πολὺτιμον συνδρομὴν του προσώπον τι;...

Ὁ Παῦλος ἀμφοβέβαλλεν ἐπὶ τινος στιγμῆς νὰ ἀπαντήσῃ· ἀλλ' ἔπειτα ὀλίγον δειλῶς πῶς:

— Εἶναι ἡ εἰκὼν... αὐτῆς τῆς συζύγου μου!... ἐμψύρτισεν ἐρυθριῶν ἐν ποιᾷ τινι συστολῇ καὶ ὑπερηφανείᾳ ἡμᾶ.

— Τῆς συζύγου σας!... ἀνεκρίθη ἐκεῖνος ἐν ἐκπλήξει. Ἀλλὰ τότε εἶσθε ἀπὸ διαιτητῆς ἀπόψεως εὐτυχῆς, ... προσέβη μετ' εἰλικρινοῦς ἐνθουσιασμοῦ, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι, νὰ σὰς συγχαρῶ θερμῶς καὶ ὡς εὐτυχῆ σύζυγον καὶ ὡς εὐτυχέστερον καλλιτέχνην· διότι καλλιτέχνης ὡς ὑμεῖς ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν πάντοτε ὡς πρωτότυπον τῶν ἔργων του τὴν προσωποποίησιν αὐτὴν τῆς ἀπολύτου ἐντελείας τῆς φύσεως... δὲν εἶναι δυνατόν, παρὰ νὰ ἀναδειχθῇ ἀληθῆς καλλιτέχνης καὶ παραγάγῃ ἀληθῆ ἀοιστουργήματα...

— Ὁ κύριε, ἐμψύρτισεν ὁ Παῦλος πνιγόμενος σχεδὸν ἐξ εὐδαιμονίας. Δισταχῶ πράγματι νὰ ἀποδεχθῶ τὰ εἰλικρινῆ σας αὐτὰ συγχαρητήρια... Εἶμαι εἰσῆτι τόσοσ ἀσημος... καὶ ἔχω ἀνάγκην τόσοσ πρὸς τελειοποίησιν μου...

— Θάρρος, φίλε μου... θάρρος, τῷ ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἐπισκέπτης ζωηρῶς. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ὅταν ἡ φαντασία τρέφεται ἀπαύστως μὲ τόσα ἰδεώδη καὶ λιγνίτῃται μὲ τόσα ὄρατα ὄνειρα, ... ὅταν δὲ ἐπὶ πλέον συμβαδίζῃ ἐν τῇ ζωῇ μετὰ προσφιλοῦς ὑπάρξεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ διαρκῆ πηγὴν ἀνεξαντήτου θάρρους καὶ καρτερίας... ὁ βίος διανοίγεται ῥόδιος καὶ τὸ μέλλον ἐκτείνεται ὡς λεωφόρος μαγικῆ ἐστρωμένη δι' ἀνθέων, τὰ ὁποία προσκαλοῦνται νὰ δρέψουν αἱ τοσαύτας ἐλπίδας ἐκπροσωποῦσαι εὐτυχεῖς ὑπάρξεις...

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ εἰγενῆς κύριος ἀπήρχετο, ἀφ' οὗ ἤδη κατέβαλεν εἰς τὸν Παῦλον τὸ τίμημα τοῦ ἀγορασθέντος πίνακος καὶ πρὸς κορίφωσιν τῆς εὐδαιμονίας του τῷ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ πρέσβειρος τῆς Γερμανίας, ἣτις τοσοῦτον εἶχεν ἐκτιμῆσει τὰ ἔργα του, ἐπεθύμει νὰ τῷ ἀναθέσῃ τὴν κατασκευὴν τῆς εἰκόνης τῆς.

Ἀντήχει ἐπὶ ὁ θόρυβος τοῦ ἀπεμακρυνομένου ὀχηματος, ὅτε ἡ θύρα τοῦ ἐργαστηρίου ἠνοιγῆ αὐθις καὶ ὤρμησεν εἰς αὐτὸ εὐθυμὸς καὶ χαρίεσσα εἰκοσαεῖς περίπου νεᾶνις ἀκτινοβολοῦσα ἐκ κίλλους, νεότητος καὶ εὐδαιμονίας...

Ὁ Παῦλος, ὅστις ἴστατο ἀκίνητος πρὸ τῆς πωληθείσης εἰκόνης του, βυθισμένος εἰς σκέψεις ὡς ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τροπιοῦ ὄνειρου, ὅπερ τῷ ὑπεμύνησεν ἐν ὀλόκληρον παρελθόν, ἐν ᾧ ἔναυλοι ἐπὶ ἀντήγουν εἰς τὰ ὄρατα του οἱ τόσοσ κολακευτικοὶ καὶ ἐνθαρρυντικοὶ λόγοι τοῦ γέροντος ἐπισκέπτου, εὐθὺς ὡς ἀντελήφθη τὴν εἰσελθοῦσαν ἐκινήθη πρὸς αὐτήν.

Καὶ ἐκεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐκείνης ἐν ἀρρήτῳ τινὶ συνδυασμῷ,

ἐρρίφθη ὁ εἰς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἄλλου καὶ ἤνωσαν τὰ χεῖλη εἰς μελισταγῆς καὶ θερμὸν φιλῆμα, ἐν ᾧ τὰ βλέμματα τῶν πλήρη ἐρωτύλου ἐκστάσεως, μετὰ στοργῆς συνηντήθησαν εἰς αἰθέριόν τινα καὶ μυστηριώδη ἐκμυστήρευσιν τοῦ ἰδανικωτέρου ἐρωτος.

Παρέμειναν ἐν τῇ θέσει ἐκείνη σιγμᾶς τινος σιωπῶντες, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐτοιμοὺς νὰ κολυμβήσωσιν εἰς δάκρυα θερμά, δάκρυα χαρᾶς καὶ ὀλβιότητος. Ἡ εὐδαιμονία μετὰ τοῦ ἐρωτος ἀποτελοῦσι τοσοῦτον μεθυστικὴν εἰς ἰδεῶδες ἄρωμα ἀνθοδέσμη, ὥστε αἱ εὐαρίθιοι ἐκεῖνοι εὐτυχεῖς ὑπάρξεις αἱ δυναίμεναι νὰ ἀτολεύσωσιν αὐτοῦ, ἰλιγγῶσαι, μεθύουσαι ἐξ ὀλβιότητος, μόνον ἐν τῇ σιωπῇ καὶ διὰ τῆς ἀφώνου ἐκείνης τῆς ψυχῆς γλώσσης, τοῦ βλέμματος, προσπαθοῦσι νὰ διερμηνεύσωσι τὴν ἀνεξιχνίαστον ἐκείνην τῶν αἰσθημάτων ἄβυσσον, ἣν κατὰ τὰς ἰδεῶδεις αὐτὰς τῆς ὑπάρξεώς μας στιγμᾶς ἐγκλείει ἡ ψυχὴ.

Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαντῶ ἐσίγων ἀρκαῦμενοι εἰς τὴν ἀόρατον ἐκείνην τῶν ἀδολῶν ψυχῶν τῶν ἐπικοινωνίαν.

— "Ὅλα τὰ ἤκουσα... ἐπιθύησε τέλος πλήρης ἀφάτου χαρᾶς ἡ Μαντῶ.

— "Ὅλην τὴν ἀλήθειαν... εἶπέ καλλίτερον, τὴν διέκοιπεν ὁ Παῦλος θλίβων περιπαθῶς αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του. Μήπως εἰς σὲ δὲν ὀφείλω ὅλην τὴν καλλιτεχνικὴν σου ἀξίαν, ὅλην τὴν ἐμπνευσιν τοῦ χοροστῆρός μου... πᾶν ὅ,τι μέχοι σήμερον ἐπραξα;...

» Μήπως νομίζεις, ὅτι εἶναι ποτε δυνατόν νὰ ἀμφιβιάλλω, ὅτι εἶμαι σὺν τροφῶν τοῦ βίου μου σέ... τοιοῦτον ἄγγελον κίλλου καὶ ἀγαθότητος, δὲν θὰ γίνω ἀληθῆς καλλιτέχνης;...

Ἐκείνη δὲν ἀπήντησε, κλίνας ἐπὶ τοῦ ὤμου του τὴν ἐρασμίαν κεφαλήν της καὶ πλέουσαι εἰς πέλαγος εὐδαιμονίας.

Ὁ Παῦλος τὴν παρέσυσε καὶ ἐκείνησαν ἀμρότεροι ἐπὶ μικροῦ ἀνακλίντρον ἐνηγκαλισμένοι καὶ ἀνταλλάσσοντες θερμὰ φιλήματα.

— Κακέ!... τῷ ἐπιθύησε μετὰ τινος στιγμᾶς θωπευτικῶς ἡ Μαντῶ. Ἐνθυμεῖσαι ὅταν μοῦ ὠ κίτσο, ὅτι δὲν θὰ ἐπῶλεις ποτὲ τὴν εἰκόνα αὐτῆς;...

— Ναί!... διότι δὲν ἠθέλον κοτε νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τὸ βλέμμα σου... ὅσον ἄψυχον καὶ ἄν ἦτο. Ἄλλὰ τώρα... ὅταν σὲ αἰσθάνωμαι πάντοτε πλησίον μου, ὅταν ἀντικρούω ἐκάστην στιγμὴν τὸ θερμὸν σου βλέμμα, τὸ ὁποῖον μοῦ δίδει τόσας χουσαῖς ἐλπίδεις καὶ τόσην εὐτυχίαν, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπενθυμίζει διαρκῶς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ γλυκύτερου τῆς ζωῆς μου ἀνείρου... πρὸ τοῦ ὁποῖου λησιμονῶ ὄλας τὰς πικρίας τὰς ὁποίας ἐγενήθη καὶ ὄλας τὰς δοκιμασίας εἰς τὰς ὁποίας ὑπεβλήθην... εἶπέ μου, Μαντῶ μου, ... εἰς τί θὰ μοῦ χρησιμεύσῃ πλέον ἢ εἰκὼν σου ὁ ἄψυχος αὐτός πίναξ, πρὸ τοῦ ὁποῖου, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς πενθίμου ἐγκαταλείψεώς μου, διησχόμην ὥρας ὀλοκλήρους χίνων ἄφθονα δάκρυα, χωρὶς νὰ γνωρίζω καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς τὴν αἰτίαν... καθ' ὃν χρόνον ὁ πρὸς σὲ ἐρῶς μου ἀμφίβολος ἔτι καὶ ἀσαφῆς δειλῶς κατελάμβανε τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐδέσμευε τὴν ὑπαρξίν μου;...

Τὰ γέιλη τῶν ἠνώθησαν καὶ αὐθις, ὡς ἵνα μὴ ἀποχωρισθῶσι ποτὲ ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν, ὅστις τόσῳ τρισόλβις διηνοίγετο πρὸ αὐτῶν τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαντῶ ἦσαν ὄντως εὐτυχεῖς!...

 SISMANOGLIO
MEGARO

ΕΙΣ ΤΗΝ LIBRAIRIE DES ECOLES

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ι. Ι. ΔΡΑΓΑΤΣΗ & Σ^{ΑΣ}

ΠΕΡΑΝ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΟΥΝΕΛ, ΑΡΙΘΜΟΣ 525

Θὰ εὕρητε τὰ βιβλία τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς ἀρεσκείας σας :

Ἔργα κλασσικά, ἐπιστημονικά, βιοτεχνικά, νεώτατα μυθιστορήματα, ἔργα θεατρικά, εἰκονογραφημένα περιοδικά, agenda, πίνακες ἐπιστημονικούς, χάρτες.

καὶ ὅ,τι ἄλλο δύναται νὰ σᾶς μορφώσῃ καὶ νὰ σᾶς τέρψῃ.

Εἰς τὴν „ Librairie des Ecoles “

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

πρέπει νὰ προμηθεύωνται ὅλοι οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθητρίαι τὰ σχολικά των βιβλία : γαλλικά, ἑλληνικά, τουρκικά, ἀγγλικά, γερμανικά κτλ. τὰ τετράδια των καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς ἔργου.

Ο ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ LIBRAIRIE DES ECOLES

Θὰ κυκλοφορήσῃ ὁσονοῦται, ἐκ 200 σελίδων, καλλιτεχνικῶς μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του, εὐχρηστὸς μὲ πίνακας καὶ εἰρητήριον. δι' ὧν καὶ οἱ ἀγαπηματοὶ ἀκόμη εὐρίσκουν εὐκόλως ὅ,τι ζητοῦν.

Εἰς τοὺς ἐνταῦθα πελάτας μας παρέχομεν τὸν μετὰ τόσων θυσιῶν καὶ μόχθων συνταχθέντα Κατάλογον τῆς Librairie des Ecoles ΔΩΡΕΑΝ διὰ δὲ τοὺς ἕκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἕκ τῆς ἐξωτερικῆς ζητοῦντας γράσει ἢ (δι' ἔξοδα ἀποστολῆς).